

ЛОРА ЛИЙ ГЪРК БЕЗ ДЪХ

Превод от английски: Бранимир Белчев, 2003

chitanka.info

1.

Атланта, Джорджия, 1905 година

Даниел Уокър изпитваше удоволствие от истинската борба. Обичаше закона. Обичаше да печели. Всъщност най-много от всичко Даниел обичаше да печели.

Той се изправи на крака. Скръсти ръце на гърдите си и се вторачи в нисичкия кръглолик мъж на мястото за свидетели в продължение на един дълъг, замислен миг, като че ли се опитваше да реши по какъв най-добър начин да подходи към него. Това бе театър, разбира се. Даниел знаеше точно какво ще направи. Просто се надяваше, че номерът му ще мине.

Насочи се към свидетеля и наблюдаваше как другият мъж преглъща нервно при приближаването му. Това бе добре позната реакция. Даниел бе висок около метър и деветдесет, тежеше деветдесет килограма без дрехите, а раменете му бяха достатъчно широки, за да изпълнят някоя врата. Той бе напълно наясно с това колко заплашителен би могъл да бъде ръстът му и преди да е свършил, щеше да изплаши до смърт този Джордж Дюве.

— Господин Дюве — започна той, — разкажете ми за загадъчната Жена в червено, за която пишат във вестниците. Какво знаете за нея?

Хю Мастърсън, прокурор в град Атланта, се изправи на крака.

— Възразявам! Тази жена няма нищо общо със случая. Господин Уокър се опитва да измести темата, като използва романтичните спекулации, които се раздухват от пресата.

Даниел бе очаквал това. Той се обърна към съдията Рейнър:

— Онова, което е повдигнато директно за разглеждане, може да бъде отхвърлено по нечестен начин.

Хю се вторачи в него.

— Никога директно не съм повдигал за разглеждане въпроса за Жената в червено.

— Но той го направи, ваша чест! Попита Дюве за ефекта, който има пресата върху него по време на процеса. Ако жената не е свързана със случая, как би могла да окаже влияние на състоянието на духа му?

Съдията Рейнър се обърна към Хю:

— Вие наистина зададохте този въпрос.

— Ами да — смънка прокурорът. — Но... но... това бе само случайна забележка... искам да кажа... тоест, никога не съм имал намерение...

Думите му безнадеждно заглъхнаха.

— Вие допуснахте това, господин Мастърсън — натърти съдията. — Едва ли можете да обвините господин Уокър в това, че го използва. Възражението ви се отхвърля.

Прокурорът хвърли гневен поглед към Даниел, но не можеше да направи нищо. Даниел отвърна на гнева на опонента си с безгрижна усмивка, но съзнаваше напълно, че планът му можеше лесно да се провали. Ако Дюве не се хванеше на въдицата, Даниел знаеше, че цялата му стратегия на защита щеше да се разпадне, той щеше да изгуби делото и Том Роситър щеше да бъде обесен.

— Още веднъж, господин Дюве, разкажете ми за Жената в червено.

— Не знам нищо за нея.

— Беше ли тя там в онази нощ?

— Никога не съм я виждал.

Даниел хвърли поглед назад към съдебната зала, където стоеше Джоузая и чакаше сигнал от него. Той кимна бавно и неговият служител излезе от залата. Даниел насочи отново вниманието си към свидетеля.

— Никога не сте я виждали? — вложи точното количество присмех в гласа си. — Вестниците пишат за нея от седмици. Те съобщиха, че е била там онази вечер. Там ли беше тя, Джордж?

— Не знам. Не съм я виждал, казвам ви.

— Но може би тя ви е видяла? Дали ви е видяла? Видяла ли ви е тя да убивате Амелия Роситър?

— Не! — избухна Дюве. — Онази нощ отидох в склада, за да прегледам сметките, и намерих Амелия там. Никога не съм виждал Жената в червено...

Той се сепна, когато вратите на съдебната зала се отвориха и влезе висока, руса, облечена в алена коприна жена. Шум от учудване премина през претъпканата зала, когато тя се придвижи с Джоузая, за да застане в задната част, откъдето се виждаше ясно мястото на свидетелите.

Джордж Дюве се вторачи в жената и ръцете му затрепериха. Целият плувна в пот. Това бе точно реакцията, на която се надяваше Даниел. Той продължи разпита си.

— Истината, господин Дюве, е, че вие сте убили Амелия Роситър, нали?

Джордж Дюве поклати глава.

— Не, аз не я убих. Аз... — гласът му секна. — Аз я обичах.

Даниел кимна.

— Да, разбира се. И ето защо сте я убили. Разбрали сте, че тя няма намерение да напуска съпруга си — той се наведе по-близо и гласът му стана по-твърд. — Тя се подигра с вас, нали, Джордж? И това ви е вбесило. Затова сте я убили.

Свидетелят гледаше настрани и отказваше да срещне погледа му.

— Не! Не е вярно. Аз никога...

— Не можете да ни излъжете. Ние знаем всичко — той посочи към жената в задната част на залата. — Тя знае. И може да разкаже на всички, Джордж — промълви той. — Може да разкаже на всички какво е видяла.

— Но това е невъзможно! — избухна Дюве. — Тя не беше там, когато аз...

— Когато вие, какво, Джордж? — попита спокойно Даниел. — Когато убихте Амелия? Когато я удушихте с голи ръце?

Хю скочи на крака и удари с юмрук по масата пред него.

— Протестирам! Свидетелят не е подсъдим!

Никой не му обърна внимание. Даниел се наведе към Дюве и се загледа в капчиците пот, които започнаха да се стичат по лицето на мъжа. Сега той знаеше, че ще спечели. Можеше да почувства победата, да я помирише, да я вкуси.

— Когато ръцете ви стискаха гърлото ѝ, лицето ѝ стана ли синьо? Задъхваше ли се отчаяно за въздух? Дали...

— Тя ме излъга! — изграчи дрезгаво Дюве. — Използваше ме. Каза ми, че няма да напусне Том. Тя ми се присмя. Никой не ми се

присмива. Трябваше да я накарам да спре да се смее. Трябваше да я спра. Никога не съм искал да я убивам.

След тези думи в съдебната зала настана пълен хаос. Даниел отстъпи назад с дълга, бавна въздишка на облекчение, като наблюдаваше без съжаление как Дюве започна да ридае. Погледна през рамо към момичето в алената рокля и тя му кимна едва забележимо в отговор. После се измъкна през вратата и изчезна. Той се извърна към съдията, който удряше с чукчето си в напразно усилие да усмири множеството. Беше принуден да извика над врявата:

— Ваша чест, предлагам обвиненията срещу моя клиент да бъдат свалени.

Съдията Рейнър кимна.

— Предложението ви се приема, господин Уокър. Делото срещу Том Роситър се прекратява. Съдебните пристави да арестуват господин Дюве.

Журналистите се втурнаха във вратата, като се надяваха да вмъкнат историята във вечерните издания — че Жената в червено бе дошла до съда, подготвена да свидетелства, главният свидетел на обвинението бе направил признания от мястото за свидетелстване и че обвиненията в убийство срещу Том Роситър, сина на един от най-влиятелните мъже в щата, са прекратени. И че Даниел Уокър, преуспяващият адвокат и бъдещ кандидат за Сената на Джорджия, току-що бе спечелил още едно дело.

Той се обърна към клиента си:

— Свърши се, Том.

Младежът все още изглеждаше замаян от внезапния развой на събитията, който го бе направил свободен човек.

— Не мога да повярвам! Смятах, че със сигурност ще увисна на въжето.

Преди Даниел да може да отговори, една тежка ръка го потупа по рамото и той се извърна към бащата на Том.

— Благодаря ти, Даниел, за това, че спаси сина ми! — Уил разтърси ръката му със силно облекчение и благодарност. — Няма да го забравя.

— Надявам се да сте искрен — отговори той, — защото разчитам на вашата подкрепа, когато поставя кандидатурата си за Сената.

— Имаш я — обеща другият мъж.

Но Даниел можа да почувства как враждебният вторачен поглед на Хю Мастърсън го прониза в гърба и разбра, че мястото му в щатския Сенат на Джорджия въобще не е сигурно. Хю продължаваше да го наблюдава гневно, докато той и клиентът му получаваха поздравления и благодарностите на семейството на Том Роситър, приятелите му и бизнес партньорите му.

Даниел видя как Джоузая си проправя път сред множеството, което го заобикаляше, но едва когато Роситър и обкръжението му си тръгнаха, неговият служител можа да се добере до него.

— Вие успяхте — промърмори Джоузая, като поклати глава. — Мислех си, че никога няма да накарате Дюве да си признае. Дори и когато доведох момичето, все още не вярвах, че ще успеете.

— Никога не съм се съмнявал — отговори самоуверено и насмешливо Даниел. Веждите на Джоузая се повдигнаха в отговор на това твърдение и Даниел се изхили. — Слава Богу, той загуби самообладание, рухна и си призна — промърмори той под нос на служителя си. — Не знам какво щях да правя, ако не бе станало.

— Поздравления — прекъсна ги гласът на Хю Мастърсън. — Въпреки че си беше чист късмет.

Даниел се извърна към прокурора, като се ухили в отговор на неприкритата враждебност на другия мъж.

— Не се цупи, Хю — поучи го той. — Аз спечелих, ти загуби и късметът няма нищо общо с това.

— От пресата се опитваха да установят местонахождението на тази жена в продължение на седмици. Ти къде я намери?

Даниел се огледа, за да се увери, че никакви репортери не са наблизно, за да го чуят, после се наведе по-близко към областния прокурор.

— Във въображението си — отговори му тихо.

Изумен, Хю го изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

Усмивката срещу него стана по-широка.

— Искам да кажа, че тя не съществува. Аз я *измислих*.

В очите на Хю проблесна осъзнаване.

— Ти, копеле! — изсъска той и се изви, като удари Даниел по лицето.

Болката върху лявата буза на Даниел бе силна, но той пое удара, без да трепне. С по-големия си ръст и тегло би могъл да отвърне с по-ефективен удар от своя страна, но не го направи. Разбра точно кое бе причинило гнева на другия мъж.

— Гроздето е кисело, а, Хю?

Прокурорът го изгледа с презрение.

— Да не повярва човек, че ще използваш такъв трик, за да спечелиш.

— *Трик?* Не разбирам за какво говориш. Твоят подучен свидетел загуби ума и дума и накрая изплю истината за онова, *което се е случило*. Предпочитам да наричам това *справедливост*.

— Ще те лиша от адвокатски права.

Даниел знаеше, че това е празна заплаха.

— За какво?

— Изфабрикувал си свидетел от игла до конец.

— О, не, не съм. Тя не бе свидетел. Никога не съм имал намерение да я поставя на мястото за свидетели и тя никога не е свидетелствала. Вестниците съобщиха, че са я виждали да посещава редовно полицейското управление и кантората ми, и как отива да се среща с Том в затвора. Всичко, което съобщавах за нея, бе чиста спекулация. Тя никога не е разговаряла с тях и аз не съм им казал нищо невярно.

— Всичко това бе една инсинуация.

Даниел сви рамене.

— Правя всичко каквото мога, за да спася един невинен мъж от бесилото.

Хю се намръщи.

— Ти винаги си бил много популярен сред вестникарите. Как смяташ, че ще се отрази на политическите ти амбиции, когато разкажа на пресата какво си направил?

— Кажим им каквото искаш. Не съм направил нищо поетично и ти го знаеш. Освен това, съмнявам се, че пресата ще обърне голямо внимание на такива тривиални обвинения. Ще бъдат твърде заети да съставят заглавия за това как един от прокурорите в Атланта е ударил бъдещия сенатор на Джорджия по лицето.

— *Все още* не си сенатор — процеди гневно Хю. — В някой от следващите дни ще паднеш на задника си. Просто се надявам, че ще

съм там, за да се наслаждавам.

— Аз също се надявам — кимна учтиво Даниел. — Господ ми е свидетел, наслаждавах се да те наблюдавам как го правиш в продължение на години.

Ръката на Мастърсън се сви в юмрук, но той не се опита да удари отново Даниел. Вместо това излезе бързо от залата, без да каже и дума повече.

Джоузая, който бе все още достатъчно неопитен, за да изпитва страхопочитание към прокурорите, също наблюдаваше как другият мъж си тръгва.

— Не мога да повярвам, че той действително ви удари!

— А аз мога. Бедният Хю... Не обича да губи, особено срещу мен.

— Човек би си помислил, че досега е свикнал — той заразглежда Даниел с тревожно изражение. — Окоето ви ще посинее.

Даниел докосна туптящата буза с гримаса.

— Вероятно. Но си струваше.

Той взе кожената си папка и се отправи към вратата.

Джоузая го последва.

— В кантората ли се връщаме?

— Да — отговори Даниел, докато излизаха от предния вход на съдебната палата. — Трябва да свърша нещо преди това, така че ще се видим там.

Едва думите бяха излезли от устата му и той забеляза луксозния файтон, който стоеше пред бордюра. Беше хубав летен следобед, покривът на файтона бе свален и Даниел можа да види ясно мъжа, който бе седнал вътре. Мъжът му направи мълчалив знак и Даниел се спря на стъпалата пред съда. Извърна се към Джоузая.

— Като поразмисли човек, защо просто не си отидеш вкъщи? Да се видиш с жена си. Как е Мюриъл, между другото?

— Добре — промълви Джоузая разсеяно, като се взираше във файтона. — Не се очаква бебето да се роди до месец — той се обърна към Даниел. — Вие се срещате с Калвин Стодърд? — запита той изненадан.

Дори Джоузая, който не се движеше във висшите слоеве на обществото както Даниел, разпозна мъжа, който по общо признание минаваше за най-богатия, и с най-голяма власт, мъж в щата Джорджия.

— Самият той.

Джоузая изсвири тихичко, подходящо впечатлен.

— Първо Уил Роситър, сега Калвин Стодърд. Движете се във висшите кръгове на обществото напоследък, сър.

— Така изглежда. Прибирай се вкъщи. Ще се видим утре.

Беше по-добре младият му служител да не задава въпроси. Той се обърна и Даниел се приближи до файтона. Калвин отвори вратата и той скочи вътре.

— Моите поздравления — ухили се Калвин и му предложи пура.

Даниел я прие.

— Чули сте?

— Разбира се. Преди няколко минути репортерите изтичаха от съда, все едно че има пожар. Обзалагам се, че Уил е останал доволен.

— Безкрайно е щастлив. Вие нямаше ли да бъдете, ако синът ви е оправдан след обвинение в убийство?

— Наистина щях да бъда. Къде да те оставя?

— Улица „Магнолия“.

Споменаването на улица от най-скандално известния район на проститутки в Атланта накара Калвин да повдигне едната си вежда, но кимна на кочияша и файтонът се втурна напред.

— Ще празнуваш?

Даниел се засмя. Запаля пурата си и се облегна назад.

— Не. Бизнес.

— Добре. Не би било добре за един бъдещ сенатор, ако го видят на някоя алея със смъкнати гащи. Особено ако аз съм го подкрепил.

Ликуване озари лицето на Даниел при тези думи и това бе приятно усещане. С одобрението на Калвин Стодърд той щеше да спечели сенаторското място без много усилия.

— Значи подкрепяте кандидатурата ми?

— Зависи. Искам да ти възложи едно дело от мое име.

— Аха. Има някаква скрита трудност.

— Нима винаги не е така? — сви рамене Калвин. — Не се тревожи, Даниел. Нищо няма да компрометира правната ти етика.

— Щях да бъда повече разтревожен, ако ми бяхте дали подкрепата си, без да искате нищо в замяна — той срещна втренчения поглед на другия мъж и гласът му стана по-твърд. — Моята политика е никога да не дължа услуга на никого.

— Много мъдро от твоя страна. Политиката се превръща в курвенска работа, когато започнат да ти искат услуги.

— Точно така.

Калвин изпусна дим от пурата си.

— Тогава ще поемеш едно мое дело?

— Зависи — отговори той, като хвърли обратно собствените думи на Калвин с усмивка. — В какво ви обвиняват?

— Мен? В нищо. Но имам бизнес партньорка, която е в беда. Една много хубава и очарователна бизнес партньорка.

— Разбирам.

Даниел бе превърнал в свое професионално задължение да знае всичко за хора като Калвин — мъже, които притежаваха власт, мъже, които бе необходимо да са на негова страна — и знаеше, че Калвин има няколко партньорки, които биха могли да паснат на описанието за красота и очарование.

— Коя от тях?

Калвин се засмя.

— Ти си от Шиварий, нали?

Споменаването на родния град на Даниел му даде отговор на въпроса.

— За Хелън Оувърстрийт ли става въпрос?

— Познаваш ли я?

— Шиварий е малък град.

— Там има също и добър бизнес, а бизнесът нещо пресъхна. Елитният игрален клуб е затворен.

Даниел повдигна вежда при тази новина. Игралният клуб на Шиварий бе известен или неизвестен в зависимост от гледната точка на човек, защото бе най-скандално прочутият мъжки клуб в Джорджия.

— Хелън арестувана ли е?

— Не, и тук трябва да се намесиш. Някои жени в Шиварий са успели да убедят съдията Билингс да издаде съдебно разпореждане за затваряне на заведението преди няколко дни. Искам това разпореждане да бъде отменено.

Даниел подозираше, че се досеща коя жена е замесена. В ума му проблесна образът на една стройна дама с огненочервена коса, която би могла да причини повече суматоха, отколкото генерал Шърман.

— Защо просто да не бъде отворен под друго име някъде на друго място? Не е ли това, което обикновено правите при подобни случаи?

— Обикновено, да. Но клубът в Шиварий е много добре познат, ако човек реши да прекара добре. Там ходят мъже от целия щат. Двамата с Хелън сме се старали години, за да изградим репутацията му, и печалбите никога не са били по-високи. Не ми се иска да губя, ако не е наложително, особено когато не могат да докажат нищо.

Очите на двамата мъже се срещнаха в мълчаливо разбирателство за правилата на играта. Невинността винаги се приемаше за дадена.

— Никакви ли обвинения не са били предявени? — попита Даниел.

— Никакви.

— Съдията е затворил просто така заведението въз основа на приказките на Лили Морган?

— Откъде знаеш, че е била Лили Морган?

— Това е очевидно. Всяка година тя ходи в областния съд на Джаспар и подава молба за издаване на съдебно разпореждане срещу клуба в Шиварий. Всяка година съдията Билингс я отрязва. Какво е различното тази година?

— Не знам. Хелън не ми каза никакви подробности. Искам да отидеш там колкото се може по-скоро. Двамата с Хелън губим пари всеки ден, докато е в сила това съдебно разпореждане.

— Докато никой не е арестуван и нищо не е доказано в съда, не би трябвало да представлява някаква трудност. Ще отида още утре и ще депозирам искане до съдията Билингс да отмени разпореждането поради липса на доказателства.

— Чудесно! Ако успееш да спечелиш това дело за мен, има много неща, които мога да направя за теб.

— Всичко, което трябва да направите, е да подкрепите кандидатурата ми за Сената — той се ухили дръзко на Калвин и добави: — Дори няма да ви взема обичайните прекомерно високи адвокатски такси.

— За един адвокат това е от първостепенна важност.

Даниел се огледа и като видя, че са близо до мястото, където искаше да слезе, посочи към ъгъла.

— Можете да ме оставите тук.

Калвин потупа по страниците на фойтона с бастуна си със златен връх и той спря. Хвърли лукав поглед към Даниел.

— Много съм любопитен какво води един мъж като теб тук, на улица „Магнолия“.

Даниел не го осветли.

— Благодаря за превоза — кимна любезно и скочи от фойтона. — Ще взема влака до Шиварий утре сутринта.

Фойтонът продължи нататък. Даниел почака, докато завие зад ъгъла и изчезне, после тръгна по близката алея. Момичето в червената коприна вече го чакаше.

— Благодаря ти, Пърл — той й връчи една двадесетдоларова банкнота. — Добре се справи.

Двадесет и една годишната проститутка, която наистина искаше да стане актриса, повдигна полата си достатъчно високо, за да разкрие дълъг и добре оформен крак в черни дълги копринени чорапи. Тя пъкна парите под жартиерите си и без да пуска полата си, дари Даниел с усмивка, която бе твърде умела за една млада и красива жена.

— Искате ли да отпразнувате вечерта?

Много мъже биха се възползвали от предложението й, но Даниел не го направи. Както Калвин му бе напомнил, бъдещите сенатори трябваше да бъдат внимателни. Освен това Даниел предпочиташе да празнува всяка победа, като се подготвя за следващата. Поклати глава:

— Имам работа.

Пърл въздъхна и свали полата си.

— Само работа и никакви удоволствия — смъмри го тя, като се извърна да си ходи. — Знаете къде съм, ако промените решението си.

Пърл го остави заради други, по-обещаващи перспективи и Даниел се прибра в кантората си. Работи до полунощ, после се прибра вкъщи.

Вкъщи бе луксозно голямо жилище на модната „Кортланд авеню“. В него имаше всичко, което един богат и преуспяващ мъж би могъл да желае. Сребро и кристал, чаршафи с монограм и завеси от дамаска, гореща вода и осветление с газ. Имаше прислужници, които да се грижат за всяка негова нужда. Доста добро постижение за мъж, чийто баща беше беден изполичар и чиито най-ярки детски спомени бяха болката от един празен стомах и бръснарския ремък, и чието легло до шестнадесетгодишна възраст бе един мръсен под.

Днес той бе спечелил едно много важно дело и подкрепата на двама твърде влиятелни мъже. Беше на крачка от сенаторското кресло, почти бе достигнал властта, към която винаги се бе стремил, и усещането за това го изпълваше с дълбоко задоволство. Успехът наистина бе сладко нещо.

Когато Даниел влезе в къщата, тя бе тъмна и тиха. Той се поспря в облицованото с мрамор фоайе и в този кратък миг цялата му екзалтация се изпари с внезапност, която го озадачи. В тишината усети чувство на разочарование. Нямаше никой, който да го чака, за да сподели победата му и да празнува с него.

Това бе толкова неочаквано чувство, и толкова неприсъщо за него, че той безмилостно го отхвърли настрана. Запали една лампа, влезе в кабинета си и си наля питие. Каза си, че няма значение, че го пие сам. Днес беше постигнал най-големия успех в своята кариера, а за Даниел успехът бе единственото нещо в живота, което имаше значение.

Шиварий в щата Джорджия бе малък град. От закупуването на два чистокръвни коня от Джейкъб Коул от Калхун до модното ново боне на Мери Алис Билингс, изпратено по целия този път от Париж — всичко, което се случеше в Шиварий, бе предмет на обсъждане. До преди няколко дни, когато бе затворен игралният клуб в Шиварий, той бе посещаван от много красиви мъже в скъпи костюми и такива, които обикновено не вдигат много шум. Всички бяха наясно за какво идват. Но когато един определен мъж слезе от влака — висок, със светлокафява коса, зелени очи и пленителна усмивка, един мъж, чието лице бе доста познато на хората около Шиварий — не бе необходимо много време, за да тръгне мълвата, че Даниел Уокър се е върнал в града. И хората незабавно започнаха да се чудят какво ли ще направи Лили Морган при това положение. Слуховете бяха източникът на енергия за един град като Шиварий, тъй като нямаше друго какво да се прави, освен да се работи, а кой би искал постоянно да прави само това?

Северно от Атланта, южно от Калхун Шиварий бе важна спирка на железопътната линия отчасти заради фабриката си за дървен материал и двете памучни фабрики и отчасти защото, по някаква

неясна причина, която никой не можеше да си спомни, това бе общопризнатият център на областта Джаспар. Разбира се, в него се намираще също и игралният клуб, който допреди две седмици бе най-известният публичен дом в целия щат Джорджия. Тези неща даваха повод да се говори доста за Шиварий.

Това бе също такъв вид град, където благородните дами седяха на верандите си в късния следобед, пиеха лимонада и наблюдаваха за някаква история, която да имат да разказват.

Дави Макрий бе една от тези дами. Нейната овдовяла сестра Дензи Стюърт се бе преместила в Шиварий от Чарлстън предното лято, за да живее с нея, и двете жени се бяха отдали на полезното занимание да извършват наблюдения с използването на театрални бинокли. Тъй като от къщата на Дави се откриваше чудесна гледка към железопътната гара, сестрите видяха Самюъл Хардести да стои на платформата, когато пристигна влакът от Атланта в единадесет часа, и минутата, в която видяха да слиза Даниел Уокър с пътна чанта в ръка, така че не можаха да се въздържат да не разпространят новината.

Зарязаха театралните си бинокли и се отпавиха стремглаво към центъра, за да съобщят на най-добрата си приятелка Сю Ан Паркър за всичко това. Сю Ан и съпругът ѝ държаха хотела в Шиварий, който бе точно от другата страна на улицата, срещу къщата на Самюъл. Даниел със сигурност щеше да отседне при Самюъл, а Самюъл живееше в съседство с Лили Морган. Каква ситуация само, какви вълнуващи неща щяха да се случат и Сю Ан щеше да е в състояние да види всичко, което става...

Лили разбра за завръщането на Даниел Уокър малко по-късно, отколкото някои други. Тя не бе част от клюкарския вътрешен кръг, отчасти защото не се сприятеляваше с хората, за да наднича в личния им живот с театрален бинокъл, и отчасти защото тъкмо тя бе една от любимите теми за обсъждане в кръга на клюките. На човек направо можеше да му секне дъхът като слуша всички скандални истории за Лили Морган.

Първо на първо, тя имаше съвременни схващания, което за дамите от Шиварий бе почти такъв голям грях, колкото и да си роден северно от линията Мейсън-Диксън. Беше с червена коса и се обличаше в розово. Свиреше модерна музика на пианото си и слушаше опера на грамофона си, който обикновено бе пуснат достатъчно силно,

за да събуди и мъртвите. Отказваше да носи ръкавици дори и когато ходеше на църква, а се носеше слух, че не носи също и корсети. Имаше статуя на гол мъж във фоайето си. Говореше се, че дори собственото ѝ семейство не искало да я приеме. Но най-лошото от всичко бе, че тя беше *разведена*.

Мненията бяха разделени за това дали си бе малко дива, или бе изцяло лишена от морал и въпросът бе горещо дискутиран в групата на жените, чието любимо занимание бе шиенето и одумването на мъжката бръснарница. Но с две неща всички в града бяха съгласни: че Лили Морган е скандална жена и че Лили Морган не се държи като библиотекарка.

Тъй като не бе сред първите, които чуха клюката, Лили бе съвсем в неведение за завръщането на Даниел, докато Еймъс Буун не дойде на бегом в библиотеката да ѝ го каже.

— Лили! — извика той, когато нахлу през предната врата. — Лили, къде си?

Викът я накара да слезе забързана долу от върха на една стълба в секцията за научна литература, където слагаше книги обратно на лавиците. Тя изтича към парапета и погледна надолу от мецанина.

— Тихо, Еймъс — смъмри го, като се намръщи на младежа, който си проправяше път непохватно между тежките дъбови маси за четене, тичайки с всички сили. — Не викай.

Еймъс бе гигант, висок бе над метър и деветдесет без обувките. Той бе деветнадесетгодишен, но имаше ума на дете. Беше честен, никога не правеше морални преценки и вярваше безрезервно на всичко, което някой му кажеше. Тъй като собствените му родители бяха починали, Лили и приятелката ѝ Роузи Ръсел сякаш го бяха осиновили като техен по-малък брат. Живееше в мазата на библиотеката и играеше ролята на портиер в замяна на наема — едно споразумение, което Лили бе успяла да уреди за него. Хранеше се в кафенето на Роузи. Повечето от хората бяха съгласни, че не беше съвсем с всичкия си, но на Лили и Роузи не им пукаше. Той бе най-близкия им приятел.

— Къде беше през целия ден? — попита го тя със закачлив тон. — Обзалагам се, че си ял сладолед при Роузи, докато тези лавици имат нужда от почистване на праха.

Еймъс взе думите ѝ присърце и я погледна с уплашено изражение на лицето.

— Съжалявам, Лили, но помогнах на Роузи да разтовари всички онези консерви от Атланта. После тя наистина ми даде един сладолед и тогава дойде той, така че Роузи ме изпрати тук да ти кажа.

— Той? — Лили облегна ръце на парапета и се усмихна. — Кой в града е възбудил толкова Роузи за моя сметка? Да не е това Алвис Пърди, този нафукан търговец на книги от Мисури, който ме преследва в библиотеката всеки месец, като размахва парите си?

Еймъс поклати глава.

— Не, госпожо. Даниел Уокър.

Усмивката на Лили изчезна. Даниел Уокър, този отвратителен задник, този противен адвокат — отрепка, който беше съсипал живота ѝ — се бе върнал в града. Стомахът я присви.

— Сигурен ли си?

Еймъс кимна отривисто.

— Да, госпожо. Пристигнал е с влака в единадесет часа — и като се взря в лицето ѝ, я попита: — Добре ли си, Лили?

Лили едва го чу. Спомняше си целия този скандал, срама, унижението и болката от развода ѝ с Джейсън преди пет години, мъжа, който бе отговорен за опетняването на името ѝ. *Даниел Уокър*. О, колко го мразеше! Пръстите ѝ се свиха около дърворезбата на парапета толкова силно, че ръцете я заболяха.

— Откъде е научила това Роузи?

— Сега е в кафенето и обядва. Роузи каза, че сама би дошла да ти съобщи, че е в града, но тъй като по обяд ресторантът е твърде претъпкан, затова не могла да стигне дотук.

— Какво прави той тук? — попита тя. — Каза ли ти Роузи?

Еймъс затвори очи и лицето му се набръчка, като се опита да си спомни.

— Нещо за това, че Хелън Оувърстрийт го е наела да съдейства за отварянето на игралния клуб в Шиварий.

— Какво? — Лили се изправи от перилата. — От всички глупави, идиотски идеи... — тя прекъсна, твърде ядосана, за да продължи.

— Роузи каза, че сигурно ще си много разстроена.

— *Разстроена* не е точната дума, която да опише състоянието ми.

Този бордей на грях и корупция бе разрушил брака ѝ и след като се бе опитвала в продължение на пет години, тя най-накрая бе успяла да го затвори. Даниел Уокър — този морално пропаднал негодник, който навремето си бе затворил очите за истината, сега бе тук да провали всичките ѝ усилия. Тази мисъл лесно възпламени невъздържания ѝ нрав, който тя проявяваше през повечето време. Слезе от стълбата и излезе от библиотеката, а гневът ѝ растеше с всяка крачка, която правеше през площада към кафенето на Роузи. Еймъс я следваше безмълвно.

Беше обедно време и кафенето бе пълно с хора. Когато Лили влезе, Даниел се бе облегал на барплота от срещнатата страна на помещението и си бърбеше с Роузи. До него се бе изправил Самюъл Хардести.

Лили се спря на прага, точно до знака на стената, който гласеше: „ПСУВАНЕТО, ПУШЕНЕТО И ПЛЮЕНЕТО ЗАБРАНЕНИ“, и усети подтик да направи и трите. Вместо това тя се вторачи в гърба на Даниел, като съскаше от гняв, който не се опитваше да прикрие. Почувства как втренчените погледи на другите се фокусират върху нея един след друг и чу как гласовете заглъхват напълно. Беше се вторачила в Даниел Уокър и го наблюдаваше как бавно се обръща, за да види какво бе причинило тази внезапна тишина.

Разбира се, че изглеждаше точно същият с онова стройно, загоряло тяло и онези очи, тъмнозелени като боровите гори на Джорджия. Все още имаше онази гъста коса със златистокафеникав цвят на горски мед. И все още разливаше онази усмивка — усмивка, която би могла да го направи да изглежда невинен като ученик или подъл като дявол — в зависимост от това, което иска да ви накара да повярвате. Дори тъмната синина под лявото му око не можеше да снижи стойността на лицето на един толкова красив мъж. Лили се зачуди кой ли го е ударил. Който и да бе този мъж, тя искаше да му стисне ръката.

Със силата на торнадо гледката на Даниел я накара да си спомни цялото страдание, което ѝ бе причинил. Защо, о защо не бе могъл да загуби косата си и да надебелее? Защо не бе могъл да загуби няколко от тези свършени бели зъби, в онова, каквото и да е било стълкновение, което го бе оставило с насинено око? Защо просто не бе могъл да стои далеч от Шиварий до края на нещастния си живот?

Лили повдигна брадичка и открито срещна погледа му. Направи ѝ удоволствие, като видя как усмивката му избледнява, но той не отместа поглед. В продължение на един дълъг миг повечето от жителите на Шиварий се взираха в тях, а те се взираха един в друг, докато накрая Лили не можа да издържи повече. Взе да се приближава към него.

Избухливият ѝ нрав винаги представляваше трудно изпитание за нея и от времето, когато бе малко момиченце, тя бе работила много усърдно, за да го държи под контрол. С всяка приближаваща се до Даниел стъпка тя се заричаше отново и отново да не позволи на нрава си да я завладее, така че когато стигна до него, напълно владееше емоциите си. Знаеше точно какво прави, когато му зашлеви една плесница по лицето.

Без да промълви и дума, тя се завъртя на пета и излезе от кафенето, като си помисли, че този път бе предоставила на жителите на града скандал, който бе достатъчно шокиращ, за да ги остави без дъх.

2.

Даниел наистина искаше хората да спрат да го удрят. Въпреки парещата плесница, която му бе зашлевила Лили, болката не му попречи да се възхити на сладката извивка на бедрата ѝ, когато тя си отиваше. Със сигурност харесваше тези модни, тясно прилепнали поли.

Въпреки гледката, която предложи на излизане от вратата, Лили Морган го бе ударила доста силно и той се надяваше, че тази работа с игралния клуб на Шиварий няма да отнеме много време. Повече от ден или два около Лили и едва ли ще може да се върне жив в Атланта.

Всички в кафенето се бяха вторачили в него и помещението бе тихо като в църква по време молитва. Даниел реши, че е най-добре да изясни нещата.

— Чудя се какво ли чувства в действителност към мен.

Избухна смях, който освободи напрежението и Даниел отново се обърна към барплота и хвърли върху него няколко монети.

— Благодаря за вечерята, Роузи — каза той с усмивка на стройната брюнетка, която стоеше от другата страна. — Твоят пай от дюли е хубав както винаги.

— Много мило от твоя страна. Колко време ще останеш?

— Не съм сигурен — рече той. — Безопасно ли е да се разхожда човек по вашите улици?

Роузи погледна към Самюъл, после обратно към него.

— Лили си има причини да се чувства така, Даниел, не мислиш ли?

— Виж какво, Роузи — намеси се Самюъл. — Знаеш ли, вината не е изцяло на Даниел.

— Може би, но не аз съм тази, която има нужда да бъде убеждавана в това.

Роузи прибра с плъзгане монетите от плота в престилката си.

— Не мисля, че Лили би могла да бъде убедена, че водата е мокра, ако аз съм този, който се опитва да го направи — каза ѝ Даниел.

— Тя е кавгаджийка, Роузи.

— Не е толкова опърничава, колкото изглежда...

Даниел вече го знаеше, но то не го накара да я харесва повече.

Роузи се ухили изведнъж.

— Тя обаче свири на пиано като някоя дивачка.

— Какво искаш да кажеш?

Тя кимна към мъжа до него.

— При Самюъл ли ще отседнеш?

— Да.

— Тогава ще разбереш.

По време на вечерята той откри какво имаше предвид Роузи.

— Проклятие! — извика Беатрис, като тръшна една купа с грах върху масата със сила, достатъчна да изпрати няколко хвърчащи грахчета в соса от печеното месо. Лицето на икономката, кръгло и черно като топка за билиард, изскърца от недоволство и тя плесна силно ръце връз широките си бедра. — Тя отново се е заела с това, господин Самюъл!

В съседната къща на едно пиано се издумкваше „Лудото надбягване“ от Стивън Фостър^[1].

В това горещо време всички бяха оставили прозорците си отворени, а прозорецът на всекидневната на Лили Морган бе точно до прозореца на трапезарията на Самюъл, което правеше силата на звука от музиката такъв, че бе необходимо да се вика, за да се чуват. Даниел хвърли поглед към Самюъл от другата страна на масата.

— Лили Морган? — извика той.

— Кой друг? — извика в отговор другият мъж.

Беатрис пхна по един пръст във всяко ухо.

— Не е толкова лошо, ако свири нещо хубаво. Но този вид музика е същинско изпитание.

— Често ли се случва?

Самюъл сви рамене.

— Когато й влезе муха в главата, получаваме забавна музика от пианото. Този път — добави той с широка усмивка — мисля, че ти си мухата.

— Господин Даниел, не можете ли да направите нещо — погледна го с молба в очите Беатрис. — Ако можете да спрете по някакъв начин това свирене на пиано, ще съм ви много благодарна.

Идеята да дръпне Лили за опашката му се понрави много.

— Бих направил всичко за теб, Беатрис. Ще отида и ще си поговоря малко с нея.

Самюъл се засмя.

— Ще си *поговориш* с нея? *Ти?* Сигурен ли си, че няма да предпочетеш аз да го направя вместо теб? Може да е по-безопасно.

— Не, аз ще го направя. Моя е заслугата, че тя е толкова напрегната.

Излезе от къщата и измина няколкото крачки до съседната врата. Дръпна звънеца, но Лили вече бе започнала да свири „О, Сузана“ и той се усъмни, че го е чула. Отвори вратата и пристъпи вътре точно когато тя започна да пее в такт с музиката с доста неточно сопрано.

Тъй като двамата с Джейсън Морган бяха приятели от детинство, Даниел бе идвал в големия дом на семейство Морган много пъти, но сега едва бе направил и една крачка, когато забеляза нещо напълно непознато. Изведнъж спря рязко. До него във фоайето се намираще скулптура в човешки ръст на Давид на Микеланджело, без смокинов лист, който да скрива атрибутите му, и една дамска сламена шапка, която бе килната закачливо над окото му. Даниел знаеше, че Джейсън никога не би одобрил такова нещо в къщата си, което вероятно бе причината Джейсън да отсъства, а вместо него да присъства Давид.

От мястото си във фоайето Даниел можа да забележи и други характеристики на ярката личност на Лили. Върху шкафа от тиково дърво до вратата, която водеше към хола, бе поставен един грамофон. Въпреки че беше юли, папрат в саксия, окичена с коледни орнаменти, стоеше най-отгоре върху подобен шкаф от тиково дърво до кабинета. Пред него стълби с широки полирани перила водеха към горните етажи. Малка квадратна възглавничка лежеше върху плоската колона, подпираща перилата в дъното на стълбището, и Даниел се досети, че бе сложена там за удобство, при плъзгане надолу по парапета.

Той не можа да потисне усмивката си, докато пресичаше фоайето и влизаше в гостната. Лили можеше и да е опърничаво момиче, но бе уникална.

Погълната в музиката, Лили не забеляза кога Даниел влезе в гостната при нея. Свиренето на Фостър винаги я караше да се чувства по-добре. Имаше нещо в това да извличаш звуци с бясна сила, което освобождаваше гнева и напрежението. Докато свиреше и пееше, нервите на Лили спираха да вибрират и тя действително започваше да възвръща спокойствието си и ведрото състояние на духа.

Тогава *той* се появи и го съсипа.

Едва когато омразният мъж застана до нея, тя осъзна, че *той* действително е влязъл в къщата ѝ. Ръцете ѝ удариха клавишите и те издадоха нехармоничен звук, а тя скочи на крака, като прекатури във възбудата си столчето пред пианото.

— Какво правиш тук? — сопна се тя, като стъпи встрани от събореното столче и се извърна към него. — Излез от къщата ми.

— Аз наистина първо дръпнах звънеца — Даниел погледна към внушителното пиано, което заемаше половината стая. — Предполагам, че не си го чула.

Лили бе висока жена, но Даниел я превишаваше на ръст с около двадесет сантиметра. Тя трябваше да отдръпне главата си назад, за да го погледне в очите. Почувства, че спокойствието, което бе намерила, отново ѝ се изплъзва и започна да диша дълбоко.

— Какво искаш?

— Тук съм, за да помоля да свириш по-тихо.

— Какво ти става, Даниел? Не харесваш ли малко музика на вечеря?

— *Музика*, може би. Нямахте да имаме нищо против, ако свиреше нещо приятно. Но не и нескопосана шумна какофония.

Тя пренебрегна обидата.

— Ще продължавам да свиря каквото си искам на *своето пиано* в *своята* къща — заяви тя, като въобще не ѝ пукаше, че Самюъл и Беатрис ги наблюдават през отворените прозорци. — Нещо повече, ще свиря толкова високо, често и фалшиво, колкото ми е угодно. И въобще не ме интересува дали това ти харесва, или не.

— Ще те интересува, ако повдигна обвинение срещу теб.

— Ще ме съдиш?

— Няма и да се замисля, сладуранке.

Тя се намръщи при тези нежности от негова страна.

— Винаги съм знаела, че Шекспир е имал право.

— Шекспир?

— „Да убием всички адвокати.“

— Можем ли да убием също и лошите музиканти? — попита той с плаха надежда.

Когато тя заекна, опитвайки се да измисли някакъв унищожителен отговор, той вдигна ръката си в помирителен жест.

— Хайде, Лили! Нека да сключим примирие. Знам, че все още си ми сърдита за онова, което се случи...

— Сърдита е прекалено съдържана оценка, Даниел. Освен това аз не искам да се помирявам с теб.

— Колко време още ще ми имаш зъб? — стрелна я с поглед той. — Никога ли не можеш да простиш и да забравиш?

— Да простя, не. Да забравя, да. Никога няма да ти простя за начина, по който съсипа живота ми, но ще забравя за *теб* в минутата, в която си тръгнеш от Шиварий и се завърнеш в Атланта.

— Тогава ще съм способен да те направя щастлива жена. Ще взема утрешния вечерен влак, след като съдията Билингс гарантира, че ще изпълни искането ми да отмени съдебното предписание, което ти най-накрая си успяла да му внушиш да подпише.

— Аха, ето защо значи си бил тук! — тя скръсти ръце на гърдите си. — Той няма да го отмени. Няма причина да промени мнението си.

— Искаш ли да се обзаложим за това? Първо на първо, не знам как си го убедила да го подпише, но след като изложи правните си основания и официално оспоря предписанието, той ще трябва да го отмени. Не можеш да затвориш един бизнес без причина и няма никакви доказателства, че Хелън Оувърстрийт или нейните служителки са извършили престъпление.

— Значи ти представляваш Хелън Оувърстрийт? — тя се вторачи в него. — Честно казано, дълбочината, в която потъваш, никога не е преставала да ме учудва. Разводи, вертепи... нима има нещо, което няма да защитаваш, щом са замесени в него пари?

— Не се занимавах с развода ти с Джейсън заради пари — озъби й се той, преди да осъзнае, че й бе необходимо по-малко от минута, за да го провокира и изкара от равновесие.

Лили можеше да накара един мъж да излезе от кожата си побързо, отколкото някое момче да изгуби девствеността си. Даниел си пое дълбоко дъх и се насили да изрече спокойно:

— Не беше заради пари. Джейсън бе най-добрия ми приятел.

— Нима? Ако ти и Джейсън наистина бяхте толкова добри приятели, защо тогава не дойде на сватбата ни? Защо никога не дойде да ни посетиш тук, в Шиварий?

— Трудно е да отидеш на сватба в Бирмингам, когато работиш като чиновник при един съдия в Атланта — поясни той хладно. — Джейсън разбираше, че не мога да се измъкна дори и за ден през лятото, когато се ожени за теб. Що се отнася до това, че не съм идвал да ви посещавам, нямам много добри спомени от детството си тук и Джейсън го знаеше. Той винаги предпочиташе да идва в Атланта, за да се срещне с мен.

— О, разбира се... — тя се усмихна, но в усмивката ѝ нямаше веселост, а само горчивина. — В Атланта Джейсън можеше да излиза и да прави всички неща, които не се осмеляваше да прави в Шиварий докато баща му беше жив, като да се напива и да посещава проститутки. Той въобще не хранеше никакво уважение към брака ни.

— Дори това и да е вярно, брака му с теб не ми влизаше в работата, докато той не ме помоли да го разтрогна.

— Разбирам. Неговото прелюбодеяние бе приемливо за теб, но моето не беше?

— Никога не съм виждал Джейсън с проститутка или с друга подобна жена, когато е идвал в Атланта. Но докато течеше съдебната процедура по развода, наистина видях Хенри Дъглас. Знам всички подробности на връзката ти с него и знам каква голяма болка си причинила на Джейсън с тази си изневяра.

Лили стисна ръцете си в юмруци.

— Хенри Дъглас те е излъгал. Не аз извършвах прелюбодеяния, а Джейсън. Много, много пъти. Отначало той ходеше в Атланта, като използваше посещенията си при теб за извинение, така че баща му да не усети непоносимото му поведение. Но след като баща му почина, вече не правеше никакво усилие да крие каквото и да е. Започна да се отдава на изневерите си в едно място, което е много по-близо до дома му — игралния клуб на Шиварий.

— Предполагам, че не си могла да го отблъснеш като си се държала като опърничава, студена и заядлива съпруга?

— Това ли ти каза той? Типично за Джейсън, да търси вината в мен, вместо в себе си. Беше такъв страхливец! — тя си пое дълбоко

дъх и после продължи: — Тъй като претендираш, че си му бил толкова добър приятел, знаеш ли къде е той? Чувал ли си го наскоро? Обзалагам се, че не си. Обзалагам се, че той дори не ти е писал, след като напусна този град. Със сигурност не е писал на никой друг. И защо ли да го прави? Никога не го е било грижа за някого, освен за себе си.

Даниел избегна погледа ѝ. Тя бе права за това, че Джейсън никога не му бе писал, но да бъде проклет, ако го признаеше пред нея.

— Ти може и да си бил приятел на Джейсън, Даниел — додаде тихо тя, — но никога не си го познавал истински. Въобще не си го познавал.

Измина дълго време, докато той заговори отново.

— Не съм в Шиварий, за да се отдавам на спомени за миналото — изрече най-накрая, като извърна глава, за да я погледне, и внимаваше гласът му да прозвучи равно и безпристрастно. — Тук съм, за да представлявам интересите на собствениците на игралния клуб.

— Е, в случай че не си знаел — произнесе тя с тон на учителка на определено изоставащ ученик, — проституцията е незаконна в щата Джорджия.

— Благодаря, че отбелязваш това, но няма представени доказателства в съда, които да доказват, че игралният клуб в Шиварий е публичен дом.

Лили издаде звук на задоволство.

— Игрален клуб, дрън-дрън! Това е дом на разврата и всички го знаят, включително и съдията Билингс.

— Това, което хората си мислят, че знаят, и онова, което може да бъде доказано, са две съвсем различни неща.

Тя се засмя невярващо.

— И предполагам, че тези карнавално намацотени и издокарани дами са там просто за разговор!

— Вероятно. Не знам. Никога не съм бил там. Всичко, което ме засяга, са интересите на клиентите ми. Това ми е работата.

— Значи ти просто си вършиш работата, а по дяволите последствията? — тя поклати невярващо глава. — Играеш си с живота на хората и дори не се замисляш какво се получава като резултат. Как успяваш да спиш нощно време?

— Казваш всичко това само защото представлявах Джейсън по време на бракоразводното дело. Ако бях представлявал теб, щеше да бъде различно.

— Но резултатът бе същия. Съпругът ми прекарваше нощите си с проститутки и харчеше парите си за хазарт и пиене, а тези неща бяха по-важни за него, отколкото собствената му жена. Не мога да позволя други жени да страдат и да споделят същата съдба. Ще се боря срещу теб с всичко, което имам. Ще направя всичко, което зависи от мен, докато не се уверя, че игралният клуб на Шиварий ще остане затворен.

Той присви очи.

— Не се опитвай да правиш това, Лили.

— Или какво? — сопна се гневно тя. — Ще съсипеш доброто ми име?

— Ще превърна живота ти в ад.

— Твърде късно е. Направи го преди пет години.

Той прехапа устни за миг, после продължи:

— Ти ми осигури средства за борба. Не ме обвинявай, ако собствената ти любовна афера се върне да те преследва.

— Не съм имала *никаква* любовна афера!

— Това си твърдяла винаги, но не ти вярвам сега повече, отколкото ти вярвах тогава.

— Въобще не ми пука в какво вярваш! — тя го изгледа с презрение. — Мразя те, Даниел Уокър...

— Знам.

Ако не знаеше, че той е свиня, можеше да си помисли, че има мъничко съжаление в този отговор. Той се обърна.

— Но няма да си изгубя много от съня, за да мисля за твоето мнение, сладуранке.

— Ако искаш да свиря приятна музика, по-добре стой далеч от погледа ми — изсъска тя след него, когато той излезе от гостната. — И ще държа този вертеп затворен — само ме наблюдавай — продължи тя, когато стъпките му пресичаха фойето. — И не ме наричай *сладуранка!* — добави тъкмо когато вратата се затръшна зад него.

Като резултат от тръгването му внезапната тишина в къщата ѝ се стори завладяваща. Спомените за онзи ужасен ден в съда преди пет години започнаха да проблясват през ума на Лили. Тя потъна в кушетката с кувертюра от росер и затвори очи, като се опита да ги

заличи, но не можа. Спомни си шокиращите шушукания, когато Джейсън обяви пред всички, че тя е прелюбодейка. Спомни си всичките презрителни погледи, насочени към нея, когато Хенри Дъглас бе признал, че е неин любовник, и тя отново се зачуди колко ли му бе платил Джейсън, за да излъже. Най-вече си спомняше как Даниел Уокър бе преиначил думите ѝ, като сякаш я хипнотизира и даде възможно най-лоша интерпретация на всичко, което тя каза, като направи така, че да се почувства виновна, въпреки че бе невинна.

Тя покри лицето си с ръце. Бракът ѝ бе разбит от нощните похождения на Джейсън в игралния клуб на Шиварий, а не от някаква въображаема афера, която съпругът ѝ и Даниел бяха измислили. Предполагаемата ѝ връзка с Хенри Дъглас я бе обвинила в прелюбодеяние, но на безкрайните нощи на Джейсън с проститутки бе погледнато като на безобидно забавление. Колко нечестен бе животът...

Лили се изправи на крака, изпълнена с решителност. Даниел Уокър нямаше да успее да отвори отново игралния клуб в Шиварий. Не и докато тя има частичка сила, за да го спре.

Въпреки заплахата на Лили, тя спря да свири и Даниел и Самюъл успяха да довършат вечерята си на спокойствие. След това двамата мъже се оттеглиха в кабинета, за да изпушат по една пура и да пийнат бренди преди Хелън Оувърстрийт да пристигне в девет, за да се срещне с Даниел.

В момента, в който Даниел влезе в кабинета, той забеляза, че лавиците, които ограждаха стените, бяха почти празни.

— Какво е станало с всичките ти книги по право?

Самюъл му подаде чаша бренди и наля една на себе си.

— Направих дарение на библиотеката — отговори. — Бих ги дал на теб, но ти вече имаше библиотека с правна литература, много по-богата от моята. И тъй като вече не практикувам, те просто събираха прах. Лили бе щастлива да ги приеме.

— Тя все още ли е библиотекарка?

— Да. И се справя много добре.

Двамата мъже се настаняха по на един тапициран в кожа стол и запалиха пури. Самюъл се облегна назад, издуха три кръгчета дим към тавана в бърза последователност и додаде:

— Тъжно е обаче.

— Кое?

— Библиотеката. Повечето от хората дори не я използват. Лили е чудесна библиотекарка, но има някои доста съмнителни книги там. Вдигна се доста шум миналата година, когато тя отказа да ги свали от лавиците.

— Съмнителни?

Самюъл се наведе напред, сякаш имаше да споделя някаква тайна.

— Мръсни книги — прошепна той, като с усилие се помъчи да запази сериозно изражение на лицето.

Даниел дори не се опита. Ухили се.

— Наистина ли? Какво, нещо порнографско ли?

— Някои биха могли да си помислят така, но в действителност въпросните книги са отлични. „Кандид“ например. Жените наистина изнасят дълги тиради за тези книги. Особено Дави. Както знаеш, където ходи Дави, другите я следват.

— Видях Дави да седи на верандата си, когато идвахме от влака — Даниел погледна към по-възрастния мъж и усмивката му стана поширока. — Откога се занимава тя с наблюдение с театрален бинокъл на хората, които преминават?

Самюъл се засмя.

— Идеалното хоби за Дави, не мислиш ли? Както и да е, като се върнем към Лили, във времето между развода ѝ и непреклонния ѝ отказ да свали тези спорни книги от лавиците, повечето от хората не искат да бъдат видени около библиотеката или около нея. Тук минава до голяма степен за невъзпитана жена. За нещастие тя прави положението още по-лошо, като определено провокира Дави и приятелките ѝ.

Даниел кимна с разбиране.

— Да, видях статуята във фойето ѝ.

— Точно така. Тя е такава скандална личност в този град, че повечето от хората дори не разговарят с нея.

Даниел се изпъна в стола си.

— Никога не си ми споменавал за това.

— Никога не е ставало на въпрос. Когато се срещам с теб, обикновено не разговаряме за клюките в Шиварий — той разлюля брeндитo в чашата си и отпи глътка. — Освен това не съм мислил, че

действително ще се интересуваш от живота на Лили Морган или това, което е станало с нея.

В тона на по-възрастния мъж имаше нотка на неодобрение и Даниел незабавно се изправи на стола си.

— Джейсън ме помоли да го представлявам на развода му с Лили, защото тя го мамела. И ти като мен знаеш колко много дължах на Джейсън след онова, което той направи за мен. Нямах да мога да отида в колежа, ако той не ми бе заел парите за обучението. И двамата знаем, че ти не би могъл да си позволиш да ме изпратиш.

— Разбирам основанията ти за това, което направи, но изглежда дори не си се замислил как изглежда ситуацията от страна на Лили.

— Не Лили бе моя приятелка в продължение на двадесет години — отговори той раздражено. — Ако сега хората в града имат хладно отношение към нея, трябваше да си помисли за това, преди да избере Хенри Дъглас за свой любовник. И от това, което ми каза, тя не е направила кой знае какво усилие да промени това. Вината не е моя.

— Не съм казал, че е. Защо заемаш такова отбранително положение?

— Не заемам отбранително положение, по дяволите!

— Щом казваш — за голямо удоволствие на Даниел Самюъл смени темата. — Защо тогава не поговорим как получи това насинено око? — попита той. — Защо имам чувството, че зад това се крие някоя интересна история?

Даниел се засмя и му разказа какво се бе случило предния ден, като обобщил разказа си с думите:

— Когато се кандидатирам за Сената, не мисля, че Хю ще гласува за мен.

Другият мъж се засмя.

— Бих могъл да предположа, че няма да го направи — той замълча и веселостта му изчезна в сериозно изражение. — Значи все още планираш да се кандидатираш на изборите?

— Разбира се. Ето защо се заех с това дело на Калвин Стодърд. С неговата подкрепа мога да стигна много далеч в политиката.

Самюъл не отговори и Даниел го погледна настойчиво.

— Ти не одобряваш...

— Има ли значение дали аз одобрявам, или не?

Даниел бе озадачен от въпроса.

— Разбира се, че има значение. Ако не беше ти, аз нямаше да бъда адвокат. По дяволите, можеше дори да не съм жив. Ти ми даде първата работа, която някога съм имал, ти ми беше баща, каквото собственият ми баща отказа да бъде. Мнението ти означава много за мен. Не искаш ли да стана сенатор?

Самюъл въздъхна.

— Когато те погледна, не виждам сенатор. Виждам едно момче, оскърбено и полугладно, с твърде сурови очи за своите десет години.

Челюстта на Даниел се скова.

— Трябва ли да говорим за онези дни?

Самюъл не му обърна внимание.

— Спомням си как те хванах да ровиш за храна в кофите за боклук зад къщи, защото баща ти бе винаги толкова пиян от евтин алкохол, че не даваше и пет пари за теб. Получи една вечеря с пиле от мен онзи ден, доколкото си спомням, и някак си успя да си намериш платена работа, с която да преживяваш. Винаги си имал достатъчно чар, за да изкушиш и светците, и този чар би могъл вероятно да те отведе до всяко място, включително и до място в Сената, ако това е, което искаш. Що се отнася до мен, всичко, което искам за теб, е да бъдеш щастлив.

Даниел извърна поглед. Не искаше да разговаря за онова момче, което бе преди.

— Аз съм добре. Когато поискаш да се увериш в това, ела ми на гости някой ден в Атланта. Макар че... едва ли някога ще дойдеш вече.

Самюъл всмукна от пурата си.

— Това е, защото не ми харесва къщата ти.

Озадачен, Даниел се намръщи.

— Какво й има на къщата ми? Хубава е.

— И е пълна с хубави неща, но е една празна къща. В нея не живее никой, освен теб, а ти, така или иначе, никога не си в нея.

— Шест други човека живеят в нея.

— Три прислужнички, една домакиня, иконом и кочияш, които не се броят. Вече си на тридесет и четири, Даниел. Време е да си намериш някоя добра жена, да се ожениш и да имаш няколко деца, които да запълнят тази голяма празна къща. Една добра жена е награда, която повече си струва да спечелиш, отколкото всички съдебни дела и избори в целия свят.

Даниел се усмихна.

— За мен ли се тревожиш, стари приятелю?

Самюъл бе виждал Даниел да прави чудеса пред съдебните заседатели с изумителната му усмивка, но бе усмивка, която не достигна очите му, а Самюъл бе вероятно единственият човек, който би могъл да забележи разликата.

— Не се опитвай да използваш чара си пред мен, Дани, само защото не ти се прави онова, което казвам. Да, разтревожен съм за теб. Разтревожен съм за амбицията, която те води.

— Какво му е лошото на това да бъдеш амбициозен?

— Амбицията е жестока и безчувствена метреса, Даниел, защото е ненаситна. Без значение с какво се занимаваш, никога не можеш да я удовлетвориш. Без значение какви успехи си постигнал, тя никога няма да те остави да си мислиш, че е достатъчно. Не искам да се изкачиш на върха на планината и да осъзнаеш, че няма накъде другаде да ходиш, освен да слизаш надолу.

— Ставаш малко сантиментален, нали?

Самюъл пренебрегна забележката му.

— Спомням си първия ден, когато тръгна на училище. Тогава работеше при мен и най-накрая бях успял да те убедя да тръгнеш на училище. Другите деца ти се бяха присмели и подразнили безмилостно, защото беше почти на единадесет години, а не знаеше да четеш. Дори не знаеше азбуката, доколкото си спомням.

Даниел се смрази.

— Не виждам това да има някаква връзка...

— Бих могъл да ти припомня колко те заболя от тяхното дразнене — продължи Самюъл все едно, че Даниел не бе заговорил, — но ти тогава въобще не заплака. Нахлу в кабинета ми след училище онзи ден, издърпа най-голямата, най-дебелата книга по право от лавицата и ми каза, че няма да се върнеш там, докато не се научиш да четеш всяка дума в тази книга, докато не докажеш на всички, че не си глупав, докато не покажеш на всички, че просто си добър колкото тях. И знаеш ли, ти все още правиш това.

— Не зная за какво говориш...

— Не трябва да *доказваш* нищо, Даниел. Нито на света, нито на Джейсън, нито на мен, нито на себе си.

— Просто какво си мислиш, че се опитвам да докажа?

— Че не си човек, *който губи*, като баща си.

Даниел се изправи на крака толкова рязко, че брендите се разля от едната страна на чашата му.

— Това е глупаво! Аз се кандидатирам за щатския законодателен орган, защото обичам правото, а там се правят законите на Джорджия. Може би дори ще стана конгресмен във Вашингтон. Политиката е начин, по който наистина мога да влияя до определена степен и да придобия известност в света.

Преди Самюъл да може да отговори, на вратата се почука и в стаята влезе Беатрис.

— О, Боже мой — промълви тя, като размаха ръка в безуспешен опит да разсее дима. — Ще ми трябва седмица, за да проветря тази стая. Не можете ли всички вие да пушите тези отвратителни неща навън?

И двамата мъже поклатиха глави — една реакция, която накара икономката да се намръщи още по-силно отпреди.

— Онази жена е тук — изсумтя тя презрително, мнението ѝ за Хелън бе очевидно.

— Благодаря ти, Беатрис — кимна Даниел, като пренебрегна критичния поглед, насочен към него. — Въведи я.

Беатрис изсумтя едно хм и излезе от стаята. След известно време влезе Хелън. От пръв поглед никой не би могъл да предположи, че Хелън Оувърстрийт е собственичка на един мъжки клуб. Тя не бе млада, нито склонна към флиртуване, нито пък красива. С гълбовосивата си рокля и с черната си коса на кок вероятно би могла да бъде взета за уважавана вдовица на средна възраст. В действителност бе опърничава, твърдоглава жена на деловитостта. Беше също жена, която разбираше мъжете. Това качество ѝ бе донесло успех.

Тя поздрави по-възрастния мъж с кимване, докато той стана на крака.

— Здравей, Самюъл. Ти също ли работиш по този случай?

— Не — той пресуши чашата си с бренди. — Не ми се налага. Няма да кандидатствам за Сената.

Хелън погледна от единия мъж към другия.

— Какво, за Бога, означава това?

— Нищо — сви рамене Даниел. Отпрати подчертано гневен поглед към другия мъж. — Самюъл тъкмо си тръгваше.

Самюъл вдигна ръце с дланите напред, в жест, че се предава.

— Казах каквото имах да казвам.

Той изгаси пурата си и излезе от стаята.

Хелън прекоси помещението и разглежда Даниел известно време.

— Станал си доста красив мъж — отбеляза тя с лекотата на жена, привикнала да прави комплименти на мъжете. — Пожънал си и доста успехи, според това, което Калвин ми каза. Радвам се, че е наел теб да се справиш с този въпрос — отдръпна се назад и хвърли поглед през прозореца към тъмната улица отвън. — Не трябва да оставам тук задълго. И двамата със Самюъл сте *уважавани* мъже.

— Тогава нека да говорим по същество.

Даниел издърпа един стол за нея пред бюрото на Самюъл, после заобиколи от другата страна и се настани срещу нея.

— Как се случи всичко това?

Хелън се облегна назад в стола си.

— Калвин не ти ли разказа?

— Бих предпочел *твоята* версия. Знам, че всяка година, на годишнината на развода ѝ, Лили Морган отива в съда и попълва искане до съдията Билингс за съдебно разпореждане да затвори игралния клуб в Шиварий и че всяка година той ѝ отказва. Но тази година е уважил искането ѝ и е затворил клуба. Защо? Какво е различното *тази* година? Защо изведнъж е решил да действа в нейна полза?

— Добрият съдия се ожени повторно преди няколко месеца.

— Да, знам. Накарах моя помощник да им изпрати сребърен чаен сервиз. Защо това трябва да има връзка със случая?

Хелън се засмя.

— Даниел, очевидно ти не си женен мъж.

Той схвана думите ѝ.

— Предполагам, че новата му жена не е от такъв тип, че да си затвори очите за една външна компания.

— Точно така. Лили Морган направи така, че жената на съдията да узнае къде прекарва нощите си съпругът ѝ. В резултат, съдията Билингс разви късно проявяващ се изблик на моралност. Това няма да продължи дълго, разбира се — добави тя с цинизма на своя опит. — Но

не мога да си позволя да се мотая наоколо и да го чакам да се измори от брачния си живот. Двамата с Калвин губим пари всеки ден от това, че разпореждането му е в сила.

— Когато представлявах господин Джейсън Морган на развода му, нямах представа, че Лили ще обвини игралния клуб в Шиварий за провала на брака си. И със сигурност никога не бих си помислил, че съдията Билингс ще застане на нейна страна. Той самият се е налудувал в игралния клуб.

Хелън сви рамене.

— Ако не беше Лили Морган, вероятно щеше да е някой друг — тя се намръщи замислено. — В действителност не съм сигурна, че нямаше да се чувствам по същия начин, ако бях на нейно място. Знаеш ли, и в ада няма по-голямо зло от една *презряна* жена. А Лили Морган е жена с доста ярост.

Даниел се замисли за плесницата, която бе получил по-рано през деня, и се съгласи с цялото си сърце.

— Но остава фактът, че съдията Билингс не може да пренебрегне закона. След като представя моята молба, той ще бъде заставен или да отхвърли разпореждането, или да накара шерифа да представи официалните обвинения срещу теб и твоите момичета.

— Мислиш ли, че ще се стигне до там?

— Не и ако мога да помогна.

Даниел дръпна лист хартия към себе си и взе писалка. Като я потопи в мастилницата, той погледна към жената срещу бюрото.

— Ако ще поема това дело, има някои неща, които трябва да те попитам.

Той направи пауза и очите им се срещнаха.

— Ти притежаваш и управляваш един игрален клуб и там работят десет жени, нали така?

— Да.

— И тези дами са там, за да правят компания и да забавляват господата, които го посещават?

— Да. Питиета, игри на карти, музика, танци.

— В рамките на щата Джорджия ти или някоя от твоите служителки били ли са обвинявани в проституция?

— Не.

— Добре. Това улеснява нещата. Ще се срещна утре със съдията Билингс, за да представя искане да отмени съдебното разпореждане поради липса на доказателства и да ти позволи да възстановиш нормалната си работа.

— Благодаря ти, Даниел.

Той си помисли за Лили и решимостта в кафявите ѝ очи.

„Ще се боря с теб с всичко, което имам.“

— Не ми благодари, Хелън — посъветва я той. — Все още не съм спечелил.

— Ще спечелиш. От това, което съм чула, обикновено печелиш.

Хелън се изправи на крака и Даниел я последва. Излязоха от кабинета и той я изпрати до предната врата.

— Уведоми ме какво е станало на срещата ти със съдията Билингс.

— Ще го направя.

Тя се спря на рамката на вратата и му се усмихна през рамо с неочаквана хищническа усмивка.

— Би могъл да кажеш също на съдията, че на Корин ѝ липсват посещенията му. Тя винаги му е била любимка.

Даниел се засмя, като се зачуди какво ли би направил Билингс, ако той представеше доказателство, че клубът действа като публичен дом, тогава самият съдия щеше да попадне в затвора за участие в незаконна дейност.

— Хелън, нима ми предлагаш да изнудвам един съдия с миналите му прегрешения?

— Само ако жена му не е в стаята.

Лили не можа да заспи. Мисли, спомени и емоции — всички се бяха разбъркали вътре в нея, като направиха съня ѝ невъзможен. Тя лежеше в тъмното, като се опитваше да измисли какво би могла да стори, за да спре Даниел да получи разрешение за отварянето отново на този вертеп, но всичко, което можа да направи, бе да преживее отново миналото. Всичко, което можа да чуе, бе гласът на Даниел, който я инквизираще на свидетелското място, устройваше ѝ капани, сипеше обвинения в прелюбодеяние в лицето ѝ, докато изпълнителите залата хора наблюдаваха. Тя можеше да разбере от лицата им колко

неправдоподобно бяха прозвучали неуверените ѝ отричания на онези обвинения. Това бе най-унижаващия момент в нейния живот. Сега той се бе върнал и тя можа да почувства същия гняв и чувство на безсилие, които бе почувствала тогава.

Лили затвори очи и се съсредоточи върху хора на жътварките и жабите отвън отворения ѝ прозорец, докато бавно отблъсна миналото. Безсилието и гневът не бяха ѝ помогнали преди пет години, нямаше да ѝ помогнат и сега. Това, от което имаше нужда, бе план.

Идеята я споходи с внезапна, неочаквана сила.

— Разбира се — промълви тихо. — Колко просто...

Като отхвърли настрана чаршафа, тя стана и се приближи към тоалетната масичка. Опипвайки в тъмното, запали лампата, после я занесе долу на писалищната маса в гостната. Измъкна хартия, перо и мастило от средното чекмедже и после седна. С перо в ръка започна да пише.

Писмото бе кратко и конкретно и ѝ бяха необходими само няколко минути, за да го завърши. Тя сгъна хартията, сложи я в един плик и запечата писмото с восък. Щеше да накара Еймъс да го изпрати на сутринта. Доволна от своето произведение, взе лампата и се върна горе, като се почувства по-добре сега, когато знаеше какво да предприеме. Освен това усети, че адски ѝ се спи.

Но когато влезе в спалнята, всичките мисли за сън изчезнаха при гледката пред очите ѝ. Очертан в рамката на отворения ѝ прозорец, бе прозорецът на спалнята на Даниел в къщата на Самюъл. В тази стая гореше лампа и Лили можеше да види Даниел ясно като ден. Той се събличаше.

Очарована, тя го гледаше как си сваля ризата. Светлината се разливаше над голия му гръден кош, потта от горещата лятна нощ блестеше по кожата му. Гърлото ѝ пресъхна. Единственият съблечен мъж, който бе виждала през живота си, бе нейният съпруг, и той не бе изглеждал така, като стена от сила, мускули и мощ. Без скъпото си сако, без вратовръзката си и бялата ленена риза Даниел изглеждале дори по-опасен, с по-хищнически вид, отколкото преди. Той протегна ръка към отвора на панталона си и тя издаде нечленоразделен звук на силна изненада.

Като чу звука, той се спря и погледна нагоре, за да открие, че тя го наблюдава.

— Сигурна ли си, че не искаш театралния бинокъл на Дави, сладуранке? Щеше да имаш по-добра гледка.

Думите му я вразумиха. Ужасена, Лили изтича до прозореца си, като си мислеше само да го затвори, да дръпне пердетата, да закрие гледката и да се предпази от унижението, което изпита, хваната да го зяпа. Но преди да може да изпълни намерението си, един глас я възпря.

— Не бих направил това, ако бях на твое място — посъветва я бързо. С разкопчан колан и полусмъкнати панталони той се приближи в посока към нея. — В такова време стаята ти ще стане ужасно задушна.

Тя извърна очи от голия му гръден кош и се протегна да затвори прозореца си.

Той вдигна ръце, като застана пред рамката на собствения си прозорец. Между вдигнатите си ръце се вторачи в нея и усмивката му стана по-широка.

— Какво ти става, Лили? Нима затваряш прозореца си само защото се страхуваш, че ще дишам същия въздух като теб?

Тя срещна втренчения му поглед отвъд краткото разстояние, което ги разделяше.

— Не знаех, че пиявиците могат да дишат.

Той не се разсърди. Вместо това се засмя.

— Ти си достоен противник. Мисля, че никога не съм срещал жена с по-бърз ум от теб. Ако беше мъж, не ще и дума колко далеч би стигнала.

— Ако бях мъж, бих те извикала преди пет години на дуел по добрата стара традиция на Юга и бих те застреляла. Което щеше да бъде добро постижение.

Тя затръшна прозореца и дръпна завесите.

Даниел беше прав, разбира се. След няколко минути в стаята стана задушавашо горещо. Отчаяно ѝ се прииска да отвори прозореца отново, но не ѝ се щеше да му сервира каквато и да е победа, колкото и малка да е тя. Затова почака в тъмното, докато стаята ѝ се превърна в пещ, и се заслуша в часовника на тоалетната си масичка, който отмерваше минутите. Когато часовникът отмери два пъти по петнадесет минути, тя стана от леглото и се приближи до прозореца. Със сигурност той вече бе заспал. Дръпна лекичко завесите, възможно най-тихо и отвори прозореца.

— Нали ти казах — промърмори един сънлив мъжки глас.
Господи, колко го мразеше...

---

[1] *Стивън Фостър* (1826–1864) — американски композитор на песни. — Б.пр. ↑

3.

На следващата сутрин Даниел получи уверение, че съдията Билингс ще бъде в състояние да го приеме в три часа следобед и той пристигна в областния съд точно навреме.

Секретарят на съдията стана да го посрещне.

— Господин Уокър? Съдията е в кабинета си — той посочи към затворената врата зад него. — При него има посетител, но той ви очаква и нареди да влезете веднага.

Секретарят почука на вратата, после я отвори, за да влезе Даниел. Той пристъпи, но се спря изведнъж при гледката на жената, седнала пред бюрото на съдията — една жена, чиято разкошна червена коса и ярка розова рокля правеше непогрешимо разпознаването ѝ, дори преди да вдиша одеколона с нежно ухание на крем. Тя обърна глава, за да му отправи подозрително сладка усмивка през рамо. Трябваше да се досети.

В погледа, който Лили му отправи, имаше тържествуващ отблясък. Без съмнение тя бе тук, за да въздейства върху чувството за морал на съдията. Това нямаше да ѝ послужи, защото Даниел имаше на своя страна закона, но все пак се възхити на упорството ѝ.

— Даниел, моля те, присъедини се към нас — съдията Билингс се изправи и се наведе през бюрото, за да се ръкува топло с него. — Вярвам, че вече познаваш Лили Морган.

— Да, наистина — кимна в отговор той, като отвърна на усмивката с усмивка. — *Добре* се познаваме.

— Госпожа Морган ми изпрати съобщение тази сутрин, като ме помоли да се срещнем по повод на игралния клуб в Шиварий, и тъй като двамата с теб щяхме да обсъждаме същия въпрос, аз отговорих на молбата ѝ с покана да се присъедини към нас. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — той седна и остави кожената си папка до стола. — Радвам се да те видя отново, Линдън. Измина много време.

— Твърде много, Даниел. Как си ти? Чувам, че все още практикуваш в Атланта. Между другото, благодаря ти за сватбения подарък. Мери Алис хареса много чаения сервиз.

— Радвам се.

Даниел погледна жената, която седеше до него и му достави голямо удоволствие да види как част от изражението ѝ на самодоволство изчезва от лицето ѝ.

Тя погледна от него към съдията и после отново към него.

— Вие двамата познавате ли се?

— Разбира се — отвърна Даниел. — Познаваме се от години, нали, Линдън?

— Да, наистина. Първо се срещнахме, когато бях съдия в Атланта, дълго преди да дойда в Шиварий — информира я съдията. — Бях съдия на първото дело на Даниел. Той нахълта в съдебната зала направо от университета, където бе учил право, изпълнен с идеалистично усърдие, облечен в евтин костюм и с куп дела от съдебната практика в ръце. Водеше много добре защитата на своя клиент. Използва също и доста нетрадиционна стратегия да се измъкне от затвора, доколкото си спомням.

Даниел в затвора? Любопитството я завладя и тя не можа да се сдържи да не попита:

— Какво се е случило?

— Моят клиент бе обвинен в незначителна кражба — обясни Даниел — и полицията намери откраднатия часовник в стаята му. Когато прокурорът поиска в съда да бъдат признати веществените доказателства, аз протестирах с основанието, че полицията не е получила съдебно разпореждане за обиска и следователно часовникът не може да бъде признат като веществено доказателство.

— Но часовникът не доказваше ли вината му? — попита Лили.

— Линдън мислеше така. Той отхвърли протеста ми отначало, затова аз поспорих с него, като цитирах Четвъртата поправка на Конституцията, която защитава хората от незаконен обиск и конфискация. Цитирах няколко подобни дела, за да подкрепя възраженията си.

— С Конституцията и съдебната практика на негова страна бях принуден да подкрепя възраженията му. Неговият клиент бе оправдан.

— Крадецът е останал на свобода? — попита Лили недоверчиво.
— Но той *очевидно* е откраднал часовника.

— Това няма значение — усмихна ѝ се Даниел. — Полицията не може да нарушава Конституцията.

— Даниел е прав — кимна съдията Билингс. — Но, Лили, ти можеш да се успокоиш с факта, че макар и крадецът да бе освободен, Даниел отиде в затвора. По време на нашия спор го призовах да се яви пред съда за неуважение към институцията. Той нямаше пари да плати глобата, затова прекара следващите два дни зад решетките.

— Само два дни? — измърмори тя. — Колко жалко...

— На третия ден съдията Билингс отмени глобата — обади се Даниел — и ме освободиха.

— Само защото ми изпрати от затвора искане за отмяна на решението — напомни му съдията и се обърна към Лили: — В него се казваше, че трябва да отменя глобата, защото ако не бил твърдоглавият ми отказ да го изслушам, той нямало да бъде глобен първоначално.

— И вие се съгласихте на това? — попита изненадана Лили.

— Само защото се възхитих на наглостта му — отвърна съдията през смях.

На езика ѝ беше да го увери, че наглостта му е нещо, което Даниел притежава в изобилие. Споменът от предишната нощ внезапно я завладя — за това как бе застанал там, пред прозореца ѝ, практически гол и без въобще да се засрами. Спомни си как се бе усмихнал, когато я бе усетил, че го наблюдава — усмивка, която ѝ бе показала колко много се наслаждава на неудобството ѝ.

„Сигурна ли си, че не искаш театралния бинокъл на Дави, сладуранке? Щеше да имаш по-добра гледка.“ О, да! В Даниел имаше много наглост.

— Достатъчно спомени — обобщи съдията, като сложи край на размишленията на Лили за предишната нощ. Той се наведе напред и леко се изкашля. — Трябва да бъда в съда след по-малко от час, така че нека да започваме.

Погледна Лили.

— Вече знам твоите виждания по въпроса за игралния клуб. И ти приведе и няколко много убедителни аргумента през последните няколко години в подкрепа на затварянето му. Тези схващания най-накрая ме доближиха до твоя начин на разсъждения и ме убедиха, че

един игрален клуб за мъже определено не е добър за нашия град. Ето защо аз го затворих. Тук обаче е господин Уокър, за да оспорва моето решение — той се извърна към другия мъж. — Даниел, сигурен съм, че имаш подготвено искане до съда за това?

Даниел извади един документ от папката си и го подаде на съдията, който започна да го чете.

— Подготвил съм искане клубът в Шиварий да бъде отворен на основание на това, че по принцип *въобще* не е трябвало да бъде затварян.

Съдията Билингс вдигна поглед от документа.

— Нима оспорваш, че съм взел правилно решение?

— Не — поклати глава Даниел с усмивка, която излъчваше толкова много чар, че на Лили й призля. — Това, което казвам — продължи той, — е, че си взел решение без позоваването на правен аргумент в подкрепа или против затварянето. И те моля да преразгледаш решението си.

— Решението вече е взето — намеси се Лили. — Защо трябва...

— Това ще е съвсем достатъчно, млада госпожо — прекъсна я съдията. — Без повече прекъсвания, ако обичаш — и той насочи отново вниманието си към Даниел. — Какви правни аргументи използваш, за да подкрепиш искането си?

— Има значителна съдебна практика, която да подкрепи това положение, сър. „Народът срещу Холеран“ например. В този случай един съдия в Тенеси отказал да затвори едно плаващо казино за хазарт, защото нямало доказателства, че жените, които работели в клуба, осигурявали забавления, нека да го наречем от плътско естество, на гостите. Точно такъв е и случаят тук.

— Само защото един съдия в Тенеси не е имал благоразумието да види какво става точно под носа му, не е причина ние да последваме примера му — оспори Лили. — Какво значение има какво прави един съдия в Тенеси?

— Защото, госпожо Морган — обясни услужливо Даниел, — в правото прецедентът е всичко. Ако бяхте адвокат, щяхте да го знаете.

Тя пренебрегна насмешката му.

— Дори ако прецедентът е неразумен и с недостатъци?

— Нима мислиш, че да бъдеш считан за невинен до доказване на противното, е неразумно схващане?

Съдията вдигна ръце, за да спре потока от аргументи на спорещите, преди Лили да може да отговори.

— Ясно осъзнавам последствията и няма нужда вие двамата да ги изтъквате тук пред мен. Искането на Даниел заслужава да бъде разгледано внимателно. Но бих искал да имам малко време, за да разуча сам какво казва законът по случая. Ще обявя решението си по този въпрос след няколко дни. Елате при мен в десет часа в понеделник.

— Междувременно може ли клубът в Шиварий да бъде отворен отново? — попита Даниел.

— Докато не обявя решението по повод на твоето искане, забраната е в сила. Клубът остава затворен.

— Но, ваша чест, моят клиент губи пари всеки ден, откакто действа забраната. Още три дни...

— Няма да му навреди на Стодърд кой знае колко — довърши вместо него съдията. — Нито пък на Хелън — когато Даниел понечи да възрази отново, той отсече: — Взех решение, Даниел, и не искам да го обсъждам повече. Недей да спориш с мен или ще трябва да те наказвам за оскърбление. И този път няма да те оставя да се измъкнеш, без да платиш глобата.

На Лили доста ѝ хареса идеята Даниел да отиде в затвора, но той само сви рамене при заплахата на съдията и тя се зачуди дали има нещо, което би могло да разклати самоувереността му. Ако беше така, искаше ѝ се тя да е тази, която да го открие.

— Понастоящем мога да си позволя да платя глобата, Линдън, но засега ще се въздържа — отговори той.

— Надявам се, че нямаш нищо против, преди срещата ни в понеделник, да направя сам някои проучвания.

— Щях да бъда разочарован, ако не бе влязъл въоръжен поне с двадесет случая от съдебната практика, на които да се позовеш — смръщи се съдията. Побутна искането на Даниел настрана и се обърна към Лили: — Госпожо Морган, вие сте добре дошла, за да чуете моето решение в понеделник.

— Госпожа Морган не е адвокат — възпротиви се Даниел. — Не е необходимо тя да присъства на тази среща.

— Може и да не е — рече Билингс, — но аз съм съдията и това означава, че аз вземам решенията.

Даниел бе абсолютно сигурен, че съдията ще уважи искането му, когато се срещнат в понеделник, но да е абсолютно сигурен никога не бе достатъчно за него. Той се отби в телеграфната станция да изпрати телеграма на Джоузая, като информира секретаря си, че ще отложи завръщането си в Атланта, после се отправи към общинската библиотека.

Когато пристигна, Лили беше вече там.

Беше седнала зад едно огромно извито бюро в средата на залата на първия етаж, която бе срещу двойните врати на входа. Пред нея имаше една пишеща машина, на която тя работеше усърдно. Като изключим бързото равномерно тракане на машината, мястото бе тихо като гробница. Наоколо нямаше други хора.

Когато той влезе, тя вдигна поглед, но незабавно върна вниманието си към работата си. Даниел пообиколи залата и огледа лавиците, докато се разхождаше, като обувките му стъпваха върху дървения под в ритъм с нейното печатане. Той продължи да я следи с поглед, докато се движеше, и му стана забавно, че тя нито веднъж не погледна в негова посока.

Петте години не бяха я променили много. Лили винаги бе имала хубава фигура и въпреки че бе по-слаба, отколкото си я спомняше, все още имаше тяло, което парализираше умовете на мъжете. Това тяло, в съчетание с млечнобялата ѝ кожа и тъмнокафявите като карамелизирана захар очи, я правеха красива жена. Ами косата ѝ? Господи, какъв пленителен цвят, като нейния темперамент, като канела и червен пипер и мед, всички смесени заедно. Нищо чудно, че Хенри Дъглас си бе загубил ума и бе имал връзка с нея.

Той си спомни първия път, когато Джейсън бе дошъл да го види в Атланта, за да получи развод. „Тя може и да изглежда огнена като червен пипер — беше му казал той, — но с мен е студена в леглото. Студена, опърничава, а да се живее с нея е истински ад.“

Даниел я разучаваше скришом от другата страна на библиотеката и не за първи път почувства скептицизъм относно това твърдение. Вероятно да се живее с нея бе дяволски трудно. В това можеше да повярва. Но *студена*? От момента, в който я бе видял за първи път, Даниел никога не бе могъл да види студенината ѝ. Всъщност

подозираше, че тя бе повече свързана със способностите на Джейсън като любовник, отколкото с характера на Лили. Нейната последвала изневяра бе затвърдила подозрението му. Очевидно Хенри Дъглас не я бе намерил за студена. Каквато и да бе истината, това не бе имало значение за Даниел като адвокат. Една студена жена не бе основание за развод, но прелюбодеянието беше.

Сякаш почувствала, че я наблюдава, Лили извърна глава в неговата посока и Даниел бързо възобнови разглеждането на библиотеката. Той имаше да върши много по-важни неща, отколкото да размишлява за миналото.

Не му бе необходимо много време, за да прецени, че Лили бе комплектувала отлична библиотека. Имаше голямо разнообразие от книги, описани и групирани точно в съответствие със системата Дюи^[1] и подредени по лавиците с прецизност, която би направила горд всеки армейски сержант по строева подготовка.

Първоначално библиотеката била построена десет години след войната от бащата на Джейсън и подарена на града. Още веднага след женитбата си Лили бе проявила страстен интерес и положението ѝ на библиотекар в нея бе гарантирано като част от решението по развода. Като се имаха предвид обвиненията в прелюбодеяние срещу нея, не бе необходимо да се правят каквито и да са финансови обезпечения в нейна полза, но Даниел бе настоял пред Джейсън да го стори. Знаеше колко лесно една разведена жена може да изпадне в мизерия и бе настоял за известна финансова подкрепа. Тъй като самият Джейсън бе управител на библиотеката и довереник на нейните фондове, Даниел бе уредил оставането ѝ на работа в нея като част от условията по развода, както и бе изискал от Джейсън да я осигури с щедра месечна помощ.

След като бе обиколил половината зала, Даниел не откри онова, което търсеше. Картотеката не съдържаше книгите по право на Самюъл. Партерът на сградата изглежда бе отдаден на художествената литература. Той погледна към стълбите, които водеха към мецанина, после наляво и надясно към крилата, които бяха от двете страни на сградата, и реши да не се разхожда навсякъде и да търси онова, от което имаше нужда. Приблужи се до бюрото на Лили, спря точно пред нея и леко се изкашля.

— Извинявай, но имам нужда от малко помощ.

Тя продължаваше да печата. Той се наведе над бюрото, докато лицето му бе само на няколко сантиметра от нейното.

— Като не ми обръщаш внимание, това няма да ме накара да се махна — прошепна ѝ.

Тя измъкна листа хартия от машината толкова бързо, че ако не се беше отдръпнал назад щеше да го перне под брадичката. Остави листа вляво от нея, после постави нов и продължи да пише, без да изрече и дума. Даниел реши да спечели вниманието ѝ по друг начин. Той вдигна листа, който току-що бе напечатала, и го обърна, за да прочете какво е написано там. Подсвирна.

„Един скандал в нашия град, който трябва да бъде спрял.“

— Шокиран съм — цитира той с престорен ужас.

Сега вече тя го удостои с вниманието си. Беше спряла да печата и го гледаше намръщено. Той продължи да чете на глас:

„Събрание, на което да се обсъди проблемът, ще се състои в събота вечер, в седем часа в библиотеката. Ще бъдат сервирани напитки.“

Спря да чете и я погледна.

— Ще донесеш ли от онази твоя божествена сметанова торта? Онази, със захарната глазура? Мисля, че става въпрос за нечестно предимство, Лили. Ти подкупваш мъжете в града с тази торта, а те със сигурност ще оградят с колове мястото на Хелън и ще изпратят писма на съдията.

— Опитах се да те подкупя веднъж с нея, доколкото си спомням. Не се получи.

Той си спомняше този ден. Беше дошла при него в Атланта, въоръжена със сметановата торта и настояване, че е невинна, като се надяваше да го убеди да спре процедурата по развода.

— Не, не се получи — съгласи се той. — Но беше страшно хубава торта — добави усмихнат.

Тя измъкна листа хартия от ръката му.

— Радвам се, че намираш всичко това толкова забавно. Съмнявам се, че ще се смееш, когато загубиш.

— Аз ти правех комплимент. Наистина тортата страшно ми хареса.

— Ще се радвам да ти направя друга — добави тя ласкаво, — ако този път мога да сложа арсеник в нея.

И възобнови печатането си.

Той приседна с едното си бедро на края на бюрото ѝ.

— Защо преминаваш през цялата тази трудна работа? — попита той. — Няма ли да е по-лесно да ги отпечаташ на печатарска машина?

— Предпочитам да ги напечатам *сама*.

— Искаш да кажеш, че Джо Ганди от вестника е отказал да ти ги отпечата? — предположи той.

Тя изпусна една гневна въздишка и спря да печата.

— Нямах ли нещо по-добро да правиш през свободното си време, ами си дошъл тук да ми досаждаш?

— В действителност имам. Дойдох да ползвам библиотеката. Разбрах, че Самюъл е направил дарение всичките си книги по право, когато се е пенсионирал, но не ги откривам в твоята картотека.

— Не съм намерила време да ги опиша. Все още.

— Бих искал да взема някои от тях в стаята си тази вечер, за да ги разуча. Къде бих могъл да ги намеря?

— Не можеш да ги изнесеш оттук. Нямах читателска карта.

Той седна невъзмутимо срещу нея на бюрото ѝ.

— Ще си получа.

Втръчените им погледи се бяха заковали един в друг над пишещата машина между тях в продължение на цели пет секунди, преди тя да погледне встрани. Свърши да пише съобщението си и го постави настрана. После отвори метална кутия, извади една празна карта и я постави в машината. Погледна го с ръце над клавишите.

— Име? — попита невинно. — Първо фамилията, моля.

Даниел разбра, че докато не се реши проблемът с игралния клуб, Лили щеше да стори всичко, което е по силите ѝ, за да направи живота

му труден, дори и за нещо толкова обикновено като една читателска карта. Но нямаше нищо против. Щеше да играе играта ѝ.

— Уокър — отговори той. — У-О-К-Ъ-Р. Личното ми име е Даниел — продължи той, преди тя да може да попита. — Бащиният инициал е Дж.

Тя напечата информацията върху картата много по-бавно, отколкото бе напечатала съобщението за събранието. Изминаха тридесет мъчителни секунди. Даниел знаеше, че са точно толкова, защото ги отброи в главата си с нарастващо нетърпение.

Тя спря.

— От какво е съкратено това Дж?

— Джеремая — отговори той. — Д-Ж-Е-Р-Е-М-А-Я.

Лили го напечата и после отново спря.

— Адрес?

— „Кортланд авеню“ 18, Атланта, Джорджия.

Тя се усмихна и той намери това за силно подозрително. Когато Лили се усмихваше така, тя си бе наумила нещо. Една котка с пет порции канарчета не би могла да изглежда по-щастлива.

— Съжалявам — уведоми го тя с престорена тъга, — но ако живееш извън границите на областта Джаспар, не можеш да получиш читателска карта. Имаш ли местен адрес?

Това вече ставаше нелепо. Търпението му започна да се изпарява.

— Къщата на Самюъл Уокър на „Мейн стрийт“ 12 — отговори той през стиснати зъби. — Шиварий.

Тя напечата и това, спря и го погледна.

— И си живял там непрекъснато в продължение на поне тридесет дни?

Самообладанието на Даниел най-после се изчерпа.

— Знаеш прекрасно, че не съм — изсъска той.

— Тогава не можеш да получиш карта. И не викай в библиотеката ми.

— От всички упорити, твърдоглави жени... — той издиша бавно, докато отново успя да се овладее. Вдигна ръце в пораженчески жест и се изправи. — Добре. Тогава ще прочета книгите тук. Къде са те?

— Нямах време. Библиотеката затваря в пет часа.

Той издърпа силно часовника от жилетката си и го погледна, после го обърна, така че тя да може да види циферблата му.

— Имам петнадесет минути. Къде са книгите?

— При научната литература — тя посочи към мецанина. — Там горе.

— Благодаря.

Той пхна часовника обратно в жилетката си и се изкачи горе. Намери онова, което търсеше, но петнадесет минути не му бяха достатъчни. Едва успя да прегледа едно дело и тя му извика, че времето е изтекло.

— Ще се върна утре — обеща той, когато слезе по стълбите и се приближи до бюрото й.

— Утре е събота — съобщи му тя с очевидно задоволство. — С изключение на събранието в седем часа вечерта, библиотеката ще е затворена. Можеш да дойдеш тук в девет часа сутринта в понеделник.

Това му даваше само един час, преди да отидат отново на уговорената си среща със съдията, но той не изглеждаше обезпокоен от това. Просто сви рамене.

— Ще бъда тук. Да не подпалиш библиотеката дотогава! Нали знаеш, умишленият палеж е престъпление.

— До понеделник няма да ми се наложи — просъска тя. — Дотогава хората от този град ще бъдат на моя страна и мисля, че съдията ще се вслуша в тях.

— Съмнявам се — той се спря пред бюрото и започна да изброява причините. — Първо на първо, повечето от мъжете в този град харесват игралния клуб на Шиварий, защото той им привлича богати мъже от Атланта и аз мога да ги убедя да споделят чувствата си пред съдията. Второ, повечето от онези, които биха искали този клуб да остане затворен, са жени, а аз не мисля, че съдията ще обърне кой знае какво внимание на това какво ще му говорят някаква си група жени, тъй като те не гласуват, за да го държат на служба. Трето... — той направи пауза и изражението на лицето му леко се смекчи, когато я погледна. — Извини ме за грубостта, но малко е вероятно жените от този град да изгарят от желание да те слушат.

Тя нямаше да го остави да види колко много я заболя от това. Изправи се, повдигна брадичка и го погледна в очите с цялата гордост, която притежаваше.

— Ще се погрижим за това, Даниел. Ще се погрижим.

— Така предполагам и аз.

Той се извърна и Лили го проследи как излиза от библиотеката. Беше арогантен, неморален лъжец и тя го мразеше за това. Но в този момент разбра, че именно тогава, когато ѝ казваше истината, тя го мразеше най-много.

На следващата сутрин Лили започна своята бойна кампания. Даниел може и да бе прав, че тя нямаше никакво влияние сред жените в Шиварий, но нямаше намерение да стои мекушаво настрана и да се надява, че съдията ще се разпорежи в нейна полза в понеделник. Ако можеше да накара жените от града да дойдат на събранието ѝ тази вечер, те можеха да убедят мъжките си половинки да кажат на съдията, че искат игралният клуб в Шиварий да остане затворен. За да спечели жените на своя страна обаче, трябваше да ги посети.

Обичайното ѝ облекло с ярки цветове би послужило само да предизвика враждебно настроение към нея от страна на неодобряващите я омъжени жени в града, затова Лили облече една ужасно безлична и в строг стил рокля от кафяв поплин и обикновено боне от спираловидна сламена шапка. Прерови всичките чекмеджета на къщата си, докато намери визитните картички, които не бе използвала от пет години, и напъха една шепа от тях в плетената си чанта. Дори не забрави да си сложи ръкавици. Корсетът ѝ обаче остана на тавана, където му бе мястото.

Преди пет години посещенията бяха просто и приятно занимание. Тогава тя бе омъжена жена с красив, преуспяващ съпруг и безукорна репутация. Въпреки че не бе родена и израснала в Шиварий като Джейсън, тя бе добре приета от обществото в града, защото бащата на Джейсън ръководеше банката и бе един от най-влиятелните мъже в областта.

Сега всичко това се бе променило. Сега тя бе една скандална *разведена* жена. Знаеше, че задачата ѝ няма да бъде лесна, но това не можеше да я спре. Правото бе на нейна страна. Въръжена с пълна шепа листи от собственоръчно напечатаните съобщения, с чанта, пълна с визитни картички и смелостта на праведните, Лили тръгна да посещава жените в Шиварий.

Два часа по-късно смелостта ѝ бе изчерпана, тя се озова при Роузи и удавяше мъката си в двойна газирана вода. Роузи стоеше от другата страна на бара, а Еймъс забърсваше пода наблизно, като и двамата слушаха печалния ѝ разказ.

— Те дори не искат да ме приемат — въздъхна тя, като зае приведена стойка, подпряла лакти на барплота. — Нито една от тях.

Роузи издърпа един стол без облегалка и седна срещу приятелката си.

— Е, а ти какво очакваше? — попита я тихо. — Скъпа, та ти се отнасяш с пренебрежение към жените в този град от пет години, като правиш всички най-скандални неща, които можеш да измислиш, само за да ги шокираш. Няма нищо чудно в това, че не искат да те слушат.

Отново думите на Даниел. И втория път я заболя също толкова много.

— Мислех, че си на моя страна...

— *Наистина* съм на твоя страна. Но не искам да те гледам така да се самоизмъчваш.

— Аз също съм на твоя страна, Лили — обади се и Еймъс.

— Много мило от твоя страна, Еймъс — избъбри тя, като се извърна, за да дари на момчето една усмивка. Но усмивката ѝ изчезна, когато отново насочи вниманието си към Роузи. — Но точно от женската половина на населението имам нужда най-много.

— Не можеш да промениш пет години на незначитане само за един следобед.

— Не съм мислела, че ще ми се наложи. Надявах се тези жени да посрещнат с разбиране възможността да затворят това ужасно място.

— Може и така да стане, но трябва да ги спечелиш отново.

— Не мога да го направя, тъй като те дори не искат да разговарят с мен — тя погледна приятелката си с надежда. — Не можеш ли ти да говориш с тях, Роузи?

— Ще се опитам — Роузи ѝ отвърна с унила усмивка. — Но се съмнявам, че ще ме послушат. Аз самата също не съм класирана кой знае колко високо в обществения регистър. Не и откакто Били напусна.

Двете жени си размениха погледи на взаимно разбиране над барплота. Били Ръсел беше бригадир в дъскорезницата и когато бръкна в общата каса и избяга в незнайна посока, остави Роузи да понесе цялото унижение. Но това бе преди осем години и Роузи бе изградила

отново живота си сама. Лили тогава бе омъжена и с бащата на Джейсън, който управляваше банката, тя бе успяла да убеди свекъра си да отпусне пари назаем на Роузи за ресторанта. Оттогава Роузи си бе възвърнала малко уважението, докато Лили бе загубила всяка частица от нейното.

— Той обаждал ли се е оттогава, Роузи? — попита Лили, като наруши тишината.

— Били ли? Ако имаше такова нещо, щях да съобщя незабавно на шерифа и Били го знае. А чувала ли си нещо за Джейсън?

— Не. Той е някъде на запад. Това е всичко, което знам — тя си пое дълбоко дъх. — Какво да правя? Без подкрепата на жените в този град няма начин да се окаже натиск върху съдията. Той вероятно ще уважи искането на Даниел и ще отвори отново вертепа.

— Защо го наричаш *вертеп*? — попита Еймъс, застанал между двете жени.

— Защото, Еймъс, вертепът е злокобно, греховно място, където някои мъже отиват да играят карти, да пият алкохол и... хм... да *разговарят* с лоши жени.

Еймъс се намръщи явно озадачен.

— *Лоши жени*? Защо?

— Жените там не са добри жени, Еймъс — обясни Лили. — Те извършват грях.

— Сигурна ли си? — погледна я Еймъс със скептицизъм. — Може би не са *толкова* лоши.

Лили въздъхна и го погледна. Нямахше намерение да разяснява схващането си за проституцията на Еймъс.

— Това е просто едно много лошо място, това е всичко — отсече тя.

— За това ли искате да го затворите?

— За това — Лили насочи отново вниманието си към нейния проблем. — Мислех, че този път съм успяла, но тогава пристигна Даниел и сега нямам шанс. Резултата е отказ от заключение и Даниел го знае.

— Мисля си — започна Роузи бавно, — че това е точно нещото, което те е разстроило най-много.

— Знаеш ли, проблемът не е само в моята свадливост — Лили отпи голяма глътка от содата си. — Не се опитвам просто да си

отмъстя на Даниел Уокър.

— Разбира се, че не е — съгласи се отстъпчиво Роузи, но на устните ѝ имаше закачлива усмивка. — Той няма нищо общо с това.

— Наистина няма! Опитвам се да затворя това място от пет години и ти го знаеш.

Тя видя, че приятелката ѝ се усмихва и не можа да се сдържи да не се засмее.

— Добре, добре, признавам, че ще бъда много удовлетворена, ако го наблюдавам как губи поне веднъж. Змията му със змия...

— Знаеш ли, той не е толкова лош.

— О, лош е! Трябваше да го видиш вчера, как седи там със съдията и как се смеят за миналото и разговарят за правото, толкова самодоволен, като знае, че аз не разбирам нищо от прецеденти, искания до съда и свидетелски показания.

— А може би трябва. Какво ще кажеш да наемеш свой собствен адвокат, който да разговаря със съдията?

Самата мисъл ужаси Лили.

— Не бих платила пари на когото и да е от тях. Това са вълци, които са тръгнали за агнета, всичките.

— Може би, но един от вълците би бил твой.

— Имах адвокат преди пет години и какво добро видях от него? — тя поклати глава. — Не, благодаря ти! Освен това не виждам какво би могъл да ми помогне един адвокат в случая. Имам само два дни. Така че какво мога да направя?

Роузи остана безмълвна за известно време, после я изгледа:

— Мога да измисля едно-единствено нещо, но на теб няма да ти хареса.

— Какво?

— Върви при Дави.

— Тази проклета стара котка? Няма начин.

— Знам как се чувстваш, но ако можеш да я спечелиш на твоя страна, другите жени ще я последват. Нали знаеш, тя има голямо влияние.

— Все едно да влезеш в бърлогата на лъва — едва-едва се усмихна на приятелката си. — Даниел трябва да направи това, не аз.

— Може би, но в този случай на Даниел не му е необходимо. А на теб е, ако искаш да спечелиш битката. Върви и се срещни с Дави.

Знаеше, че Роузи има право; че ако можеше да спечели Дави на своя страна, можеше да е в състояние да сплоти другите жени в града около своята кауза. Но когато си помисли за най-голямата клюкарка на града, за жената, която бе разпространила повече слухове и бе казала повече жестоки неща за нея, отколкото всеки друг, тя поклати глава.

— Не мога — прошепна нещастно. — Не мога да отида при Дави с шапка в ръка и да я помоля за помощ. Би било твърде уничително.

— Добре тогава. Приеми, че вече си загубила, и остави съдията да уважи искането на Даниел да се отвори отново клубът. Предай се без бой. Остави Даниел да спечели. *Отново.*

Тази мисъл бе дори още по-уничителна, отколкото да отиде до Дави Макрий. Като се измъчваше между такъв ужасен избор от възможности, тя изпъшка.

— Няма ли по-лесен начин?

— Не.

Лили дръпна от сламката и изсмука и последните капки сода.

— Тогава ще го направя — реши тя, като отстъпи пред неизбежното. — Ще имам нужда от течно подкрепление — подаде чашата на приятелката си. — Направи ми още една сода.

— Ще те заболи стомахът.

— Какво значение има? Като отида да се срещна с Дави, така и така ще ме заболи. Сипи ми още една.

— По-добре недей — посъветва я Еймъс, като говореше с мъдростта на собствения си опит. — Ако изпиеш още една такава, вероятно ще повърнеш.

Роузи се усмихна.

— Не мисля, че ако повърнеш върху Дави, ще я убедиш да ти помогне.

— Виждам накъде биеш — Лили се изправи на крака и взе шапката си. — Добре, ще отида в бърлогата на лъва — тя постави шапката на главата си и пъкна фибата си, после се намръщи и на двамата. — Но ако се върна окървавена, ще поискам още една сода.

---

[1] Система за класифициране на книги в библиотека в десет основни категории, всяка от които се подразделя по-нататък с число. Наречена на името на Мелвил Дюи (1851–1931), американски библиотекар, който я създал. — Б.пр. ↑

4.

Когато станеше въпрос за новини, нищо не можеше да се сравни с Дави Макрий. Тя бе застанала до прозореца на всекидневната си, когато Лили отвори дворната порта и се приближи до предната врата. Лили видя как дантелените завеси се раздвижват и разбра с чувство на страх, че Дави вече знае как бе прекарала сутринта и очаква пристигането ѝ. Тя почука с месинговото чукало, изцяло подготвена за това никой да не отговори на почукването ѝ, като почти се надяваше, че ще стане така.

Но вратата се отвори и Лили бе принудена да се срещне лице в лице с жената, която бе служила като средство за отлъчването ѝ от обществото в града. Дави застана на рамката на вратата със скръстени ръце на огромния си бюст, с изражение на дълбоко презрение и Лили не пропусна пламъчето на задоволство в очите ѝ. Беше унижително.

Дави се вторачи отвисоко към нея, без да изрече и дума, с изправено като бастун тяло, и Лили не бе сигурна дали това се дължи на най-здравия корсет с банели в каталога на Робук, или на нейния непреклонен характер. Тя бе като запалена клечка кибрит и излъчваше морално възмущение и на Лили ѝ се прииска да избяга, преди да се е изгорила. Преглътна трудно и не отстъпи от мястото си, като се опитваше да разбере какво да каже сега, след като вече бе застанала тук. Би могла с удоволствие да убие Роузи за това, че я убеди да дойде.

Над рамото на Дави тя можа да види как Денийз кръжи и пърха от любопитство зад нея, като кокошка, която вярва, че лисицата се кани да влезе в кокошарника.

— Здравей, Денийз — поздрави тя любезно, благодарна за отвличането на вниманието. — Наслаждаваш ли се на Шиварий, след като сега живееш тук?

Това, че разговарят с нея толкова смело, и то от страна на най-позорната жена в града, накара бедната женица почти да подскочи на място.

— О, о — заекна тя, като вдигна едната си ръка до сърцето си. — Ами да, да, така е. Благодаря ти, Лили. Разбира се, в Чарлстън е много по-хладно, отколкото в Шиварий по това време на годината, но...

— Денийз, достатъчно — прекъсна я Дави.

Тя се наведе леко на една страна и блокира гледката на Лили към сестра ѝ.

— Някоя от нас няма какво да ти каже. Моля те, тръгни си.

Лили преглътна грубостта.

— Дави, тук съм, защото...

— Знам защо си тук, млада жено, но само си губиш времето.

Лили изпъкваше, застанала на предната веранда. Тя почти можеше да усети втренчените погледи на Марая Магил и Луиза Ричмънд, съседите на Дави от другата страна на улицата, да пронизват гърба ѝ, знаейки, че те вероятно надничат през завесите на прозорците си, за да видят какво ще стане. Прехвърли тежестта на тялото си върху другия крак, чувствайки се неловко.

— Дави, двете с теб имахме различия в миналото, но се надявах, че можем да си кажем *било каквото било* и да работим заедно, за да направим така, че този порочен клуб да остане затворен. Сигурна съм, че вече знаеш, че Даниел Уокър е тук, за да действа клуба да се отвори отново. Може би бихме могли да седнем вътре и да обсъдим тази ситуация?

— Да те допусна в *къщата* си? Никога — никой не можеше да се отнася с презрение по-добре от Дави Макрий. — Дори собственото ти семейство в Бирмингам не иска да те приеме. Ако *те* не го правят, защо да го правя *аз*?

По време на пътя си от кафенето на Роузи до къщата на Дави Лили се бе заклела поне десет пъти, че каквото и да кажеше Дави няма да си позволи да я засегне, но напомнянето за това, че е изоставена от собственото си семейство, бе по-болезнено, отколкото си бе мислила, че е възможно. Тя преглътна трудно, решена да не позволи на Дави да забележи колко много я заболя.

— Защото врагът на моя враг е мой приятел — отговори тя спокойно. — И двете знаем, че това е място на греха, на разврата. Не е възможно да вярваш, че трябва да се остави да бъде отворено отново.

Дави издаде звук, който напомни на Лили на кихане на котка.

— Дамите не обсъждат такива теми — но разбира се, ти не си дама, така че това не може да те спре.

Лили остави обидата да отmine и опита отново.

— Като не разговаряме за това, няма да оправим нещата, Дави. Това място е позор за града ни.

Възрастната жена присви очи.

— Мислиш, че съм вчерашна ли? Знам защо правиш това и то няма нищо общо със загрижеността ти за града.

— Какво искаш да кажеш?

Дави се усмихна със самодоволството на някой, който е абсолютно убеден, че знае истината.

— Ти се опитваш да направиш така, че да затворят това място, защото си въобразяваш, че като се бориш за нещо добро, това ще накара всички ни да си мислим, че сме сбъркали по отношение на теб. Че ти наистина си с висок морал и си християнка. Е, това никога няма да се случи. Всичките добри неща на света няма да променят това, което си ти.

Лили изведнъж зае отбранителна поза.

— И каква съм аз?

— Една безсрамна, порочна развратница.

— Защо? — попита тя настойчиво, преди да може да се спре. — Защото съпругът ми се е развел с мен, или защото аз отказах да си затворя очите пред неговите любовни похождения?

— Първо на първо, ако бе осигурила на съпруга си щастие и удобство в собствения му дом, той нямаше да ходи в едно такова място като игралния клуб.

Същото старо обвинение, запратено в лицето ѝ. Същото несправедливо общоприето мнение, че изневярата на Джейсън е по *нейна* вина и поради собствената ѝ изневяра, която въобще не се бе случила. Същото невероятно твърдение, че единствено жената бе отговорна за щастieto в дома и ако семейството ѝ не бе щастливо, тя страдеше мълчаливо и казваше на всички, че е щастлива. Същото неодобрение, което бе накарало семейството ѝ да се откаже от нея, всичките ѝ приятели, с изключение на Роузи, да я пренебрегнат и обществото в града да ѝ обърне гръб. Лили си мислеше, че ще може да привикне със скандалната роля на опозорена блудница, но истината бе,

че не можа. Все още я болеше ужасно, като отворена рана, която не може да бъде излекувана.

— Защо не изплюеш камъчето докрай, Дави? — предложи тя прибързано, преди да може да се спре. Знаеше, че по този начин проваля целта на посещенията си тук, но бе твърде разстроена, за да я е грижа. — Защо не кажеш, че ако не бях взела Хенри Дъглас за мой любовник, Джейсън не би се развел с мен? Нима не е това, в което вярваш? — гласът ѝ секна и тя усети унижаващото парене на сълзите. — Нима това не е нещото, в което всички вярват?

— Виждам, че ти поне признаваш собственото си греховно поведение, дори и да не си засрамена от него — Дави въздъхна и поклати глава. — Когато те видях да идваш по алеята, глупаво се надявах, че може би времето те е накарало да се разкаеш. Със съжаление мога да кажа, че не е така.

— Ти въобще не съжالياваш. Това, което наистина си мислила да кажеш, е, че си искала да раболепнича пред теб — озъби ѝ се Лили. — Е, не бих си мечтала, че мога да ти доставя това удоволствие. Джейсън бе този, чието поведение бе греховно. Не съм сторила нищо лошо и отказвам да стоя тук и да се оставям да ме обиждаш. Ще затворя това място, и ще го направя без твоята помощ.

Тя се извърна, като премигна сълзите на унижение и безпомощност. Докато се прибираше вкъщи, тя държеше главата си изправена и си каза, че няма значение какво си мислят хората за нея. Знаеше истината, а хората могат да вярват на онова, което им харесва. Не я беше грижа. И нямаше намерение да се разплаче, защото ограничени дъртуши като Дави Макрий я обиждат.

Влезе с твърда стъпка у дома си, затръшна вратата и незабавно избухна в сълзи.

Сред жените от Шиварий имаше група, чието любимо занимание бе шиенето и те се събираха два пъти седмично, но когато някой мъж искаше да знае какво става в града, най-доброто нещо, което би могъл да направи, бе да отида да се подстриже и обръсне. Даниел се бе подстригал едва предната седмица и обикновено предпочиташе да се бръсне сам, но докато Лили вилнееше, той счете, че е по-добре да научи колкото се може повече местни клюки. След като изпрати още

една телеграма до Джоузая, като помоли за дела от съдебната практика, които не бе имал време да намери в библиотеката, Даниел се отправи към бръснарницата на Найт.

Новината за срещата му със съдията Билингс бе пристигнала преди него и когато Даниел влезе, малката бръснарница бе претъпкана. Половин дузина мъже вече се намираха там, въввлечени в разгорещен спор по темата.

— За мен няма значение — казваше Джейкъб Коул, когато Даниел влезе. — Така и така не мога да си позволя да отида там.

— Не е там работата — отговори Найт Джефрис и размаха четката си за бръснене под носа на Джейкъб. — Не можем да оставим жените да казват какво трябва да правим.

— Жена ми вече го прави — отговори мрачно Джейкъб, докато бръснарят продължи да покрива лицето му с пяна. — Аз просто правя това, което тя ми каже. Така е по-лесно.

Найт изсумтя презрително:

— Ти си един пъзльо...

— А ти пък не си женен.

Неколцината мъже в бръснарницата се засмяха на това, включително и Даниел.

— Добър ден, момчета — метна бодряшки той и приседна на един празен стол да чака реда си.

— Добър ден, Даниел — отговори хор от гласове и той незабавно бе обсипан с въпроси.

— Считаш ли, че съдията възнамерява да остави клуба да бъде отворен отново? — попита Езра Ричмънд, като се обърна да се изплюе в един месингов плювалник.

— Ще разберем това в понеделник — отговори му.

— Вярно ли е, че Лили Морган е била там, когато сте се срещнали със съдията? — попита Тобайъс Магил.

— Да, и тя е решена да го убеди да запази това разпореждане в действие. Ако вие, момчета, искате клубът да бъде отворен отново, трябва да уведомите съдията какво мислите по този въпрос. И да му напомните, че вие сте тези, които ще гласувате през ноември на изборите дали да си запази или не работата. Чувам, че за мястото му има конкуренция.

Найт се спря, както плъзгаше бръснача по лицето на Джейкъб.

— Е, изглежда, че няма кой знае за какво да се тревожим тогава. Просто ще кажем на съдията, че искаме да се отвори отново. Нали така?

Даниел започваше да се чувства така, сякаш бе застанал на стъпалата в съда с група журналисти.

— Така е, Нейт. Но трябва да знаеш, че Лили Морган планира да събере жените и да поразмъти водата.

Нейт се изхили.

— Не бих се тревожил за това. Жените от този град няма да я послушат.

Тобайъс се засмя.

— Жена ми със сигурност няма да иска да я изслуша. Тя идва да ѝ се обади тази сутрин, но моята Марая я натири обратно. Така направили и повечето жени от града.

Езра заговори отново.

— Чух, че свиква събрание в библиотеката довечера. Оставила е съобщения навсякъде.

— Искаше от мен да ѝ ги отпечатам — намеси се Джо Ганди.

— И отпечата ли ги? — поиска да узнае Тобайъс.

— По дяволите, не! Трябваше да си ги напечата сама.

— Опита се да остави едно от тях и тук — вметна Нейт като изсумтя. — Изпратих я с подвита опашка, можете да бъдете сигурни в това.

Всички мъже се засмяха, с изключение на Даниел. Някак си той не намираше разговора за много забавен. Спомни си онова, което Самюъл му бе казал, че Лили е външен човек в собствения си град. Сега виждаше доказателството за това с очите си и това го караше да се чувства неудобно по странен начин. Каза си, че ако бе поел делото на Джейсън съвсем основателно, той си бе свършил работата и я бе свършил добре. Фактът, че сега Лили бе отлъчена от жените в Шиварий, бе нейна собствена грешка, а не негова грижа. Но тези факти не преустановиха едно неясно вълнение заради единственото чувство, което един адвокат не може да си позволи: *вина*.

Тобайъс се извърна към Даниел, когато смехът утихна.

— Самюъл казва, че ще се кандидатираш за Сената на Джорджия. Вярно ли е?

— Е, зависи — смотолеви той. — Ще гласувате ли всички за мен?

— Майтапиш ли се? Разбира се, че ще гласуваме за теб — увери го Тобайъс и думите му бяха последвани от одобрителните възгласи на останалите. — Ти накара губернатора да съдейства за прекарването на тази линия право през Шиварий и това със сигурност бе благословия. И половината мъже в града нямаше да имат работа, ако не беше ти.

— Работата ми се удвои оттогава — намеси се Нейт. — Както и всяка друга дейност в града — той изтърси престилката си далеч от гръдния кош на Джейсън. — Готов си — каза му той и повика с жест Даниел да мине напред, когато Джейкъб се изправи.

Даниел се огледа наоколо.

— Вие, момчета, бяхте преди мен тук — смънка той, но те всички поклатиха глави.

— Те са тук само за да си начешат езиците — поясни му Нейт и потупа облегалката на стола. — Бръснене и подстригване?

— Само малко подстригване — Даниел седна и се ухили на бръснаря. — И се постарай да не ми закриваш ушите, че да мога да слушам.

Нейт се засмя и започна да работи.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

Приятно бе да чуе, че мъжете от града щяха да гласуват за него, но Даниел действително не бе дошъл, за да търси потвърждение на това.

— Значи Лили среща големи затруднения, за да склони жените да дойдат на събранието й — попита той, като върна темата обратно към онова, за което в действителност искаше да научи повече. Трябваше да открие какво бе намислил ураганът в розова коприна.

Преди някой да може да отговори на въпроса му, в бръснарницата влезе Скоти Фишер, а усмивката на лицето му бе достатъчно широка, за да привлече вниманието на всички мъже в помещението.

— Оо, йее! Мисля, че войната отново започва — съобщи той и взе да се смее, когато другите го засипаха с въпроси.

— Какво искаш да кажеш, Скоти?

— Какво става?

— Война? За какво говориш?

— Имам предвид войната между Лили Морган и Дави Макрий — отговори Скот, като пхна палци под презрамките на комбинезона си и се подпря с едното рамо на рамката на вратата. Поклати глава, когато продължи. — Трябваше да ги видите — лице срещу лице на предната веранда на Дави, обстрелвайки се една друга, сякаш са на „Форт Съмтър“. Гледката си заслужаваше, момчета...

— Кой спечели? — попита Даниел. Дави бе мъчнопреодолима жена, но той предполагаше, че Лили също едва ли ѝ отстъпва. Всъщност ако за тази женска борба можеше да се залага, той би заложил своите пари за Лили.

Скот не отговори на въпроса му. Очевидно искаше да разкаже историята по свой начин и в удобно за себе си време.

— Е, знаете, че се грижа за градината на старата Дави — продължи той, — ето защо стоях точно там и подрязвах олеандровите храсти до верандата, така че чух цялата работа.

Всички мъже закимаха нетърпеливо. Тобайъс каза:

— Да, Скоти, знаем, че поддържаш градината на старата Дави. Какво се случи?

— Ами Лили наистина усилено се опитваше да разговаря сърдечно отначало, признавам ѝ го. Говореше за това как двете биха могли да работят заедно да затворят клуба и всичко останало. Тя действително разговаряше приятно. Но това не се отнасяше за Дави. Тя каза, че щом собственото семейство не иска да приеме Лили, тя също не би я приела. И започна да обвинява Лили, че е грешница и безсрамна жена и че правела всичко това само за да се опита да възвърне доброто си име.

Даниел се смрази на бръснарския стол при новината, че семейството на Лили не иска да я приеме. Тя произлизаше от висшите слоеве на обществото в Бирмингам и Даниел знаеше достатъчно за семейството ѝ, за да е сигурен, че ако те не я приемаха, причината вероятно бе в развода ѝ.

Той никога не бе имал представа какви последствия бе имал този развод за Лили. Отново Даниел почувства някакво странно безпокойство.

Скот продължи с историята си.

— Разбира се, когато Дави каза това, Лили излезе извън кожата си. Тя се вбеси и напълно призна за нея и за Хенри Дъглас. Беше

направо безсрамна. На практика призна, че са били любовници, и се държеше така, сякаш въобще не се срамува от това!

Сред бръснарницата се понесоха шокирани възгласи, но Даниел знаеше, че те не бяха заради Лили и Хенри, тъй като това бе стара новина. Безсрамния начин, по който тя бе признала вината си след пет години на отричане, бе именно онази част, която ги бе шокирала.

Даниел не бе шокиран, но бе малко изненадан. Лили винаги бе отричала да е виновна, така че защо би го признала сега? Това със сигурност нямаше да ѝ спечели точки пред Дави. От друга страна, на лице бе и буйния ѝ нрав, а на Лили не можеше да ѝ затвориш устата, когато проявеше характера си.

— Е, време ѝ беше да си го признае — обади се Джейкъб Коул, като изглежда обобщил общото чувство на всички други мъже в помещението. — Никой никога не ѝ е вярвал, че са били само приятели. Особено пък когато Хенри призна, че е истина за тях двамата.

Нейт изсумтя, като остави настрана ножиците си и взе едно канче за бръснене.

— Приятели, дрън-дрън. Ако един мъж и една жена са приятели, това означава само едно. Тя не е правила онези дълги разходки в гората сама с Хенри за нищо — продължи той, добави малко вода в канчето в ръката си и започна да разбърква сапунената пяна.

— Тя съвсем направи за смях Джейсън Морган — каза Тобайъс. — Аз самият не подкрепям развода, но наистина човек не може да го вини за това, че искаше да се отърве от нея. Няма нищо чудно, че напусна града след това унижение.

— Е, Дави е права за едно — отбеляза Езра и спря отново, за да изплюе още веднъж тютюнев сок в плювалника. — Лили е спривава жена, това е съвсем сигурно и то няма да ѝ помогне да си спечели уважението на порядъчна жена.

Сред мъжете последваха още одобрителни кимвания на съгласие. Нейт спря да разбърква пяната в канчето и се засмя.

— По дяволите, Лили Морган би трябвало да работи при Хелън, а не да се опитва да затваря това място.

През ума на Даниел премина един образ на Лили, нацапана с руж на лицето и седнала в скандалния червен салон в заведението на Хелън, миришещо на секс и одеколон, и този образ не му хареса. Той

отметна кърпата, която Нейт бе поставил върху костюма му, и се изправи.

— Не искаш ли също и едно бърснене? — попита изненадан Нейт.

— Не, благодаря ти, Нейт. Не днес — той хвърли две дребни монети на стола. — Задръж рестото — каза и рязко си тръгна от бърснарницата, като се чудеше защо, по дяволите, трябва да го е грижа какво приказват хората за Лили Морган.

Една жена би могла да плаче доста дълго, преди да спре да тече носът ѝ, преди да я заболи гърлото и преди самосъжалението ѝ да изчезне. Силният плач на Лили спря след петнадесет минути. Тя използва носната си кърпичка, изсуши очите си и прецени положението, в което се намираше. Реши, че то не е много обещаващо, но не можеше вече да се оттегли. Беше свикала събрание и щеше да го проведе, дори и ако никой не дойде.

Тя отиде в кухнята си, нави ръкави, надяна престилката си и започна да приготвя онази специална сметанова торта, едно от малкото неща, свързани с нея, които Джейсън наистина обичаше. Това бе тортата, която винаги печелеше синята ябълка на панаира, и хората казваха, че е толкова греховна, колкото и нея.

Джейсън. След пет години тя вече не си мислеше често за него, но понякога той се прокрадваше в мислите ѝ: когато правеше сметанова торта или когато чистеше таванското помещение и намираше някоя и друга негова вещ, която бе забравила да изхвърли, или когато случайно бърсеше праха на голямата спалня, в която тя вече не спеше — една спалня, в която бе спала много ноци сама по време на брака си.

Изсипа сместа в съдовете, стъкми огъня в печката и сложи формата във фурната. Докато чакаше да стане сладкиша, тя закрачи из къщата, неспособна да намери нещо, с което да се занимава, което да отвлече мислите ѝ от миналото.

Понякога си мислеше да напусне града, да започне нов живот някъде другаде, но къде би могла да отиде? Със сигурност не би могла да се върне вкъщи при семейството си. Щяха да затворят вратата под носа ѝ.

Освен това трябваше да се съобрази и с Еймъс. Докато тя завеждаше библиотеката, той имаше работа, но не бе сигурна, че онзи, който заемеше мястото ѝ ще задържи момчето.

Съществуваха също и факта, че имаше много малко собствени пари. Не притежаваше къщата, а просто я бе наела от банката. Тя бе продадена на група инвеститори заедно с други активи, когато се разведреха двамата с Джейсън. Като част от споразумението бившият ѝ съпруг ѝ бе обещал да я осигурява с месечен доход, но след като документите веднъж бяха подписани и имуществото на Морган бе продадено, той напусна по незнани причини и парите му заминаха с него. Тя се примири с този факт, тъй като във всеки случай въобще не бе искала парите му. Що се отнася до семейството ѝ, дори не бе обмисляла идеята да се върне при тях. Дори и да ги бе помолила за помощ или пари, те никога нямаше да ѝ ги дадат. Но липсата на пари правеше възможността да започне нов живот някъде другаде много рискована.

Въпреки това Лили знаеше, че всичките тези причини да остане представляваха в действителност извинения. Главната причина тя никога да не напусне Шиварий бе, че винаги ѝ се струваше, че градът сякаш бяга от нея. Представата, че една група дребнави, зловни, ограничени жени биха могли да я принудят да напусне града, бе нещо крайно неприятно и винаги я караше да променя мнението си, когато обмисляше възможността да си тръгне от Шиварий. Проклетата да бъде, ако позволи на старите котки като Дави да я прогонят. Колкото повече се опитваха, толкова повече тя се заинатяваше, решена да остане. Гордостта ѝ бе поставена на карта.

Освен това, ако напуснеше Шиварий, за да избяга от лошата си репутация, тя се съмняваше, че това ще ѝ помогне. Без значение къде щеше да се установи, факта, че е разведена, най-накрая щеше да я догони и тя щеше да прекара целия си живот в бягане от един град в друг. Бягството никога не решаваше нищо. Лили го знаеше от горчив опит.

Една от причините, поради която се бе омъжила за Джейсън, на първо място бе, защото наистина искаше да избяга; беше бягала от задушавания живот, в който бе родена и отгледана.

Беше обичала Джейсън, да, с всичките момичешки представи за това чувство. Твърде много изпълнена с романтични идеали; твърде

млада, за да знае наистина какво представлява любовта; твърде загрижена да достави удоволствие на властния си баща, който бе одобрил брака на най-малката си дъщеря с богатия банкерски син; и твърде готова да въстане срещу задушавания живот на едно момиче от Бирмингам, току-що навлязло в обществото — момиче, което се бе провалило напълно в тази си роля. С две руси, красиви, по-големи от нея сестри Лили се бе чувствала като грозното патенце на семейството: твърде недодялана, твърде висока и прекалено пряма, за да има успех при дебюта си в обществото. Джейсън бе красив очарователен младеж в последната година на университета в Алабама и за Лили той изглеждаше като отговор на молитвата ѝ. За семейството ѝ той изглеждаше като единствения мъж, за когото тя може да се омъжи и повече от ценен за тяхната смущаващо пряма дъщеря.

„Дори собственото ти семейство не би те приело. Щом те не го правят, защо трябва да го правя аз?“

Думите на Дави се забиха като нащърбено острие на нож, като ѝ припомниха всички писма, които бе написала и които бяха останали неотворени от майка ѝ, баща ѝ и сестрите ѝ. Сега тя бе една разведена жена и многоуважаваното ѝ, богато семейство — семейство, издигнато сред обществото в Алабама — никога не беше ѝ простило за това. Тя дори не се и опитваше да се свързва повече с тях. За тях тя бе мъртва. За нея те бяха изгубени завинаги.

Ровенето в миналото беше безполезно и Лили твърдо отблъсна мислите за семейството си. Свали тортата от фурната и докато тя изстиваше, посвири на пиано, за да разпръсне спомените си. После разби сметаната и приготви захарната глазура, довърши тортата и се отправи за библиотеката.

Три часа по-късно тя отново се прибираше с бавни стъпки вкъщи, като се опитваше да се утеши с мислите за шестте големи парчета, които сега липсваха от тортата. Роузи и Еймъс бяха дошли, Бог да ги благослови, въоръжени с пай от дюли и лимонада. Преподобният Джоунс — баптисткият свещеник, и преподобният Оугълви — свещеникът на методистите, бяха дошли с жените си. Въпреки развода ѝ и последвалата я репутация на порочна жена, двамата свещеници в Шиварий бяха отказали да я заклеймят. Въпреки

че много други в техните паства мислеха другояче, двамата мъже винаги се отнасяха към нея с уважение и с истински християнски дух на доброта.

И двамата свещенослужители подкрепяха опитите ѝ да затвори клуба в Шиварий. На сбирката тази вечер и двамата бяха обещали да изнесат на тази тема унищожителни проповеди срещу клуба на следващата сутрин, но докато се тътреше към къщи, тя бе склонна да вярва, че дори заплахата от вечно проклятие не би могла да преодолее враждебността на града към нея и хорското безразличие към нейната кауза.

Без да му казва някой, Даниел разбра как е протекло събирането на Лили. Музиката от пианото ѝ се носеше до него през отворения прозорец на спалнята му — мека, нежна музика, която бе непозната за него. Това бе най-меланхоличната мелодия, която бе слушал някога и той счете, че това е доста добър показател за това какъв е бил резултатът от срещата.

Стана от леглото, издърпа един стол до прозореца и запали пура. Седеше в тъмното и я слушаше как свири. Зад тъжната мелодия, части от слуховете, които бе чул този следобед, отекваха в ума му — слухове, които го тревожеха повече, отколкото си правеше труда да признае.

Когато пиесата свърши, тя се качи горе. Докато се събличаше, през дръпнатите завеси той видя силуета ѝ срещу светлината на лампата в спалнята ѝ. Въпреки че това бе само една сянка срещу завесата можа да зърне дългите ѝ крака, заоблените бедра и тънката талия. Тръпка на чисто сладострастие премина през него при гледката. Един джентълмен вероятно би погледнал встрани, но Даниел считаше, че един мъж може да пропусне повечето от удоволствията на живота като бъде джентълмен. Освен това, ако ѝ отвърнеше със същото, играта щеше да бъде *честна*. Не беше ли го наблюдавала скришом тя предната вечер?

Гледката обаче не продължи дълго. Тя навлече една нощница през глава, която ефективно защити силуета ѝ от наблюдението.

Видя как разпуска косите си. Никога не бе съзнавал колко еротично би могло да бъде да наблюдава една жена да прави това. Не

можеше да види разкошния огнен цвят, когато тя сваляше фибите си и остави косата си да падне на гърба ѝ, но можа да си го представи.

„Тя е толкова студена с мен, Даниел. Студена като лед.“

Думите на Джейсън се върнаха при него — думи, които биха могли да изглеждат в противоречие с последвалото прелюбодеяние на Лили, но Даниел можа да види как и двете ситуации бяха верни. Тя вероятно бе намерила нещо у Хенри Дъглас, за да разпали страстта си — нещо, което бе липсвало на Джейсън. За да възпламени желанието в една жена, един мъж трябваше да бъде *убедителен*. Даниел се зачуди каква е тази убедителност, която възпламеняваше огъня в Лили Морган.

Внезапно завесите на прозорците на Лили се дръпнаха отново и прекъснаха хода на мислите на Даниел. Тя се намръщи, като го видя да стои на отсрещния прозорец.

— Знаех, че си там навън. Можеш да подуша пурата. Нима ме чакаше да се прибера вкъщи, за да можеш да злорадстваш?

— Не. Музиката ме събуди, затова си помислих да поседя тук и да послушам — тя очевидно все още не бе осъзнала, че той бе направил нещо повече отколкото само да слуша музиката ѝ и заговори бързо, за да отвлече вниманието ѝ, преди тя да разбере. — Но чух за препирнята между теб и Дави днес.

Тя настръхна.

— Как разбра за Дави? Нима ходи на сбирката на жените шивачки следобеда?

— Не. Ходих в бръснарницата.

— Същата работа. А казват, че жените клюкарствали. Мъжете са също толкова лоши.

Той се зачуди колко време ще ѝ е необходимо, докато любопитството ѝ я завладее изцяло. Изминаха само няколко секунди преди тя да издърпа един стол пред прозореца и да седне. Подпря лакти на перваза на прозореца.

— Е?

Той се престори, че не разбира.

— Какво е?

— Какво разправяха за мен?

— Казаха, че Дави те е натирила по живо по здраво.

Лили помисли над това за миг, после призна истината с едно кимване.

— Веднъж слуховете да се окажат верни.

— Казаха също, че си била въвн от себе си от яд.

Тя направи гримаса.

— Страхувам се, че си нося кръста.

Даниел всмукна от пурата и издиша бавно дима.

— Знаеш ли, ти си наляла вода в нейната мелница.

Озадачена, тя се вторачи в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Дави вероятно те е провокирала съзнателно. Искала е да излезеш от кожата си, така че да може да почувства превъзходството си над теб, и така да се увери, че всичко, което си е мислила за теб, е истина. Тя те е дръпнала за верижката и ти си й позволила да го стори.

— Предполагам, че ти би подходил по-различно?

— Да, но тогава направих кариера от такъв род неща. Част от това да си добър адвокат е, да водиш хората там, където би искал да отидат, като използваш онази техника, която е подходяща за всеки отделен човек.

— И какво би имало успех пред Дави?

— Не можеш да победиш със сила Дави Макрий — каза той. — С такава жена трябва да използваш чар и такт. Ласкателството също би помогнало. Ако можеше да направиш това, тя щеше да е като масло в ръцете ти.

За негова изненада тънка усмивка пробяга по ъгълчетата на устата й.

— Какво, Даниел Уокър — промълви тя, — нима ми даваш съвет?

Той сви рамене.

— Може би.

— Защо? Ние сме противници. Защо би ми помогнал по какъвто и да е начин?

Самият Даниел не знаеше отговора на този въпрос. Може би защото един съвет от него би я накарал да направи точно обратното. Или може би защото наистина не му харесваше онова, което чува хората да говорят за нея.

— Харесвам предизвикателството — отговори той с равен тон.
— Не бих искал да спечеля твърде лесно.

— Не се тревожи — увери го тя разпалено. — Няма да спечелиш.

Това го накара да се засмее. Той подпря лакти на перваза на прозореца.

— Ти си решителна жена — каза ѝ. — Винаги ли си била такава, да вървиш срещу течението?

— Страхувам се, че да — топлият бриз пое косата ѝ и изпрати една дълга навита къдрица в лицето ѝ. — Никога не възнамерявам да го правя, но винаги така се случва.

— Така изглежда — той направи пауза, после додаде: — Съжалявам за това, че семейството ти се е отказало от теб след развода.

Думите му изглежда я озадачиха.

— Почти си помислих, че говориш искрено.

— Наистина съжалявам — той направи пауза, после продължи.
— Вярваш или не, знам какво е когато семейството ти не го е грижа за теб. Собственият ми баща... — той прекъсна изречението по средата. Не искаше да разговаря за своя старец. — Както и да е, съжалявам.

— С развод или не може би моето отчуждение от семейството ми бе неизбежно — призна тя. — Наистина исках да бъда изискана, мила и покорна дъщеря, но не бях добра в това. Бях винаги своенравна и пряма и винаги бях тази, която изтърсваше неудобни истини, за които никой друг не искаше да говори. Когато бях на осем години, пред стая пълна с гости, попитах братовчедка ми Лайла Мей, която бе на шестнадесет и неомъжена, защо е толкова надебеляла.

Даниел отметна глава назад и се засмя.

— Казваш онова, което мислиш? Защо това не ме изненадва?

Лили го стрелна с поглед, който показваше, че е достоен за съжаление.

— Не беше смешно. Лайла Мей бе изпратена далеч в някакво училище в Мисисипи на следващия ден. Бях първата, която забеляза, че тя е бременна, и когато изтърсих въпроса, всички останали изведнъж също го забелязаха. Което причини голям скандал в семейството. Винаги правех подобни неща. Още от времето, когато бях малко момиче, най-големият въпрос в нашето семейство е бил: „Какво,

за Бога, ще правим с Лили?“ — тя направи пауза, след това додаде тихичко: — Крайният отговор бе — да се преструваме, че е умряла.

Той отново изпита онова неудобство, онова усещане за вина. Сви устни и сведе поглед надолу към тревата под него.

— Нямах представа, че всичко това ще се случи.

— А ако бе знаел?

Той вдигна глава.

— Вече съм го направил, така или иначе — призна той. — Тъй като Джейсън бе мой клиент, именно неговите интереси представлявах. Той бе също и мой приятел. Теб те познавах само бегло.

— А сега представляваш интересите на хора като Хелън Оувърстрийт и Калвин Стодърд дори и да знаеш, че те нарушават закона?

— Моя работа е да представлявам клиентите си по възможно най-добрия начин, на който съм способен. Всичко, което е по-малко от това, би било предателство към всичко, в което вярвам като адвокат.

— Разбирам — кимна тя, но той би могъл да се закълне, че въобще не разбира. — Късно е. По-добре да поспя малко.

Тя се протегна да дръпне завесите и както си бе облечена в тънка бяла ленена нощница, силуета на тялото ѝ ясно се очерта от светлината на лампата зад нея.

Той се ухили. Започваше да му харесва гледката от този прозорец.

Лили улови тази усмивка и спря дърпането на завесите, за да му се намръщи.

— За какво се смееш?

Усмивката му стана по-широка. Само ако знаеше...

— За нищо, сладуранке. Абсолютно за нищо.

Въпреки че не би могла да има представа за мислите, които преминаваха през ума му, тя би могла да разбере какво е разкрила лампата зад нея за погледа му и тогава щеше да загуби всякаква възможност да я види отново. За това бързо отклони вниманието ѝ.

— Лили, аз защитавам игралния клуб, защото това ми е работата. Но съм любопитен за твоите мотиви да започнеш всичко това. Знаеш ли, затварянето на клуба няма да ти даде онова, което искаш.

Тя се смрази и се отдръпна от прозореца.

— Какво мислиш, че искам?

— Онова, което си имала. Което си загубила. Уважението на твоето семейство, социалното си положение, доброто си име.

— Аз не ги загубих. Ти ми ги *отне*. Ти и Джейсън. Но това не би трябвало да те безпокои — добави тя. — Както сам каза, ти просто си вършеше работата.

Тя дръпна завесите, дотътри се до леглото си и изгаси лампата.

Беше много късно и само звукът на жабите и жътварите нарушаваха тихата застиналост на нощта. Той знаеше, че трябва да си ляга, но не се помръдна. Седеше в тъмното и думите на Лили шепнеха в ушите му в знойната лятна нощ: „Ти просто си вършеше работата.“

Това бяха думи, които той сам си бе повтарял много пъти преди, но от нейните устни звучаха като обвинение и носеха със себе си онова обезпокоително усещане за вина, така че той почувства някаква вълна на съмнение в себе си. Това бе непознато за него чувство и то не му хареса. Преди да може да се настани трайно, той го отблъсна настрана. Вината и съмнението в себе си бяха лукс, който един преуспяващ адвокат и кандидат-политик не можеше да си позволи. Освен това той не бе извършил нищо лошо. Беше си свършил работата и, по дяволите, в това нямаше нищо лошо.

5.

Телеграмата от Джоуза пристигна в къщата на Самюъл малко след осем в понеделник сутринта. В нея той бе подбрал още седем случая, които Даниел би могъл да поиска да използва при срещата си със съдията. Питаше също Даниел кога планира да се върне в Атланта, като го информираше, че няколко мъже, които подкрепяха кандидатурата му за законодателния орган на щата, включително и Калвин Стодърд, искали да се срещнат с него възможно най-скоро.

Даниел знаеше, че мъже като Калвин Стодърд не обичат да бъдат пренебрегвани. Той отиде до телеграфната станция и изпрати отговор на Джоуза, че ще се върне във вторник следобед. Предаде на секретаря си да уговори една среща за същата тази вечер във време и място, което Калвин избере.

После излезе от телеграфната станция. Към девет часа вече чакаше пред предните врати на библиотеката, когато Лили дойде да отвори сградата. Никой от двамата не заговори, докато той я следваше вътре. Изкачи се на мецанина, намери книгите по право, които съдържаха случаите, които Джоуза бе подбрал в телеграмата си, и ги прелисти набързо, като си водеше бележки за онези, които най-добре служеха за подсилване на аргументите му. Можа да усети как Лили го наблюдава, като се преструва, че пренарежда книгите и бърше лавиците, но тя не каза нищо.

Малко преди десет часа и двамата тръгнаха към съда един до друг. Даниел ѝ хвърляше странични погледи и забеляза, че в нея този ден има нещо различно. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че не е облечена в обикновените за нея ярки цветове като на цветето обички или в алено. Носеше обикновена, почти строга рокля в бледозелено. И наистина носеше ръкавици.

— Обичам много зеленото — каза ѝ той, — но съм изненадан. Не е ли една виненочервена рокля и яркорозово боне повече в твой вкус? — попита я. — Защо е тази промяна на гардероба?

Тя не го погледна.

— Помислих си, че ще бъде по-разумно да се облека консервативно, за разнообразие.

— Разбирам. Всяко мъничко нещо помага, нали?

— Абсолютно — кимна тя. — Въпреки че съм сигурна, че ще спечеля съвсем лесно, разбира се.

Той се усмихна.

— Казах ти и преди, че от теб би излязло добър адвокат. Дори започваш да звучиш като такъв.

— Не ме будалкай.

Даниел се засмя. Лили можеше и да е голяма твърдоглавка, но той откри, че се наслаждава на словесните им двубои. Никога не знаеше какво се кани да направи следващия път и това правеше нещата интересни. *Освен това* — помисли си той, като остана крачка назад, за да оцени нежното полюшване на бедрата ѝ, докато тя вървеше по стъпалата на сградата на съда — *харесва ми много да я наблюдавам как върви.*

Новините винаги се разпространяваха бързо в Шиварий и около съда се бе събрала доста голяма тълпа. Очевидно хората бяха любопитни да чуят какво ще реши съдията. Даниел знаеше, че интереса на жените по този въпрос е повишен не от безплодната обиколка на Лили, а от преподобния Джоунс и от преподобния Оугълви, които бяха отправили критични проповеди относно клуба в Шиварий предната сутрин.

Докато влизаше в съда, Даниел получи одобрителни викове от няколко мъже в множеството зад него и доста хора го увериха, че съдията Билингс знаел какво мислят те за идеята за затварянето на клуба.

Той не можа да види изражението на Лили, тъй като тя вървеше пред него, но от вдървения ѝ гръб подозираше, че коментарите на мъжете я караха да скърца със зъби. Той я последва по един от дългите коридори до кабинета на съдията Билингс. Съдията бе готов да ги посрещне в мига, в който пристигнаха.

Той не си губи времето с предисловия.

— Изследвах закона по този въпрос и го разгледах съобразно искането на Даниел. Никой съдия не иска да си признае, че е отсъдил погрешно, но в светлината на закона аз съм принуден да го призная. Даниел, няма нужда да подкрепяш искането си със случаите от

съдебната практика, които държиш под мишницата си. Ще се разпоредя игралният клуб в Шиварий да бъде отворен отново.

— Но, ваша чест — противопостави се Лили, — не е възможно да...

— Не съм свършил още, млада госпожо, така че бъдете любезна да си държите езика зад зъбите. Съвсем наясно съм, че заведение като клуба в Шиварий може да повлияе отрицателно на един град. Разрешавам клубът да бъде отворен временно, но с неохота бих решил да му отредя постоянно място в околността. Не горя от желание да вземам такова съдбоносно решение за хората от Шиварий. Следователно ще направя това просто и честно за възможно най-много хора. Ще оставя градът да реши.

— Но няма прецедент в правото за такова решение — противопостави се Даниел.

— Е, тогава — отговори съдията с лъчезарна усмивка, — предполагам, че ще сътворя нов закон, нали?

Даниел изсумтя.

— Мразя, когато съдиите правят това...

Лили се намеси в тази дискусия на правно технически подробности.

— Съдия Билингс, какво искате да кажете с това, че ще оставите градът да реши?

— Означава, че ще го подложим на гласуване. Ще обявя референдум, като помоля гражданите да гласуват за това дали да бъде разрешено на клуба да продължи съществуването си.

— Но това въобще не е честно — противопостави се тя. — Само мъжете могат да гласуват.

Той размисли за миг върху гледната ѝ точка и Даниел заговори бързо, преди съдията да може да реши.

— Законът в Джорджия е много ясен. В този щат жените не могат да гласуват. Да им се позволи да направят това по този въпрос, би било невъзможно. Освен това мъжете от този град са напълно в състояние да решат кое е най-добре за техните жени и деца.

— Очакваше се да кажеш такова нещо — прекъсна го Лили и се обърна да хвърли на Даниел гневен поглед. — Защото знаеш, че мъжете ще гласуват да запазят онази бърлога на греха отворена, а това

със сигурност няма да доведе до онова, което е най-добро за техните семейства.

Даниел се наклони да оспори твърденията ѝ, но съдията Билингс вдигна ръка, за да го спре.

— Не си прави труда, Даниел. Ще ти спестя неприятностите. Жените се изключват от гласуването.

— Но това ще направи невъзможно вземането на справедливо решение! — извика Лили. — И тъй като и двамата сте толкова загрижени за прецедент, има прецедент, при който е позволено на жените да гласуват. Жените гласуват в Уайоминг...

— Но не и в Юга — прекъсна я съдията. — Тук, в Джорджия, нашите начини са много по-традиционни отколкото в нецивилизования Запад. И аз със сигурност няма да изисквам нашите дами от Юга да правят нещо, което толкова противоречи на женската им природа.

Лили издаде звук на ярост, но погледът, който ѝ отпрати съдията Билингс, ѝ даде ясно да разбере, че по-нататъшните спорове ще бъдат безполезни, така че тя си наложи да разговаря с обикновен тон.

— Тогава просто ще трябва да покажа на мъжете от този град защо гласуването в подкрепа на затварянето на това прокълнато място е в техен интерес, нали?

— Успех! — пожела Даниел, като сподави смеха си с усилие.

— Референдумът ще бъде проведен на двадесет и четвърти юли — продължи съдията. — Това дава на двама ви точно четиринадесет дни да представите своите аргументи пред хората на Шиварий — той се облегна назад на стола си и скръсти ръце. Усмихна се и на двамата. — На мен ми харесва демократичният процес, а на вас?

— Гласуване, и таз добра! — Лили крачеше напред-назад по килима пред камината си, докато предаваше събитията от тази сутрин на Роузи. — Ама че невероятна идея! Какво си въобразява съдията?

Роузи се бе облегнала на кушетката и наблюдаваше как Лили износва килима.

— Е, от негова гледна точка това е доста хитро. Имам предвид, че той може да каже на жена си, че е направил всичко, което е било по силите му, но законът си е закон и да я утеши с мнението, че да остави хората да решат, е възможно най-справедливото нещо, което би могъл

да направи при тези обстоятелства. И при двата случая може да ѝ каже, че това е било желанието на жителите на града. Хората сигурно няма да гласуват против него по време на избори, а жена му не би могла да се възпротиви на демократичния процес.

— Искаш да кажеш, че каквото и да стане, той печели.

— Точно така.

— Не мога да накарам жените да разговарят с мен, затова не мога да ги убедя да окажат въздействие върху мъжете си да гласуват срещу отварянето на клуба. Нищо не се е променило. В действителност стана по-лошо. И така, какво да правя сега?

Преди да може Роузи да отговори, на предната врата се почука.

— Вероятно е Даниел Уокър, дошъл да злорадства — предсказва мрачно Лили.

Но човекът, който стоеше пред предната веранда, не беше Даниел. Беше Мери Алис Билингс.

Озадачена, Лили се вторачи в елегантната млада жена, чиято ефирна красота на блондинка ѝ напомни за собствените ѝ сестри, и тя не намери и дума да ѝ каже.

— Госпожа Морган? — поде жената с топла усмивка. — Аз съм Мери Алис Билингс.

— Да... да... знам — запъна се тя. — Знам коя сте.

Изминаха цели пет секунди, после жената се изкашля лекичко.

— Може ли да вляза?

— О, разбира се...

Лили би могла да се скрита сама заради липсата на добри обноски, но фактът, че жената на съдията бе дошла при нея, бе толкова невероятен, че ѝ бе трудно да го осъзнае.

Тя отвори широко вратата и Мери Алис влезе. Жената на съдията спря за момент в преддверието, като изгледа въпросително статуята на Давид и неговата шапка и въпреки че Лили често се бе наслаждавала на весело хихикане над скандалната скулптура, изведнъж ѝ се прииска да захвърли шедьовъра на Микеланджело в мазата. Бузите ѝ пламнаха от притеснение и тя бързо поведе Мери Алис към гостната.

— Това е моята приятелка, Роузи Ръсел — представи я тя. — Роузи, това е госпожа Мери Алис Билингс.

— Вече сме се запознавали. Здравейте, госпожо Ръсел.

Роузи изглеждаше толкова озадачена от пристигането на жената, колкото и Лили. Тя погледна към Лили, която отговори на въпросителния ѝ втренчен поглед с безпомощно свиване на рамене.

Мери Алис се огледа наоколо.

— Може би всички трябва да седнем? — предложи тя учтиво.

Лили се изчерви, като осъзна още веднъж, че бе забравила добрите си обноски.

— Моля, седнете — покани я тя, като посочи един от двата покрити с пъстра сатинирана басма фотьойла.

Жената на съдията седна на единия, а Лили зае срещуположния. Роузи се настани обратно върху кушетката.

— Искате ли чай? — попита Лили. — Нямам прислужница, но мога лесно да...

— Не, моля ви, не си правете труда. Бих искала да започна направо с целта на посещението ми, тъй като няма време за губене.

— Време за губене! — повтори Лили. — Не разбирам.

— Разполагаме само с две седмици, ако имаме намерение да убедим мъжете в този град да затворят онова ужасно свърталище на греха.

Слисана, Лили се вторачи в нея.

— Искате да кажете, че ми предлагате помощта си?

Мери Алис се усмихна на учудената ѝ физиономия.

— Точно това имам предвид.

Лили се извъртя от неудобство на стола си.

— Извинете ме, госпожо Билингс, но сигурна ли сте, че знаете какво точно правите? Искам да кажа... хм... аз съм... — тя отново запелтечи. Пое си дълбоко дъх и заговори без заобикалки: — Не бих си и помислила, че една дама с вашето потекло би искала да бъде забелязана да общува с жена като мен. Това би могло да накърни репутацията ви.

Мери Алис очевидно можеше да бъде толкова пряма, колкото и Лили.

— Защо? Защото сте разведена? Това ме тревожи най-малко. Всъщност намирам, че позицията ви относно клуба в Шиварий заслужава особено уважение в светлината на липсата на подкрепа, от която се нуждаете. Вие сте смела жена и действате според убежденията си, госпожо Морган, а това са качества, на които винаги

съм се възхищавала. Що се отнася до предполагаемата ваша любовна афера, това си е лично ваша работа.

Тя се наведе напред от стола си и се усмихна — една усмивка, която съдържаше очарование и до известна степен детинско твърдоглавие.

— Освен това, самата аз съм силно смутена от този проблем. Когато научих за решението на съпруга ми тази сутрин, реших, че е време да направя достойние отношението си по този въпрос известно на широката публика. Разбирам защо Линдън е постъпил точно така, но не съм съгласна с решението му. Следователно, тук съм, за да ви предложа всякаква помощ, която е по силите ми.

— Как се чувства съдията в тази ситуация? — поиска да задоволи любопитството си Роузи.

— Е, когато разбере, няма да остане много доволен, предполагам — отговори спокойно Мери Алис. — Но това няма да е скоро. Той напусна града тази сутрин. Ще обикаля съдилищата, нали разбирате. И ще се върне чак след гласуването. Освен това Линдън не ме безпокои. Мога да го прилаская и убедя да ми прости по-късно.

Лили въздъхна.

— Може да откриете, че не си е заслужавало главоболията. Започвам да признавам, че опита ни да затворим клуба в Шиварий е губеща битка. Досега усилията ми се оказаха напразни.

Прекрасните сини очи на Мери Алис се отвориха широко.

— О, не трябва да се отказвате сега...

— Но какво друго мога да направя?

Другата жена се усмихна заговорнически.

— Мисля, че би трябвало да направите подготовка за друго събрание в библиотеката. Това е идеалното място, не мислите ли?

— Какво би помогнало едно такова събрание? — изгледа я Лили. — Вече се опитах веднъж и повечето от жените в града затръшнаха вратите под носа ми. Как, за Бога, ще ги накарам да дойдат на такава среща?

— Оставете това на мен. Ще се обадя на всички известни жени в областта и ще ги поканя лично. Аз съм далечна братовчедка на губернатора. Дъщеря съм на известен бизнесмен и съм съпруга на съдия. На мен не биха се осмелили да ми затръшнат вратата под носа

— тя се изправи на крака. — Тази вечер в седем часа ще бъде ли приемливо време?

Лили и Роузи също се изправиха.

— Мисля, че седем — кимна Лили. — Но наистина ли мислите, че някои от тези жени ще дойдат?

— Ще дойдат — увери я Мери Алис. — Повярвайте ми.

— Дори и да дойдат — намеси се Роузи, — наистина ли мислите, че можем да успеем?

— С всяка жена от този град на наша страна — усмихна се самодоволно Мери Алис, — мъжете нямат никакъв шанс.

Беатрис дълго се оплаква и пъшка заради миризмата от пурите в къщата, на които Даниел и Самюъл бяха принудени да се наслаждават на предната веранда след вечеря. Както се оказа, това бе благословия за Даниел, защото оттам той имаше възможност да види потока от жени, които преминаваха покрай вратата на Самюъл и се отправяха надолу по улицата, и той се усъмни, че те не бяха излезли просто така, за вечерна разходка.

— Какво мислиш, че става? — попита Самюъл. — Групата на жените, чието хоби е шиенето, се събира в четвъртъците и съботите, а днес е понеделник, така че не е това. Не съм чул за някакво обществено или каквото и да е друго събитие, което да се провежда тази вечер. Така че какво правят всички те?

Даниел имаше неприятното усещане, че в някаква степен това е свързано с Лили.

— Не знам — промърмори объркано, захапал пурата с отрязани краища, — но по-добре да проверим.

Той се наведе напред и като пусна стола си да застане на четирите си крака, махна пурата от устата си.

— Добър вечер, дами — извика на Марая Магил и Сю Ан Паркър, когато те преминаха покрай тях. — Изглежда всички вие отивате на някакво парти тази вечер.

Те се спряха пред предната врата и той ги дари с най-очарователната си усмивка.

— Виждам тази торта в ръцете ти, госпожице Магил, а всеки знае, че правиш най-добрата торта в областта. Ако това ще се сервира,

съкрушен съм, че не съм поканен.

Тя бе поласкана от комплимента.

— Много мило от твоя страна, Даниел — отговори му, — но това не е парти. Жените просто си правят малко светско събиране, това е всичко. И съм сигурна, че мъжете не биха се интересували от една група от нас, които са се събрали за малко клюкарстване.

— Малко светско събиране? — повтори той под носа си, когато те отминаха. — А аз съм Ейб Линкълн, който се е върнал от гроба — поклати глава. — Чудя се как ли е успяла.

— Кой?

— Лили, разбира се. Мисля, че в края на краищата тя ще проведе своето събрание.

Самюъл поклати глава.

— Не може да бъде. Знам какво се случи миналата събота вечер и знам, че са присъствали само шест души. Няма начин да е променила умовете на всички тези жени за толкова кратко време.

— Започвам да си мисля, че Лили може да обърне света, ако си го науми — Даниел се изправи на крака. — Тя е доста твърдоглава жена.

— Къде отиваш? — попита Самюъл, когато той тръгна надолу по стълбите на верандата.

— Да послушам малко клюки — отговори и изчезна зад ъгъла.

Даниел подозираше, че жените се бяха отправили към библиотеката. Той премина през задната градина на Езра и Луиза Ричмънд, така че да не бъде видян, и се озова в задната част на библиотеката.

Вътре в сградата лампите бяха запалени, прозорците бяха отворени и гласовете на жените се носеха до него в неподвижния нощен въздух, като потвърдиха подозрението му. Даниел изгаси пурата си, така че димът и миризмата от нея да не се процедят в залата и да издадат присъствието му отвън до прозореца. Настани се удобно на земята, сигурен, че ще чуе някои доста интересни и полезни неща.

— Дами, мисля, че е време да започваме — предложи Мери Алис, като извиси глас, за да бъде чуто над бърборенето в залата.

Постепенно гласовете утихнаха и стана тихо, а двете дузини присъстващи жени оставиха настрана празните си тортени чинии и чашите и се настаниха на столовете, които Лили бе подредила в редове и обърнати към подиума, където сега стоеше жената на съдията. След като си осигури вниманието им, Мери Алис заговори отново.

— Бих искала да благодаря на всички ви за това, че дойдохте. Поканих ви тук поради един много сериозен за нашия град въпрос. Но преди да го обсъдим, нека да се помолим за миг, защото, честно казано, дами, в този случай ще ни е нужна Божията помощ.

Всички жени последваха предложението ѝ и сведоха глави. След миг Мери Алис продължи речта си.

— Всички ние знаем за игралния клуб на Шиварий. Всички ние знаем, че това е едно гнездо на пиянството, комара и порока. Повечето от нас си обърнаха главите настрана и пренебрегнаха проблема, като се надяваха, че той ще отmine. Аз самата съм виновна за това.

Тя спря да си поеме дъх и погледът ѝ срещна този на Лили.

— Но една жена се изправи лице в лице срещу истината, че клубът в Шиварий няма да си отиде от само себе си. Една жена бе достатъчно смела, за да заговори за това. Една жена бе достатъчно силна, за да се бори. Тази жена е Лили Морган. Госпожо Морган, ще бъдете ли така добра да дойдете тук и да поговорите на тези жени?

Лили не се помръдна. Тя усети, че Роузи я смушка леко в ребрата, но чу също и шушукането от озадаченост и неодобрение да се носи сред множеството жени. Завладя я внезапен ужас, присви я стомах и тя почувства, че не е в състояние да стане от мястото си. Не бе разбрала, че Мери Алис очаква от нея тя да ръководи това събиране, да застане пред жените, които я гледаха с презрение и клюкарстваха зад гърба ѝ. Но всички я наблюдаваха сега, включително и Мери Алис. Жената на съдията ѝ кимна леко и окуражително и Лили се изправи с разтуптяно сърце. Ами ако я обидят? Ами ако извърнат гърбове и си тръгнат? Във въображението ѝ изплуваха ужасни сцени по време на няколкото крачки, които ѝ трябваха, за да стигне до Мери Алис.

Зад подиума Мери Алис стисна ръката ѝ окуражително и отстъпи, като я остави сама срещу враждебните втренчени погледи на жените, които в продължение на пет години бяха нейни врагове. Дори Дави Макрий бе там, седнала на предния ред и изглеждаща напрегната и опасна като лъвица, готова за скок.

Лили преглътна трудно, пое си дълбоко дъх и започна:

— Благодаря ви, че дойдохте. Знам, че това е деликатен и труден въпрос. Но знам също, че докато съществува този вертеп, мъжете ще продължават да ходят там. Ще продължават да харчат припечелените с труд пари не за семействата си и за домовете си както би трябвало, а за карти и пиене и за онези силно гримирани леки жени. Момчетата ще продължават да се промъкват тайно и да надничат през прозорците. Навсякъде в страната жените се борят срещу това, значи и ние трябва да сторим същото. Те печелят битката. Значи можем и ние.

Тя направи пауза. Не погледна към Дави, но отправи втренчен поглед покрай нея, за да разучи другите лица сред множеството. Някои жени кимаха с глава, други изглеждаха скептично настроени, но никоя от тях все още не ѝ бе извърнала гръб. Окуражена, тя продължи:

— Всички от вас досега са научили, че съдията Билингс реши, че градът — имайки предвид мъжете — ще гласуват за това дали да се запази съществуването на клуба в региона. Свещениците Оугълви и Джоунс вече повториха думите Божии по този въпрос в техните служби вчера и като жени християнки нашият дълг е ясен. Трябва да убедим мъжката половина да гласува клубът да се затвори.

Повече глави закимаха одобрително.

— Разучих какво са направили жените в Канзас и другите щати, за да елиминират тези гнезда на порока и техният успех говори сам по себе си. Дами, ние трябва да изразим открито чувствата си. Трябва да преодолеем женската деликатност и да заговорим без страх. Трябва да кажем на мъжете точно колко силно ще се противопоставим на съществуването на игралния клуб в Шиварий. Ако успеем да постигнем затварянето му дори други градове в Джорджия могат да последват примера ни.

Сега почти всички жени в залата закимаха глави. Но Лили не бе в състояние да завърши речта си и да избяга невредима. Както се очакваше, атакува я Дави.

— Много хубаво говориш, Лили, но като излиза от теб, това е силно лицемерно. Много пъти сме те слушали да свириш онази музика от вертепа на пианото си. Коя си ти, за да говориш така?

Шум на одобрение премина през залата. Лили отправи умолителен поглед към Роузи, която заговори:

— Една песен е само една песен, Дави. Жените, които работят в клуба на Шиварий и мъжете, които ходят там са онези, които заслужават нашия гняв. Мъжете отиват в клуба да пият, да играят карти и да вършат порочни работи с онези изрисувани жени. Те са сърцето на проблема, а не свиренето на Лили на пианото.

Лили видя как Дави се извъръща, готова да изплюе отровата си към Роузи, и заговори бързо, преди другата жена да може да атакува приятелката ѝ.

— Дами, не е тайна, че моят съпруг, Джейсън Морган, бе един от най-честите посетители на игралния клуб на Шиварий. Той прекарваше почти всяка вечер там, наливаше се с алкохол, докато едва можеше да намери пътя за вкъщи, профука стотици долари на комар и многократно прелюбодействаше с всяка от онези порочни жени, които работят в клуба.

Гласът ѝ секна и тя направи пауза, преди да може да заговори ясно отново.

— Знам от горчив опит колко болезнени и разрушителни могат да бъдат тези места.

Жените не изглеждаха убедени, нито пък особено ѝ съчувстваха. Изглежда Дави усети, че настроението се обръща в нейна полза и тя загледа Лили с изражение на силно презрение.

— Може и да е така, но то не те променя и ти оставаш такава, каквато си — тя обвинително размаха пръст към нея и додаде. — Лили Морган, ти си прелюбодейка и разведена и по мое мнение това те прави по-голяма грешница, отколкото всеки мъж в този град!

Одобрителният шум стана все по-силен и объркани представи, че я замерят с къпинов пай в собствената ѝ библиотека, проблеснаха в ума на Лили. Тя почувства познатата, инстинктивна нужда да се бори, да се защитава. Отвори уста, за да даде на Дави подобаващ отговор, но преди още да заговори, думите на Даниел Уокър нахлуха в съзнанието ѝ.

„Тя ти дръпна веригата и ти си и позволила да го направи.“

Лили разбра, че Даниел беше прав. Реши да се възползва от съвета му. Нямахше намерение да спори или да губи самообладание, или да се опита още веднъж да отрича обвиненията в прелюбодействие. Нямахше да остави Дави отново да ѝ дръпне веригата. Ако чарът, тактът и ласкателството можеха да въздействат

върху Дави, Лили бе готова да използва и трите, дори това да я унижаваше.

— Дави — поде тя, като насочи цялото си внимание към другата жена, — мисля, че говоря от името на всички присъстващи, като казвам, че за нас е чест, че си тук.

Две дузини жени се вторачиха в нея, зашеметени от такъв неочакван развой на събитията. Дави отвори уста да заговори, после отново я затвори, неспособна да измисли какво да каже. Лили я дари с ослепителна усмивка.

— Ти си общественят лидер в този град. Всички уважават мнението ти. Ти си жена, която не само говори, но също така и действа. Ако не беше ти, баптистката църква никога нямаше да получи чисто нова камбана. И всички знаят, че нямаше да имаме доброволна пожарна команда, пак ако не беше ти.

— Щастлива съм винаги, ако мога да дам помощта си за достойна кауза — избъбри вдървено Дави, озадачена от възхвалата от един толкова неочакван източник.

— Точно така — кимна Лили, като се възползва от преимуществото си. — Е, аз просто не знам къде щеше да бъде този град, ако не беше ти. И много проникателно от твоя страна да посочиш, че не аз съм подходящия човек, за да поведе тази борба. Но ако ти поемеш отговорността за тази битка срещу порока и корупцията, няма начин да загубим. Ти имаш такава съвършена похватност да завършваш нещата...

Лили си помисли, че вероятно е отишла твърде далеч, но за нейно учудване Дави започна да изглежда по-малко като лъвица, готова за нападение и повече като домашна котка, която бе намерила каната със сметана.

Лили продължи:

— Трябва да изберем членове на ръководството на дружеството за въздържание в Шиварий и съм сигурна, че ти ще бъдеш идеалната жена, която да се кандидатира за президент.

— За *президент*?

Дави преценяваше стръвта, която се клатушкеше пред нея, и Лили погледна към Мери Алис, като се надяваше жената на съдията да последва инициативата ѝ.

Мери Алис бе толкова умна, колкото и красива. Тя приближи до Дави и каза:

— Скъпа госпожо Макрий, ние не можем да спечелим без теб. Моля те, кажи, че ще ни поведеш в тази битка за ликвидирането на алкохолизма и безнравствеността в нашия град.

Точно както Даниел бе предсказал, Дави се разтопи като масло на слънце.

— Ами... разбира се — изрече тя с цялото великолепие на великодушна кралица, — ако мислите, че мога да помогна по някакъв начин...

Роузи заговори, като предложи няколко членове на ръководството за дружеството за въздържание в Шиварий, което избра Дави за президент, Мери Алис — за вицепрезидент, Лола Оугълви — жената на методисткия свещеник — за касиер, и Лили за секретар. Списъкът на кандидатите бе приет без обсъждане и гласуван единодушно.

Лили завърши събранието с една заключителна реч.

— Дами — обърна се към събранието тя, — сред нас има един враг и той е на по-малко от километър оттук. Ние трябва да маршируваме по улицата, да раздаваме памфлети, трябва да се борим с този враг с всички сили. Трябва да се отдадем на каузата да отървем града от порока и корупцията. Трябва да дадем на мъжете ясно да разберат, че няма да търпим един вертеп в нашата общност!

Емоционалното ѝ слово, комбинирано с молитвата и химна, които последваха, имаха силен ефект. Дамите от Шиварий излязоха от библиотеката с думите „Силна крепост е нашият Бог“, които кълняхта в ушите им, и с решителност за война срещу алкохола, която отекуваше в сърцата им.

Лили нямаше намерение да прави въздържанието тема на събранието. За нея фактът, че в клуба в Шиварий се сервираха алкохолни напитки, не бе толкова порочен, колкото удовлетворяването на плътските желания, каквито услуги се предлагаха там. Но малко преди събранието, докато обсъждаха дневния ред, Мери Алис посочи, че проституцията е тема, която по-изисканите дами не биха пожелали да обсъждат публично. Ако се направеше темата за въздържанието фокус на усилията им, това щеше да придаде импулс на делото им и да им спечели подкрепата на местните жени. Лили наблюдаваше как жените се изнизват от библиотеката, облекчена, че собствената ѝ

репутация не бе повлияла на резултата от събирането, и благодарна, че се бе вслушала в съвета на Даниел. Учудващо бе колко много неща може да свърши едно ласкателство.

Роузи си мислеше същото.

— Никога не съм виждала нещо подобно в живота си — заяви тя през смях. — Като наблюдавах начина, по който накара Дави да омекне, на практика щях да падна от стола. Тя те следваше като жертвено агне.

Лили не бе сигурна колко дълго ще продължи това. Обърна се към Мери Алис:

— Надявам се, че нямаш нищо против, че я предложих за президент. Знам, че се бяхме споразумели, че ще предложим теб...

— Глупости! — Мери Алис махна с ръка. — За мен няма значение кой е президент, щом успяхме. А и Дави ще бъде далеч по-добър президент от мен. Нищо не доставя удоволствие повече на една жена, отколкото това да *отговаря* за нещо. Да я предложим за президент бе божествено вдъхновение.

— Всичко това в действителност се дължи на теб — каза ѝ Лили. — Без теб нямаше да успеем да проведем срещата.

— Може и да съм ги довела тук — отговори Мери Алис — и публичната ми подкрепа за теб да е помогнала, но твоята решимост и изкуството ти да убеждаваш свършиха магията. Ти се държа смело при нападките срещу теб — тя се усмихна и призна тихичко: — Аз бих клюмнала при хапливите забележки на Дави и бих избягала.

— Аз също — добави Роузи. — Бях озадачена от това как умело се справи с нея.

Лили знаеше, че справянето ѝ се дължеше на Даниел. Даниел Уокър можеше и да не знае, но заради него и импровизирания му съвет дамите от Шиварий сега бяха на нейна страна. При тези обстоятелства Лили намери това за съвсем уместно.

Даниел заобиколи и излезе пред библиотеката, докато наблюдаваше жените как излизат.

— Добър вечер, дами — поздрави той, като се покланяше по възможно най-галантния начин, когато те минаваха покрай него. — Надявам се, че сте прекарвали добре на малкото си парти.

Техните погледи в отговор се простираха от моминско изчервяване до учтивост на изискани дами, но Даниел разбра, че се мътят неприятности. Той дари Роузи и Мери Алис Билингс с усмивка, когато си тръгнаха, после влезе вътре.

Лили поставяше столовете обратно на първоначалните им места, когато той влезе в залата. Тя го погледна, но не престана да върши работата си. Той се облегна на една лавица и я наблюдава известно време.

— Значи, изкара тежкото въоръжение — рече той най-накрая.

Тя постави един стол на мястото му.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Дави Макрий и Мери Алис Билингс.

— И двете жени са толкова решени да затворят клуб в Шиварий, колкото и мен. Между другото, благодаря ти за съвета за Дави. Приложих го много успешно.

— С твоя противоречив характер надявах се, че съветът ми ще те накара да избереш точно обратната тактика — промърмори той.

Кисела усмивка се появи на устните ѝ.

— Мислел си, че ще мога да употребя по-груба сила срещу Дави?

— Не. Мислех си, че идеята да накараш Дави да омекне, ще бъде твърде унижителна за теб и ще се откажеш.

— Както и да е, не стана така.

Той въздъхна.

— За съжаление — помълча за миг, после каза: — Лили, мисля, че не разбираш с какво си се захванала, като разбунваш града по този начин. Няма ли да бъде по-добре да се откажеш сега, преди да бъде твърде късно да се оттеглиш?

Тя мина покрай него и плъзна още един стол под една от дългите дъбови маси.

— Да се оттегля? — повтори невярващо тя. — Защо, за Бога, бих искала да се оттегля?

— Защото този проблем ще раздели града на две и мисля, че просто си нямаш представа какво означава това. Нещата ще станат много груби, повярвай ми. Не съм сигурен, че ще можеш да се справиш.

— Говориш така, сякаш съм безпомощна.

— Ти? Безпомощна? — той се засмя. — Господ да е на помощ на всеки мъж, който си мисли, че си безпомощна. За това, което ти наистина си, сладуранке, думата е *опасна*.

Това грабна вниманието ѝ. Тя спря и го погледна изненадана.

— *Опасна?*

— Да, госпожо. Ти си мотивирана жена. А нищо не е по-опасно за щастието на един мъж и свободата на духа му, отколкото една мотивирана жена.

Тя изсумтя с безразличие и продължи работата си.

— Даниел, някак си твоето щастие и свобода на духа не ме засягат особено много.

Той се засмя.

— Не се и съмнявам — наблюдава я известно време как се движи из залата и моментната му развеселеност се изпари. — Лили, искам сега да бъда сериозен. Престани да си играеш с тези столове и ме изслушай за секунда. Има нещо, което заслужаваш да знаеш за мен, преди да започнем тази война, която си толкова решена да водиш.

Лили пусна дълга въздишка на страдание и прекоси залата. Застана пред него с примирено изражение.

— Какво?

Той скръсти ръце на гърди и тя видя как една сянка премина през красивото му лице, един мимолетен поглед на безмилостния и решителен човек, който съществуваше под изражението на очарователното момче от Юга.

— Няма да се боря честно — призна ѝ той. — Няма да играя по правилата.

Нямаше намерение да му позволи да я унижава. Поклати глава и един кичур коса се освободи от възела на тила ѝ, като погъделичка бузата ѝ.

— Казваш ми нещо, което вече знам.

— *Предупреждавам те*, Лили. Ще направя всичко, което е необходимо, за да спечеля.

Какво повече можеше да ѝ направи от това, което вече беше ѝ сторил? Тя повдигна брадичка.

— Аз също.

Той поклати глава и сянката отмина.

— Не, няма — промълви меко. — И това е разликата между нас.

Той вдигна ръка към лицето ѝ и пръстите му погалиха бузата ѝ. Тя замръзна изпод неочакваното докосване, останала без дъх, неспособна да помръдне, докато той отметна падналото кичурче коса назад и го затъкна зад ухото ѝ.

Пусна ръката си, но кожата ѝ пламтеше на мястото, което бе докоснал, и тя се почувства странно замаяна, сякаш се бе возила на въртележка на панаира. Беше глупаво, че един мъж, когото презираше толкова много, би могъл да я накара да се чувства зашеметена само като я докосне по бузата. Раздразнена от самата себе си, тя вдиша дълбоко въздух, като се опита да възстанови равновесието си и си напомни колко арогантен е той. Ето, разговаряше, сякаш я познаваше по-добре от самата нея.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, че за да спечеля тази битка, аз имам едно основно качество, което на теб ти липсва: *инстинкт на убиец*.

— Ти мислиш, че го нямам?

— Нямах го. Ти си с твърде меко сърце.

Озадачена, тя го загледа втренчено.

— Само преди няколко дни ми каза, че съм упорита, твърда жена.

— *Твърдоглава* — поправи я той. Усмихна ѝ се и се наведе близко до нея. — Една твърдоглава жена с меко сърце — уточни кротко.

Той можеше да прави чудеса с жените с тази негова усмивка.

— Това, което наистина казваш, е, че не мога да спечеля, защото съм *жена*.

— Въобще не съм казал това. Познавам много твърдоглави жени. Тук не става въпрос за пола. Става въпрос за готовността да откриеш и се възползваш от най-дълбоките слабости на твоя опонент. Това е нещо, което съм напълно способен да направя, ако се наложи. Ти би трябвало да знаеш това най-добре от всички.

Напомнянето за унижителното ѝ преживяване преди пет години накара бузите ѝ да пламнат, но тя бе научила урока си. Не зае отбранителна позиция. Вместо това килна глава и му отправи предизвикателен поглед.

— Мисля, че мога да откроя слабите ти места достатъчно лесно — каза тя, като се надяваше, че гласът ѝ звучи толкова убедително,

колкото нахално доверително прозвуча неговият.

— Може би ти *наистина* ще ги откриеш — кимна Даниел, — но никога няма да ги използваш срещу мен. Това просто не е в твой стил. И ето защо в края на краищата аз винаги ще съм в състояние да те победя.

Тя се насили да му отговори с усмивка, която бе спокойна и самодоволна, дори мила.

— Щом казваш, много е вероятно да е така. Ти обикновено си прав.

Той ѝ отправи подозрителен поглед изпод гъстите си мигли.

— Защо става така, че когато се усмихнеш, очаквам нож в гърба? — попита я унило.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Тогава може би трябва да пазиш гърба си — предположи тя.

— С теб, сладуранке, не мога да си позволя нищо друго — той се отдалечи, но гласът му достигна обратно до нея. — Предупредих те. Не идвай да ми се оплакваш, ако получиш рани от битката.

— Ти си последният човек на света, на когото ще се оплача, Даниел Уокър — извика тя след него, докато той изчезваше в мрака навън.

Когато вратата се затвори зад него, тя задълго остана вторачена в нея. Кожата ѝ все още пламтеше от докосването му и тя вдигна ръка към бузата си, като се почувства доста объркана. Винаги бе считала себе си за неподатлива на обаянието на Даниел Уокър, но внезапно я обзе страх, че може би в края на краищата въобще не е предпазена от това.

6.

На следващата сутрин в бръснарницата страстите бяха доста разпалени, което даде на Даниел ясен знак, че предупреждението му към Лили предната вечер щеше да се сбъдне много по-бързо, отколкото бе предвидил. Мъжете бяха очевидно враждебно настроени.

— Трябваше да чуеш Марая снощи, когато се върна от това събиране — разказваше Тобайъс Магил, когато Даниел влезе. — Изкара си го на мен още в мига, в който пристъпи прага и не спря. Дър, дър, дър за клуба, през цялата вечер.

— Аз отидох да спя в плевника — призна Джейкъб Коул отчаяно. Там е по-тихо.

Мъжете спряха със своите оплаквания достатъчно дълго, за да кимнат в посока на Даниел.

— Добро утро, Даниел — поздравиха те в хор, после веднага се върнаха към разискваната тема.

— Казах на Луиза, че няма да се примиря с такова мърморене — съобщи Езра с решителен тон.

— Защо, какво се случи? — попита Нейт.

— Хвърли едно парче торта по мен. И когато отидох до помпата да се измия от всичките тия проклети къпини ме заключи отвън.

Всички останали мъже в стаята го изгледаха съпричастно.

— Жени! — Тобайъс разтърка очите си, които бяха зачервени. От безсъние, предположи Даниел. — Те са самият дявол, нали?

Въпросът предизвика незабавен прилив на решително съгласие. Тобайъс се обърна към Даниел.

— Ти си адвокат на Хелън. Не можеш ли да направиш нещо по този въпрос?

Всички мъже в бръснарницата обърнаха втренчени и очакващи погледи към него. Даниел реши да опита с логика и аргументираност.

— Вижте, момчета, всички знаем, че клубът докарва мъже с пари в този град. Ако той бъде затворен, местният бизнес ще пострада. Хотелът, централният магазин, конюшната, която отдава коне под

наем, дори бръснарницата зависят от парите, които тези мъже носят със себе си. Трябва да останем непреклонни.

— Правилно — съгласи се Нейт. — Много зависим от това. Нима ще позволим на жените да го провалят?

— Лесно ти е да го кажеш, Нейт — отговори Джейкъб. — Нямах жена, която постоянно да ти мели сол на главата.

Последваха възгласи на съгласие от много други мъже и спорът се развихри.

— Не можем да оставим жените да ни казват какво да правим.

— Но аз така или иначе не ходя до заведението на Хелън. То може и да докарва някоя и друга пара за града, но наистина е място на порока.

— Място на порока? Какво лошо има, ако един мъж реши да се позабавлява малко от време на време?

Враждебно настроените гласове ставаха все по-силни, докато накрая мъжете на практика започнаха да си крещят един на друг.

Даниел се качи на един стол и извиси глас, за да бъде чут сред ръмжащите мъже.

— Момчета, момчета, чуйте ме за секунда! Всички жени са пощурели от снощната си сбирка, но ще се успокоят. До довечера вероятно ще са забравили за цялата работа.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато отвън се чу неясно шумолене. Звукът постепенно ставаше все по-силен и мъжете започнаха да излизат от бръснарницата, за да видят какво става. Те се събраха върху дървения тротоар, озадачени от гледката, която запълваше улицата и причиняваше цялата тази врява.

Поне тридесетина жени маршируваха по средата на главната улица, а гласовете им се извисяваха в песен и високите им обувки стъпваха тежко върху твърдата утъпкана пръст на улицата. Две тамбурини, носени от Лили Морган и Роузи Ръсел пред групата, бяха в такт със стъпките на групата. Дави Макрий и Мери Алис Билингс водеха жените, като държаха огромно знаме между тях, което пасваше на песента, която пееха. На него бе написано:

„УСТНИТЕ, КОИТО ДОКОСНАТ УИСКИ, НИКОГА
НЯМА ДА ДОКОСНАТ МОИТЕ.“

Отминаха групата от слисани мъже на тротоара и завиха зад ъгъла към офиса на вестника, очевидно отпразвили се към клуба, който се намираше на четвърт миля отвъд железопътната гара.

Тобайъс го приближи изотзад.

— Какво казваше ти за това, че жените ще се успокоят?

Под носа си Даниел измърмори едно проклятие.

Същия следобед Даниел си тръгна за Атланта. С известна неохота напусна Лили и нейната кохорта, която маршируваше с нея по улиците, но нямаше избор. Трябваше да работи върху други дела и което бе по-важно, трябваше да се срещне с Калвин и останалите мъже, които планираха да подкрепят кандидатурата му в законодателния орган на щата. Освен това щеше да отсъства само седмица. Нека жените да помаршируват из главната улица и да попеят химните си, нека да провеждат своите събрания. Той щеше да се върне и разполагаше с достатъчно време, за да обезсили всякакъв малозначителен ефект, който биха могли да предизвикат.

Когато пристигна, файтонът му го чакаше на гарата в Атланта и кочияшът го отведе право в кантората му. Щом влезе, видя, че Джоузая е там и изглежда разтревожен. Но това не впечатли много Даниел; Джоузая винаги изглеждаше разтревожен.

Помощникът му последва Даниел в кабинета и двамата мъже прекараха деня в работа по висящи дела. Даниел делегира всичко, което бе възможно на Джоузая. После се прибра вкъщи, изкъпа се, преоблече се във вечерни дрехи и пристигна в хотел „Лексингтън“ точно в осем часа.

Хотел „Лексингтън“ бе най-престижният хотел в Атланта. Изваяни кристални полилеи, красива дърворезба, удобни кожени кресла и най-добрият бърбън, който Югът можеше да предложи, правеха хотела наистина впечатляващ, но това, което в действителност натежаваше бяха уединените стаи за пушене. Зад вратите на тези стаи се сключваха сделки за милиони долари, пишеха се закони и се определяха съдби.

В една от тези уединени стаи го чакаха петима от най-могъщите и влиятелни мъже в щата. Разбира се, Калвин също беше там. Седнал зад масата, там бе също и Уил Роситър, собственик на половината

дъскорезници около Атланта, чийто син дължеше живота си на Даниел. Ричард Дарнъл, памучният крал на областта Мейсън, и Травис Купър, който изкупуваше повечето от памука на Ричард и го превръщаше в хасе, също присъстваха. Харли Уест, собственик на втория най-голям вестник в Атланта, допълваше групата. Както и Калвин, всички тези мъже имаха пари, инвестирани в барове, клубове, игрални казина и в производството и търговията със спиртни напитки.

Те посрещнаха Даниел топло, но той усети известна резервираност. Постави си най-пленителната приветлива фасада, но се зачуди колко време ще мине, докато се стигне до въпроса за клуба в Шиварий.

Калвин заговори пръв.

— Знаеш как функционира политиката, Даниел. Как може да се манипулират изборите. В заводите и предприятията ние убеждаваме собствениците, че ти си онзи, който най-добре защитава техните интереси. Те казват на подопечните си босове, че ти си нашият човек, те пък го набиват в главите на работниците и в края на краищата работниците гласуват за онзи, когото ние сме избрали. Същото е и със земевладелците. Ние убеждаваме тях, а те го препредават на изполиচারите. За да убедим бизнесмените и земевладелците в този регион, че ти си идеалният човек, който да бъде изпратен в щатския Сенат, трябва да те подготвим както подобава.

Даниел огледа седналите около масата с невинен поглед.

— Искате да кажете, че не съм свършен така, както съм? — изговори той провлачено. Въпросът предизвика известни хихикания, но Даниел се чувстваше неудобно.

— Ние считаме, че от теб ще излезе добър законотворец — увери го Калвин. — Ти си красив, известен и много добре се държиш с журналистите. Знаеш как да убеждаваш хората в своя начин на мислене и повечето са също така непосредствени към теб. След като се объркаш с хората в законодателното тяло на Джорджия, ще те подготвим да станеш сенатор във Вашингтон. Един ден би могъл да бъдеш и президент на Съединените щати.

— За мен е чест, господа, но очаквам да изплюете и другото камъче. Какво е то?

Петимата мъже се спогледаха, но заговори Ричард.

— Имаме известно безпокойство.

Даниел разпери широко ръце и се облегна назад на стола.

— Слушам.

Ричард заговори направо.

— Трябва да си намериш съпруга. Колкото по-рано, толкова по-добре. Неженените мъже не са популярни кандидати.

Той почувства бодване от инстинктивен протест, но го потуши. Нямаше намерение да постига целите си чрез брак обаче тези мъже не трябваше да знаят това.

Ричард се изкашля леко и побутна лист хартия по масата към него.

— Изготвихме списък. Всяка от тези изискани млади дами ще бъде идеална за жена на амбициозен политик. Всички от тях имат могъщи фамилии и безукорен произход.

Даниел взе листа.

— Да, но има ли някоя от тях, която да е *красива*!

Както и се очакваше, всички мъже се засмяха. Той сгъна списъка без дори да го прочете и го сложи в горното джобче на вечерното си сако. Изгледа групата мъже около масата.

— Господа, ако това е единственото нещо, за което се тревожите, отдъхнете си. Ще се ожения веднага щом мога. Но това не е избор, който може да бъде направен лекомислено. Както вие посочихте, това е решение, което изисква внимателно обмисляне. Така че всички вие трябва да ми дадете малко време да се огледам за подходящата жена.

— Това не е единственото нещо, Даниел — Калвин пресуши чашата си с бърбън, после си наля от гарафата на масата. — Онзи въпрос с клуба в Шиварий излиза от контрол. Когато те изпратих там, се надявах, че ще можеш да го уредиш бързо и без много шум.

Даниел издиша бавно, после реши, че спокойствието му ще е най-добрата тактика.

— Ще приключи до няколко седмици — увери той мъжете на масата. — До времето на изборите всички ще са забравили за него.

— Всички, освен мъжете от Републиканската партия — отбеляза Травис. — Можеш да се обзаложиш, че когото и да изберат за кандидат, ще напомня на всички за това.

Даниел погледна към Калвин.

— Вие ме наехте. Искате ли да се откажа от делото?

— Не — Калвин поклати глава. — Твърде е късно за това, но ние обсъждахме нов подход към проблема. Всички знаем до какво ще доведе това. Ако тези хора, поддръжници на въздържанието, постигнат своето, нещата могат да станат силно обезпокоителни в този щат и ще имаме много неприятности за нищо.

Даниел си помисли за баща си, който би продал и душата си за още едно питие и кимна с разбиране.

— Прокарването на закон няма да накара хората да спрат да пият. Канзас е доказателство за това. Хората там си правят свое собствено уиски. По дяволите, контрабандното производство на спиртни напитки там се превърна направо в самостоятелна индустрия. Ако не друго, това движение за въздържание кара хората да пият повече.

— Точно така. Но ние не искаме да влагаме парите си в незаконно производство.

— Като твой адвокат, Калвин, много съм доволен да го чуя — изрече сухо Даниел.

Другият мъж се ухили.

— Да държим забраната извън Джорджия, за нас е много важно — той направи движение с ръка към другите мъже около масата и продължи: — Бихме могли да решим това по различен начин. Да накараме онези мъже в Шиварий да гласуват за отварянето на заведението на Хелън и може би ще успеем да задържим забраната извън Джорджия достатъчно дълго, за да встъпиш в длъжност. Тогава ще можем да поработим върху законотворчеството на Джорджия отвътре и може би така ще задържим забраната за продажба на спиртни напитки извън щата.

Даниел погледна мъжете около масата.

— Приемам, че вече сте запознали със становището си законодателите, които няма да бъдат преизбирани тази година?

Ричард му отправи бегла усмивка.

— Разбира се. Но ако задържим игралния клуб в Шиварий отворен, това ще бъде важна победа. То би показало на онези законодатели, че трезвеността е глас в пустиня в този щат, а не важна група гласоподаватели.

Калвин се наведе напред и срещна втренчения поглед на Даниел от срещнатата страна на масата.

— Предстои ни много работа, Даниел. Трябва да успеем да задържим клуба в Шиварий отворен.

— Разбирам — Даниел пресуши останалата част от бърбъна си. — Ще направя онова, което е необходимо — увери ги той.

От доволните изражения на лицата им разбра, че те искаха да чуят точно това.

Когато Даниел слезе от влака в Шиварий шест дни по-късно, Самюъл го чакаше да го посрещне. Едва обувките му докоснаха перона и възрастният мъж застана до него.

— Благодаря на Бога, че се върна — каза му Самюъл с явно облекчение. — Това бе най-дългата седмица от живота ми.

— Защо? Какво се е случило, че те е възбудило така?

— Не само мен, Даниел — отвърна другият мъж, когато двамата излязоха от гарата и се отправиха към главната улица. — Жените са въстанали, наежени са за борба, мъжете са бесни и в целия град цари пълен хаос. Поне сто пъти ме питаха кога ще се върнеш, за да оправиш бъркотията.

Даниел повдигна рамене.

— Знам, че е неудобно да гледаш как жените маршируват наоколо, мърморят на мъжете и пеят песни, но не си струва да се безпокоите за това.

— Лесно ти е да го кажеш — процеди Самюъл през зъби. — Ти не беше тук. Жените вече не само маршируват и пеят. Те *стачкуват*.

— Какво? — Даниел спря върху дъсчения тротоар и се извърна към Самюъл, който спря до него. Не бе сигурен, че е чул правилно. — Какво искаш да кажеш с това?

— Точно това, което казах. Започнаха стачка. Не готвят, не чистят, не шият и няма женен мъж в този град, който е спал в собственото си легло през последната седмица.

Даниел издиша с леко подсвирване. Лили трябва да е била доста заета. Стачка, да не повярва човек... Усети как в него се надига чувство на възхищение.

— И така, какво ще направиш за всичко това? — попита го настойчиво Самюъл. — Трябва да направиш нещо.

— Това и възнамерявам. Възнамерявам да отида да хапна нещо — той извади джобния си часовник. — Почти е време за вечеря и съм гладен. Да отидем в заведението на Роузи и да обсъдим това над един сочен бифтек — той се ухили и потупа Самюъл по рамото. — Никой мъж не трябва да се разправя с група сърдити жени на празен стомах.

— Ти не разбираш — започна Самюъл, но Даниел потегли отново по улицата, а Самюъл, изкаран от търпение, измърмори едно проклятие. — Добре — съгласи се хладно и изравни крачки с помладия мъж. — Разбира се, нека да отидем при Роузи. Може би ще започнеш да приемаш нещата по-сериозно.

Даниел си помисли за срещата в Атланта и за обещанието си.

— Повярвай ми, вземам всичко това много на сериозно — увери той Самюъл. — Но съм гладен, а винаги мисля по-добре на сит стомах.

Пристигнаха в кафенето на Роузи, но едва бяха влезли през предната врата и бяха спрени от самата Роузи, която застана пред тях.

— Съжалявам, но не можете да идвате тук.

Даниел се намръщи като се огледа наоколо и видя пълното помещение с жени и деца.

— Защо не?

Вместо отговор Роузи посочи напечатания надпис на стената, който гласеше:

„ЗАБРАНЕНО ПСУВАНЕТО, ПЛЮЕНЕТО И ПУШЕНЕТО.“

Под тези думи бе добавена една нова фраза:

„ЗАБРАНЕНО ЗА МЪЖЕ.“

Даниел я дари с най-очарователната си усмивка.

— Хайде, Роузи — промърмори ласкаво той. — Не можеш да направиш това.

Тя скръсти ръце на гърди и остана неподвижна.

— Това е мое заведение, Даниел. Притежавам го освободено от задължения. Мога да правя всичко, каквото си поискам. Единствените мъже, на които е разрешено да влизат през тези врати, са Еймъс, преподобният Оугълви и преподобният Джоунс.

Даниел реши, че най-доброто, което може да направи в този момент, е да се оттегли елегантно. Обърна се към Самюъл.

— Да се прибираме вкъщи тогава. Ще накарам Беатрис да ми приготви нещо за ядене.

— Страхувам се, че няма да стане. Свещеникът на баптистката църква на чернокожите изнася на своето паство същите проповеди, каквито и преподобните Оугълви и Джоунс. Беатрис също стачкува. Живея, като се храня с консервиран боб и осолено месо откакто ти си тръгна. Такова е положението и с всеки друг мъж в града. И трябва да те предупредя, че повечето от мъжете започват да си мислят, че всичко това е по твоя вина.

Даниел почувства как в него се надига раздражение. Гневът му бе отправен в същата посока, както сякаш винаги ставаше през последните дни — директно към една упорита, твърдоглава библиотекарка. Лили можеше и да има карамелени очи и тяло, достатъчно красиво да спре една кола на улицата, но можеше също така да създаде повече безпорядък, отколкото някой ураган.

Едва преди седмица той бе уверил петима от най-влиятелните мъже на Джорджия, че ще съумее да задържи отворен игралния клуб в Шиварий. Ако някой журналист се добереше до тази история, нямаше да мине много време и тя щеше да изпълни страниците на вестниците в целия щат. Той не само щеше да изглежда като пълен глупак за мъжете, които подкрепяха кандидатурата му за законодателния орган, но и щяха да му лепнат етикет и да го опетнят като *Безбожникът вредител*, който подкрепя играта на карти, пиенето на алкохол и проституцията. Трябваше да противодейства на всяка цена, иначе можеше да каже сбогом на подкрепата на Калвин и на политическите си амбиции.

Даниел се завъртя на пета и излезе от ресторанта. Спря отвън на тротоара и бръкна в малкото джобче на сакото си за една пура. Отхапа края и го изплю в канавката, после запали пурата. Погледна към Самюъл, който го бе последвал навън.

— По-добре почакай тук.

— Защо? Къде отиваш? — попита Самюъл.

— И по-добре планирай да започнеш отново адвокатската си практика — отговори той и стисна запалената пура между зъбите си.
— Защото когато удуша тази жена, ще трябва да ме защитаваш.

За първи път през последните пет години библиотеката бе препълнена. Тъй като повечето от жените в града не бяха заети с плевенето на градините си, с биенето на масло или с простиране на прането, те имаха свободно време и се възползваха добре от това. Жените, които не бяха в заведението на Роузи и които не се наслаждаваха на вечеря за пет цента, сготвена от някой друг, бяха в библиотеката заедно с децата си и им показваха книгите, четяха им на глас и си прекарваха чудесно.

Лили вече бе избутала всички маси и столове до стената, за да се отвори повече пространство на етаж и бе свалила надписа, който гласеше: „ТИШИНА, МОЛЯ.“

Шумът в сградата бе оглушителен, но на нея не й пукаше. Повечето семейства, ако въобще притежаваха някакви книги, имаха само библия, а повечето от тези деца никога не бяха виждали други книги извън класните стаи. Книжките с картинки и атласите се търсеха най-много и тя бе свалила и последния екземпляр от тях от лавиците. Сега жените и децата седяха на групи на пода и ги разлистваха, а съсредоточените им и прехласнати изражения показваха колко са очаровани от местата и нещата, които никога не бяха виждали.

Лили стоеше на мецанина, облегната на перилата и наблюдаваше трескавата дейност долу. Наистина бе забележителен начинът, по който целият ѝ живот се бе преобразил през последните няколко дни. Жените, които не бяха разговаряли с нея от години сега го правеха. Много жени, чийто крак не бе стъпвал в библиотеката, след целия този шум около *мръсните* книги, сега седяха на долния етаж с децата си.

Лили отново бе добре дошла в групата на шивачките и вратите вече не се затваряха под носа ѝ, когато посещаваше някого. За повечето от хората не бе лесно да ѝ поднесат извиненията си, но някои дами наистина изразиха съжаление, че са я преценили погрешно. Онези жени, които бяха твърде горди или твърде притеснени да поднесат действителните си извинения, успяха да изразят съжалението

си за грубото си отношение към нея по други начини — Луиза Ричмънд изпрати близнаците си да оплевят градината на Лили, Марая Магил ѝ даде някои модели за рокли, а Илайза Коул похвали италианската ѝ сметанова торта поне три пъти на последното събрание, като настоя да вземе рецептата. Дори отношението на Дави към нея се променяше. Въпреки че бе твърде упорита и горда, за да се извини някога, тя се отнасяше към Лили повече като към колежка и по-малко като към парий.

Не всичко обаче вървеше така гладко. Все още имаше известна хладина, съществуваша все още неловки моменти. Лили знаеше, че временното приятелство, което бе установила с другите жени в града през последните няколко дни е изключително крехко. Ако не запазеше самообладание и не сдържаше сприхавостта си и езика си, това приятелство би могло да изчезне за съвсем кратко време. В нов дух на сътрудничество тя тактично бе преместила книгите, които бяха причинили цялата тази суматоха, върху лавиците в най-затъмнения ъгъл в дъното, далеч и високо от детските ръце — един компромис, който не я накара да се почувства така, сякаш се бе предала на цензурата, но който изглежда задоволяваше майките в Шиварий.

Тази история с движението за трезвеност помагаше на Лили да възвърне уважението към нея и тя се чувстваше толкова добре от това. Самотата и изолираността от последните пет години се отдалечаваха и Лили нямаше никакво намерение да обърква нещата отново.

Тя се почувства въодушевена от цялата тази дейност, но когато се вгледа в групите майки и деца на долния етаж, не можа да се въздържа да не изпита мъничко завист. Тя отчаяно бе искала да има *собствени* деца, но през цялото време, през което двамата с Джейсън бяха женени, не бе забременяла. Нито веднъж. По време на петата и последна година на брака си доктор Уилсън ѝ бе казал, че някои жени просто не могат да имат деца, и ако тя не забременее до пет години след брака си, вероятно никога няма да може. Докторът не знаеше, разбира се, че Джейсън едва ли бе положил някакво усилие в тази насока, въпреки че привидно имаше сила да посещава проститутки.

Отварянето на предната врата прикова вниманието ѝ и когато видя Даниел Уокър да стои в очертанията ѝ със запалена пура в ръка, всичките мисли за Джейсън се изпариха от главата ѝ.

Даниел я забеляза застанала на мецанина в същия миг, в който и тя го видя, и той започна да се приближава към стълбите. Движеше се отначало бавно, като си проправяше внимателно път през групите жени и деца върху пода. Но когато достигна стълбите, дългите му крака вземаха по две стъпала наведнъж. От него се излъчваше гняв като от гореща въздушна вълна в Джорджия и Лили почувства див подтик да избяга, да се скрие, но нямаше къде да отиде. Нямаше друг избор, освен да се изправи лице в лице срещу него.

Докато той стигне до нея, помещението утихна. Дори децата изглежда усетиха внезапното напрежение във въздуха и всички погледи в залата бяха вторачени към двойката, сякаш мецанинът бе някаква сцена.

Един мъж, който се извисяваше над метър и осемдесет, който имаше мускулесто телосложение и изглеждаше достатъчно бесен, че да си загризеш ноктите от страх, представляваше заплашителна гледка. Като си помисли човек, че бе и очарователен. В този миг тя забрави, че той има чар. Сърцето ѝ започна да бие лудо в гърдите, но Лили остана на мястото си, събрала цялата смелост, на която бе способна.

Тя грабна запалената пура като причина да се опълчи на дързостта му.

— Не можеш да пушиш тук — предупреди го тя хладно. — Ако наистина трябва да пушиш това нещо, бъди така добър да го правиш отвън.

Неговият отговор бе да издуха дима в лицето ѝ, което я накара да се задави.

— Бъди така добър! — повтори той през стиснати зъби. — Някак си не се чувствам *добър* в този момент, Лили. Онова, което чувствам, е непреодолимо желание да те хвърля през тези перила.

Тя прогони с ръка дима както можа и го погледна право в очите.

— Хайде, направи го — предизвика го тя, въпреки че гласът ѝ трепереше. — Сигурна съм, че това ще впечатли всички.

— И ще ми донесе голяма доза удовлетворение, уверявам те. Единствената причина, поради която няма да го направя, е, че онези деца долу могат да се наранят.

— Защо би трябвало това да те спира? Ако те бе грижа за децата, щеше да бъдеш на *моя* страна. Щеше да се бориш игралният клуб в Шиварий да бъде затворен.

— Клубът носи *пари* на този град. Богати мъже от Атланта идват в Шиварий с единствената цел да отидат в това заведение.

— Какво чудесно нещо, с което да е известен един град — тросна му се тя саркастично. — Би трябвало всички да се гордеем.

— Дали ти харесва, или не, но игралният клуб на Шиварий е привлякъл вниманието на някои много богати мъже. Те са разбрали, че този град е идеалното местоположение за железопътна гара, две памучни фабрики и дъскорезница. Половината от мъжете в Шиварий нямаше да имат работа, ако не бяха тези богати мъже. Какво ще стане с децата в този град, ако бащите им си загубят работата, ако тези мъже решат да затворят фабриките?

— Съмнявам се, че затварянето на клуба би могло да доведе до затварянето и на фабриките... сега — отговори тя, като пренебрегна думите му със свиване на рамене. — Инвестирали са твърде много. А ако това ужасно място се затвори, бащите ще бъдат вкъщи при съпругите си и при децата си през нощта, а няма да флиртуват със силно намацотени жени и да харчат заплатите си за пиене и комар.

— Може да те изненада да узнаеш това, но повечето от мъжете в този град *наистина* са по къщите си с техните семейства през повечето вечери. Или бяха, докато ти не обърка живота им. За разлика от бившия ти съпруг, повечето от мъжете, които живеят наоколо, се радват да са вкъщи със съпругите си. И като те познавам, не мога да обвиня Джейсън за това, че е искал да отиде някъде другаде.

Лили усети думите му като удар в корема.

— Това е долно, злобно, нечестно твърдение — прошепна тя.

— Мога да действам и много по-долно, повярвай ми. И вече те предупредих, че няма да действам честно.

Тя нямаше да позволи безмилостните му забележки да стигнат до нея. Пое си дълбоко дъх и успокои дишането си.

— Ти просто си ядосан, защото те победих в собствената ти игра. Ти ме подцени, аз те надхитрих при маневрите и на теб това не ти харесва.

— Може би е така, но аз никога не допускам една и съща грешка два пъти. И играта все още не е свършила — той издърпа пурата си. — Ти настояваше за тази малка война, сладуранке, и аз съм адски решен да я спечеля. Когато свърши, повярвай ми, ще съжаляваш за деня, в който си я започнала.

С това той се извърна и се отдалечи, като остави Лили да се чувства толкова наранена и разнебитена, все едно войната вече бе започнала и предсказанието му вече се бе сбъднало.

7.

Даниел знаеше, че ако думите му към Лили представляват нещо повече отколкото празна заплаха, първото, което трябваше да направи, бе да разговаря с мъжете. Трябваше някак си да ги убеди да отстояват позициите си още няколко дни.

Той тръгна назад към главната улица, като се спираше за кратко в бръснарницата, в манифактурата, в смесения магазин, в пощата, в редакцията на вестника и на всяко друго място, където се развиваше някаква дейност по пътя му. Съобщаваше, че ще свиква свое събрание в салона на общината в пет и четвърт същия следобед.

Информацията се разпространи и в уречения час Даниел се качи на подиума, който обикновено се използваше от хората от градския съвет, и се изправи пред едно множество от нещастни мъже.

— Запазете тишина, момчета — извика той, за да бъде чути сред гласовете на другите мъже. — Слушайте.

Думите му имаха малък ефект и той кимна към шерифа Трусдейл, който изкара пистолета си през отворения прозорец и произведе изстрел във въздуха.

Това свърши работа. Мъжете внезапно утихнаха и обърнаха лица към Даниел. Враждебните им втренчени погледи и войнствените им намръщени изражения му казаха, че са напълно в състояние да го линчуват, ако не можеше да ги убеди в нещо друго.

— Струва ми се — започна той, — че жените са се закучили с този игрален клуб. Те си мислят, че ще могат да ни изнудят да гласуваме да го затворят, така, както те искат. Но ние не можем да им позволим да направят това.

— Лесно ти е да го кажеш, Даниел — извика Джейкъб Коул. — Нямах жена, която да ти мели сол на главата. И си отседнал при Самюъл. Аз спях в плевника вече цяла седмица. И когато видях жена си, всичко, което прави тя, е да ми повтаря едно и също.

Думите му отприщиха потока от негодувание и оплакванията започнаха да ваят от всички страни на залата.

— Същото е и при мен. Жена ми дори не разговаря с мен, освен за да ми каже, че по-добре ще направя да гласувам това място да се затвори.

— Почти не съм виждал децата си цяла седмица.

— Жена ми ме заключи отвън.

— Моята също. Изхвърли ми дрехите и приборите за бърснене на предната веранда с бележка, в която ми съобщаваше да не си правя труда да се прибирам къщи, докато не мине гласуването и докато игралният клуб не бъде затворен за общо добро.

— Мислиш, че това е лошо? Жена ми дори не си направи труда да ми остави каквито и да са дрехи, преди да ме заключи отвън. Нося същите панталони и риза вече пет дни.

— Ами моята вкара цялата храна в къщата, както и зеленчуците от градината и даде цялата реколта на Роузи, за да могат жените да ядат. Кухненският ми шкаф е празен като никога.

— Моят също!

— Моето момиче, Ани, ми каза да не си правя труда да ѝ се обаждам повече, докато клубът не бъде затворен. Бяхме планирали да се оженим през пролетта. Тя каза, че това няма да стане, ако клубът остане отворен.

— Това не е голяма загуба, Сайръс — изкоментира друг мъж. — Да си женен е истински ад.

— Момчета! Момчета! — извика Даниел над врявата. — Изслушайте ме за секунда. Знам, че е трудно с тези толкова твърдоглави жени. Но има още само една седмица. Ако можем да издържим още толкова, всичко ще бъде наред. След като гласуваме игралният клуб на Шиварий да остане отворен, жените ще разберат, че са загубили и всички вие веднага ще се приберете отново по домовете си. Обзалагам се, че никога повече няма да чуете и дума за това.

— Това може и да е вярно, Даниел — извика Тобайъс от мястото си в дъното на залата, — но междувременно ние трябва и да ядем. Никой от нас не знае да готви, а Роузи не ни допуска да се храним в нейното заведение. Какво да правим?

— Знам как се чувствате всички — отговори Даниел. — Повярвайте ми, знам. Опитах се днес да вечерям при Роузи. Стигнах до предната врата. Но стигнах и до решение на проблема. Елате утре сутринта. Ресторантът на Роузи няма да бъде единственото място,

където един мъж може да получи храна. Хелън има добър готвач в нейното заведение и тя ще ви предложи на вас, мъжете, храна за пет цента, точно по същия начин, както Роузи храни жените.

— Хелън наистина ли ще го направи? — попита Травис.

Даниел все още не бе обсъждал тази идея с Хелън, но ако това щеше да помогне за отварянето на клуба, Хелън щеше да се съгласи с всичко.

— Да. Считано от утре, вие, момчета, ще можете да се храните в клуба.

Даниел видя как израженията на другите мъже се променят от яд към облекчение и разбра, че е по-добре да приключи с това, преди да започне друг кръг от оплаквания. Имаше нужда да закрие събранието и да държи мъжете сърдити, така че да имат решимостта да издържат до гласуването във вторник.

— Вие знаете какво става тук. Жените се опитват да ни принудят да направим онова, което те искат. Ако всички вие позволите на жените си да направят това, какво следва? Ще ви забранят да пушите тютюн? Ще ви забранят да изразявате възхищението си от някое хубаво момиче, което върви по улицата? Искаме ли да бъдем като Канзас, където жените казват на мъжете си какви закони да правят? Да знаете, следващото нещо, което ще поискат, ще бъде правото да гласуват. Ако оставим жените да се наложат сега, те ще се опитват да ви изнудват със същия номер всеки път, когато искат нещо от вас. Това ли искате?

— Не! — гракнаха всички мъже заедно, очевидно ужасени от тази мисъл.

— Ще им позволим ли да ни казват как да гласуваме?

— Не!

Даниел си пое дълбоко дъх и изстреля последните си думи:

— Не позволявайте на жените си да ви изнудват. Гласувайте по начин, който считате, че е правилен, и по дяволите онова, което мислят жените.

Мъжете бурно изразиха одобрението си и излязоха, изпълнени с решимост, но Даниел знаеше, че един мъж може да се почувства много самотен като спи сам през нощта и се надяваше, че решимостта им бе достатъчно силна, за да издържат още една седмица. Ако стомасите им бяха пълни, това щеше да помогне и той знаеше, че трябва да

разговаря с Хелън относно обещанието, което даде пред мъжете. Хелън със сигурност щеше да се съгласи, а Калвин без съмнение щеше да плати разносните за повечето храна. Даниел просто се надяваше, че готвачът на Хелън няма да се нацупи при мисълта да изхранва над сто и двадесет мъже два или три пъти дневно през следващите седем дни.

Въпреки опита на Даниел да я сплаши, Лили продължи да прави онова, което бе правила през всяка от предишните вечери. Маршируваше. Заедно с около петдесетина други жени тя преминаваше напред и назад в близост до игралния клуб на Шиварий с табела в ръка и протестна песен на уста.

Отвън най-известният публичен дом не приличаше на такъв. Построен от Хайъръм Амбърли от Кънектика — един от многото богати янки — авантюрист, който бе нахлул в Джорджия след войната — представляваше огромна постройка в стил, характерен за времето преди Гражданската война, проектиран и построен да приюти Хайъръм с неговия екстравагантен начин на живот и многото слуги, с приемен салон и бална зала, достатъчно голяма, за да развлича приятелите му авантюристи. Без да го е грижа за отровната омраза на местните жители, Хайъръм бе останал там двадесет години — достатъчно дълго, за да натрупа за втори път състояние и да направи дванадесет деца. Тогава се бе прибрал със семейството си на север, откъдето произлизаха. Къщата бе продадена и препродадена, но най-накрая бе купена от Хелън Оувърстрийт и Калвин Стодърд, които очевидно бяха видели в нея потенциал за техния упадъчен бизнес като една луксозна къща с дебели килими, голям приемен салон и десет спални.

Но жените от Шиварий знаеха, че всичките онези стаи сега се използват за цели, за които Хайъръм Амбърли никога не си бе представял. И макар и да намираха за правдоподобно, че вероятно Хайъръм се обръща в гроба си в Кънектика от това в какво се е превърнал домът му, това не промени решимостта им да закрийт това място.

Пред главните порти, които водеха към градината, жените маршируваха напред-назад с фенери в ръка и пееха песни за трезвеността. Те се отместваха от пътя само когато файтоните, които

клиентите на Хелън наемаха от конюшната на Джейкъб Коул, спираха на дългата алея, водеща към къщата.

Както Даниел бе посочил на Лили онази вечер, повечето от мъжете, които идваха в игралния клуб на Шиварий, не бяха местни жители, а богати мъже, които пристигаха от Атланта, прекарваха една приятна вечер в заведението, пиеха и пренощуваха в хотела, а на следващата сутрин се прибираха в града. Това бе час и половина път с влака само в едната посока, но ако се съди по броя на мъжете, които преминаваха през вратите, очевидно си струваше усилията. Всичките жени, които стояха отвън не можеха да се начудят защо.

Дългата алея, която водеше до къщата, не позволяваше на никоя от жените да надникне през прозорците, но по време на нощните си бдения, когато лампите осветяваха вътрешността, театралните бинокли на Дави и Дензи бяха вкарани в употреба и всичките жени от Шиварий узнаха, че там има ефектни кристални полилеи, пурпурночервени тапети и рисунки на голи жени. Ако действията вътре бяха толкова порочни, както и декорът, игралният клуб в Шиварий можеше със същия успех да бъде построен в Содом^[1].

— О, Боже мой — въздъхна Луиза Ричмънд с поставен на носа ѝ театрален бинокъл. Тя се наведе над оградата от ковано желязо, която опасваше широкото пространство на предната тревна площ. — Една жена танцува точно върху пианото. И си съблича дрехите!

— Виждам я — Дензи започна да трепери като териер оставен на студа, докато надничаше през другия бинокъл и Лили се надяваше, че свенливото женско сърце няма да пострада от шока. — И всички мъже я зяпат. О, каква порочност!

— Дами, моля ви — прикани Лили може би за десети път тази вечер, — оставете тези неща. Нали знаете, ние не сме тук, за да участваме в тази отвратителна дейност.

— Знам, знам — смотолеве Дензи, без да сваля театралния бинокъл от носа си. — Но... о... това е твърде скандално! Лили, не искаш ли да видиш?

— Не, не искам — тя се протегна и грабна бинокъла от повъзрастната жена. — Нито пък вие искате. Лоши сте като ученици, които се прокрадват тук през нощта, за да надничат през прозорците.

— Лили — изстена Дензи. — Върни ми го.

— Няма. Не сме тук, за да зяпаме какво става в клуба. Тук сме, за да го предотвратим.

— И ти си любопитна като всички нас — изсъска Дави, като си взе театралния бинокъл от Луиза. — Просто не искаш да си го признаеш.

През изминалите седем ноци Лили бе устояла на изкушението. Упорито отказваше да погледне през бинокъла, като си каза, че не иска да вижда дори и частица от дейността в този дом. Но Джейсън бе прекарал толкова ноци в него като направи всичко, за да похарчи състоянието, което бе натрупал неговият баща. И тя винаги се бе чудила на изкушенията, които го бяха привлекли там. Можеше да няма друг шанс да разбере. Вдигна бинокъла в ръка за един — само един — бърз поглед.

Звукът от колела на каруца, която трополеше по пътя, я накара бързо да снее бинокъла и тя погледна в посоката на звука, за да види, че Даниел Уокър караше една каруца към групата жени, които бяха събрани на входа на имота. Каруцата бе пълна с варели и щайги с храна. Двама други мъже се извисяваха върху покрива на возилото.

Лили пъкна бинокъла в джоба на полата си като се надяваше Даниел да не я е видял да се визира през него, но многозначителната усмивка на лицето му, когато той спря каруцата само на няколко крачки от мястото, където стоеше тя, ѝ казваше, че знае точно какво е правила.

— Значи ти пое наблюдението, сладуранке, нали? — изговори провлачено той.

Тя не удостои този коментар с нещо повече от един намръщен поглед.

— Също и през нощта — добави той. — Видя ли нещо интересно?

— Достатъчно, за да подкрепя с факти всичко, което казах за това място — отвърна тя язвително. — Ти защо си тук? За някое вечерно развлечение?

— Това е изкушаваща идея, но не.

Той започна да обръща каруцата към алеята, която водеше към къщата, но бе принуден да спре отново заради жените, които блокираха пътя му.

— Дами, трябва да мина покрай всички ви. Ще бъдете ли любезни да се отместите встрани?

Лили се приближи към началото на групата и го накара да погледне надолу, само на няколко крачки от носовете на конете, които бяха впрегнати в каруцата.

— Няма.

В полумрака на осветената от луната нощ тя можеше само да си представи опасния блясък в зелените му очи, но не можа да си представи решителността в гласа му, когато каза:

— Лили, ако не се отместиш встрани ще бъда принуден да те махна от пътя си.

Тя скръсти ръце на гърди, зае по-стабилна стойка и не се помръдна. Той подкара каруцата, а погледът му не се отделяше от нейния. Докато конете се приближаваха бавно, другите жени една по една се заотместваха от пътя, докато остана само Лили.

Той спря каруцата, издаде мъчителна въздишка и скочи долу. Приближи се към нея и с всяка стъпка, която правеше, желанието ѝ да отстъпи назад ставаше все по-силно, но тя не помръдна.

Спря на по-малко от крачка от нея, а широкият му гръден кош бе като стена, която блокираше гледката ѝ към всичко останало, освен него. Беше толкова близко, че тя можа да вдъхне сапуна му за бръснене и да види загорялата му кожа. Бе толкова близко, че когато повдигна брадичка да срещне погледа му, можа да види само отражението от светлината на фенерите в очите му.

— Ще ме накараш ли да използвам сила? — попита той тихичко.

Въпреки че сърцето ѝ биеше лудо и гърлото ѝ бе сухо като речно корито в пустинята, тя нямаше намерение да го остави да я заплашва само защото бе едър и нахален и твърде красив за свое собствено добро.

— Така мисля — отговори тя, но бе ужасена, че смелият ѝ отговор излезе като безжизнен шепот.

Даниел се усмихна с ангелска усмивка на някое момче хорист в църковен хор и тя намери това за твърде подозрително. Знаеше, че е способен на всичко, но не можеше да отстъпи.

Той се наведе и устните му докоснаха леко ухото ѝ, когато ѝ заговори.

— Сигурна ли си, че не искаш да спестиш и на двамата много неприятности и просто да се отместиш от пътя?

Тя потрепери.

— Няма.

— Добре. Щом искаш, нека да е по този начин, сладуранке.

Той се придвижи толкова бързо, че тя нямаше никаква възможност да избяга. Хвана китката ѝ с една ръка, докато с другата бръкна в джоба си. След две секунди тя се озова закопчана с белезници за чугунената ограда, която заграждаше имота.

— Даниел — кресна тя, докато той се отдалечаваше сред гръмкия смях на двамата мъже в каруцата и сподавените въздишки от жените, които се насъбраха наблизко. Тя се помъчи да се освободи от стоманата, която я пристягаше към оградата, но усилията ѝ бяха напразни и всичко, което можа да направи, бе да охлузи китката си. — Освободи ме от тези белезници незабавно!

Той се качи обратно на каруцата.

— Обещах на шерифа Трусдейл, че ще му върна белезниците, но той ми каза, че не са му необходими, за това, предполагам, че ще ги оставя на теб.

Дръпна поводите, обърна каруцата към алеята и се отправи към къщата като я остави да се чуди дали наистина възнамерява да я зареже така, хваната в капан завинаги.

Тя гледаше заедно с другите жени как Даниел откарва каруцата до задната част на къщата и изчезва от погледа ѝ. Беше ѝ необходимо по-малко от минута да разбере какво възнамерява да направи. Хелън имаше готвач, а заедно с това можеше да предоставя и развлечения. Така на мъжете едва ли щеше да им липсва готвенето на жените им. Беше ѝ неприятно да го признае, но Даниел бе спечелил този рунд. Просто трябваше да обмисли как да спечели следващия. Обезсърчена, тя дръпна безполезно белезниците и пожела Даниел Уокър да отиде на дъното на най-близкото тресавище.

Когато час по-късно каруцата се върна откъм задната страна на къщата и надолу към тях по алеята, тя изпита такова облекчение, че спря да го проклина. Всичко, което почувства, бе задоволство, че се връща, така че да може да я освободи от тези белезници. Но каруцата зави от алеята и се понесе надолу по пътя, без да спира.

— Даниел! — изпищя тя.

Каруцата спря и той се изправи като се обърна назад да я погледне.

— Дявол го взел — изруга. — Почти забравих.

Бръкна в джоба си за ключа, но вместо да скочи от каруцата да я освободи, остана на мястото си като започна да подхвърля ключа във въздуха и после да го хваща в ръката си. Повтори това движение няколко пъти, а настойчивият му, втрещен поглед не изпускате нейния.

Никой не проговори, тишината продължи, но Лили най-накрая не можа да издържи.

— Даниел, освободи ме от тези неща! — изрече повелително тя, като дръпна достатъчно силно белезниците, за да издрънчат по оградата.

— Каж *моля* — предложи той. — Поне веднъж в живота си се опитай да бъдеш учтива с мен.

Тя отвори уста да му каже да върви по дяволите, но стоманата бе охлузила китката ѝ. Беше тъмно, по тия места имаше змии. Мразеше змиите. Особено тези на два крака. Смръщи вежди и през стиснати зъби произнесе:

— *Моля те...*

Той веднага хвърли ключа към нея, който падна в праха пред краката ѝ. Докато отключваше белезниците, които я бяха приковали към оградата, тя наблюдаваше как каруцата се отдалечава в посока към града и разбра, че думите му за нечестна игра не бяха само празна заплаха. Зачуди се какво ли друго бе в състояние да извърши той и осъзна, че отговорът бе просто *всичко*.

Докато се прибере вкъщи, Лили бе изтощена до смърт. Седемте дни маршируване и пеене до късно през нощта, ръководенето на библиотеката с множеството от жени и деца през деня и изтощителните битки с Даниел Уокър вземаха своята дан. Тя влезе през предната врата на къщата си, запали лампата на масата в хола и се отпрати към кухнята, като си мислеше само за чаша чай и за добър сън през нощта. Но когато влезе в кухнята, всички мисли за чай и сън изчезнаха от ума ѝ.

Точно в средата на кухненската ѝ маса имаше закован лист хартия. Тя приближи бавно към него като не чувстваше нищо, с изключение на вцепеняващото усещане за шок, когато лампата в ръката ѝ освети написаните с печатни букви думи върху него.

„ПРЕСТАНИ ДА СЕ ЗАНИМАВАШ С ИГРАЛНИЯ
КЛУБ В ШИВАРИЙ ИЛИ ЩЕ СЪЖАЛЯВАШ.“

Беше неподписана, но който и да я бе написал, явно бе влизал в къщата ѝ. Би могъл да бъде все още тук и да я чака. Полазиха я тръпки по гърба. Завъртя се в кръг като държеше нощната лампа високо, но не можа да види никой друг в стаята. Облегна се на най-близката стена и се послуша, но единственият звук, който можа да чуе, бе собственото ѝ учестено дишане.

Някой бе нахлул в дома ѝ, някой я бе заплашил, но кой ли можеше да бъде? Не можеше да си представи никой от мъжете, които познаваше, да е способен да направи нещо такова. Никой, с изключение на един.

Лили дръпна бележката от гвоздеа, който я прикрепяше към масата и излезе през задната врата. Заобиколи до предния тротоар, пресече тясното пространство, което разделяше къщата ѝ от тази на Самюъл, и задумка с месинговото чукче на предната врата.

Когато Беатрис отвори в отговор на почукването ѝ, Лили не си загуби времето в предисловия.

— Кажи на Даниел, че искам да разговарям с него веднага — изрече тя през стиснати зъби.

Икономката я погледна мълчаливо и кимна. Отвори вратата по-широко, за да може Лили да влезе, после отиде да потърси Даниел, който се появи след малко.

— Е, проклет да съм — измърмори той, като пресече фойето, за да застане пред нея. — На какво дължа честта на това посещение?

— Хич не се и опитвай да се преструваш, че не знаеш защо съм тук — започна тя с глас, който трепереше от яд. — Винаги съм знаела, че си мерзавец, но не знаех докъде можеш да стигнеш. Обаче сега разбрах.

— Добър вечер и на теб, Лили — отговори той безгрижно без следа от вина в погледа или в гласа. — Ако е за онова, което се случи по-рано тази вечер, наистина съжалявам, че трябваше да ти сложа онези белезници. Но ти сама си го изпроси, не мислиш ли?

— Не говоря за онези белезници — тя вдигна листа хартия в ръката си. — Говоря за това.

Той действително успя да се държи така, сякаш нищо не знаеше. Леко смръщи вежди.

— Какво е то? — попита, като провлаченият му глас внезапно стана остър.

Ако искаше да се преструва, тя нямаше нищо против.

— Какво мислиш, че е? — сопна му се тя, като шумолеше с хартията между пръстите си. — Отгатни.

— Не е любовно писмо, поне по тона ти.

— Едва ли е такова. Съмнявам се, че *ти* би написал такова писмо, особено на *мен*.

Той взе бележката от ръката ѝ, прочете я, после отново я погледна, като все още не даваше никакъв признак, че има нещо общо с написването ѝ. Но Лили бе сигурна, че за Даниел не бе проблем да излъже ако това го устройва и затова го изгледа хладно.

— Наистина ли считахте, че тази бележка би ме спряла?

— Нима си мислиш, че аз съм я писал?

На челото му бръчките станаха по-дълбоки. Той я изгледа гневно и тя видя как едно малко мускулче играе в ъгъла на устните му.

— Ти каза, че няма да се бориш с мен по честен начин — напомни му тя. — Предполагам, че действително си го мислил.

— Лили, би трябвало да си ме опознала по-добре досега, за да разбереш, че когато те заплашвам, аз го правя в лицето ти. Не пиша бележки.

Тя го разучава дълго, като си казваше, че не вярва и на дума от това, което ѝ обяснява, но не виждаше никакъв признак на лъжа. За първи път в съзнанието ѝ се прокрадна съмнение.

— Ако ти не си я написал, тогава сигурно имаш представа кой го е направил — смънка тя накрая. — Чух за малката ти реч в салона на общината тази вечер. Кого от мъжете си раздразнил достатъчно, за да ме заплашва?

— Ако някой мъж е реагирал тази вечер на думите ми като ти е оставил тази бележка нямам представа кой може да е бил.

Тя не искаше да му повярва и все пак думите му наистина звучаха искрено. Сега, след като се успокои малко, след като шокът и гневът от намирането на бележката бяха някак си поизбледнели, тя можа да прецени обстоятелствата по-ясно и бе принудена да признае, че това, което казваше, не бе лишено от смисъл. Той действително я беше закопчал с онези белезници за оградата, но наистина не бе мъж, който да я заплашва с бележка. Което оставяше отворен въпроса що за мъж бе всъщност той. Изпод чара му на момче от Юга надничаше един безскрупулен адвокат. *А какво има под това?* — чудеше се тя.

— Къде я намери — попита той, като прекъсна мислите ѝ. — На входната врата?

Тя поклати глава.

— Не. Беше закована на кухненската ми маса.

— Била е *вътре* в къщата ти? С взлом ли е влязъл?

— Не. Не е било необходимо. Аз не заключвам вратите си. Тук никой не го прави.

— Никой, с изключение на половината жени от града — отговори ѝ с нотка на кисел хумор. — Хайде...

Взе ръката ѝ и тръгна към вратата, като я задърпа след себе си.

— Къде отиваме?

— Искам да поогледам къщата ти.

— Който и да е сложил тази бележка на масата ми вероятно отдавна си е отишъл — отбеляза тя.

— Вероятно, но ме послушай. Искам да бъда сигурен.

Лили не влезе в спор. Честно казано беше доста облекчена, че той ще огледа къщата ѝ, за да се увери, че смутителят не се спотайва все още в някой тъмен ъгъл и не я чака, въпреки че никога за нищо на света не би помолила Даниел за помощ или пък би признала, че има нужда от нея.

С Лили, която го следваше, Даниел премина през всички помещения от тавана до мазата, като претърси всяка стая. Погледна в гардеробите и под леглата, отвори старите скринове и огледа зад пердетата. Но нарушителят, който и да бе той, бе изчезнал. Завършиха претърсването в кухнята, където Даниел видя гвоздеа, който бе забит в масата.

— Утре ще занеса бележката на шерифа и ще му разкажа какво се е случило.

— Ще го направиш?

Неочаквано той ѝ се усмихна.

— Е, ти не би стигнала доникъде с Трусдейл. Заради теб жена му е изхвърлила един матрак на двора и му е казала да спи там до гласуването. Комарите са най-близките му приятели оттогава и той е малко докачлив по отношение на теб. Много по-вероятно е да се опита да разбере кой е написал тази бележка, ако аз му я занеса.

— А ти защо би го направил? — попита тя скептично. — На противоположни страни сме, нали не си го забравил? Ние сме врагове.

— Да, но аз все пак те харесвам.

Това откровение бе изречено твърде леко, за да му се вярва.

— О, да, сигурно — смръщи се тя. — Ето защо ме закопча с онези белезници за оградата.

Той издърпа един стол изпод кухненската маса и седна.

— Чух, че ти и другите жени дефилирате пред заведението на Хелън и сякаш съм предвиждал, че може да ми се изпречите на пътя. Да взема тези белезници ми се стори добра идея. Трябваше да оставя малко храна за готвача на Хелън, така че да може да нахрани тези мъже.

— Имаш късмет, че Хелън има готвач — озъби му се тя сухо, като взе стола срещу него. — Ако останеше на онези намацотени кукли, мъжете щяха да гладуват. Има само едно нещо, което момичетата на Хелън могат да правят, а това определено не е готвенето.

— О, не знам за това — ухили ѝ се той. — Всичко зависи от това какво сгорещават.

Тя не можа да се сдържи. Тази негова усмивка бе толкова лукава, че не можа да не ѝ отвърне също с усмивка.

— Ти наистина си дявол...

Той се вторачи в нея с престорено учудване.

— Нима това е усмивка, която виждам да заплашва лицето ти? Внимавай, Лили! Можеш да започнеш да ми харесваш, а това би могло да провали цялото забавление, което уреждаме с теб.

— Не разчитай на това — сопна се тя самоуверено. — Харесването на човек като теб мога да сравня само с ваденето на зъб

при Нейт.

Даниел се засмя.

— Не се и съмнявам.

След миг смехът му избледня.

— От това, което чувам, от цялата тази работа ти получаваш онова, което искаш.

Не мислеше, че той има предвид затварянето на игралния клуб.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух, че отново си станала редовен член на групата на жените, чието хоби е шиенето. И напоследък никоя жена в града не ти е затваряла вратата под носа. Изглежда отново си спечелила уважението на хората.

— Все още не съм. Веднъж спечелено, едно непристойно име не се измива за една нощ. Но поне започвам да се чувствам като че ли пак имам приятели. В края на краищата бих могла да изградя отново името си на почтена жена. Надявам се...

— Никога не съм си мислил, че обществените условности и уважението на другите са толкова важни за теб.

Тя се смрази на стола си.

— Нямаш представа какво е да загубиш доброто си име, съпруга си, брака си.

— Нима бракът ти бе толкова чудесен, че после загубването му да е толкова опустошително за теб?

Беше твърде умен, наистина бе умен. Проницателният му поглед я изучаваше и тя знаеше, че той незабавно би разбрал, ако му пробуташе някоя лъжа. Затова и не си направи труда да измисля такава.

— Не толкова заради това, че бракът ми е бил чудесен. Той бе, предполагам, типичен за повечето бракове. Но това, което изглежда ти не разбираш, е, че той бе *всичко*, което имах.

— А би ли приела Джейсън обратно, ако се върнеше при теб сега?

— Не.

— Е, тогава изглежда, че тревогите ти скоро ще свършат. В края на краищата отново ще спечелиш уважението на хората. Някой ден може дори да се омъжиш отново.

Самата тази идея бе ужасяваща.

— Дори и да се намереше някой мъж, който би пренебрегнал условностите и би поискал да се ожени за мен, това няма да има значение. Аз никога не бих се омъжила отново. Никога повече няма да се поставя в положение на робиня и да знам, че съпругът ми е неверен и очаква от мен просто да търпя това като добра малка женичка, докато той реши да ме захвърли настрана.

— Не всички мъже са неверни на жените си.

— Знам. Но въпреки това не бих рискувала.

Една нова мисъл нахлу в съзнанието ѝ и тя отметна глава настрана, като го изучаваше от другата страна на масата.

— А ти защо никога не си се оженил?

— Защо да се женя? — отговори той и сви рамене. — Бракът невинаги е нещо желателно за един мъж.

— Нито пък за една жена.

Той призна истинността на думите ѝ с леко кимване.

— Това означава ли, че двамата с теб сме на едно мнение за нещо? — попита я с усмивка.

— Предполагам. Кой би си помислил?

Тя се прозя, като внезапно осъзна колко е уморена.

Даниел забеляза прозявката и стана на крака.

— Късно е. По-добре да си тръгвам.

Тя също се изправи и го поведе към предната врата. Той протегна ръка да я отвори, но внезапно спря с ръка върху дръжката. Извърна се да я погледне.

— Лили?

— Да?

Пусна вратата и се обърна към нея.

— Направи ми една услуга — промълви той и се протегна да погали бузата ѝ с длан. — Отсега нататък си заключвай вратите.

При допира на ръката му Лили се смрази. Неспособна да помръдне, тя почувства загрубелите краища на пръстите му да се плъзгат по бузата ѝ, по слепоочията ѝ и по възела на косата ѝ на тила. Фибите паднаха и косата ѝ, заплетена на мястото, където я бе уловил, се разроши.

— Мразя те — напомни му тя и дъхът ѝ секна, когато усети, че той я притегля към себе си.

— Аха — съгласи се небрежно и отметна главата ѝ назад.

Неистово, долавяйки намерението му, тя добави:

— Ти ме мразиш. Забрави ли?

— Не те мразя.

Устните му докоснаха нейните, преди тя да може да отговори, като ефективно прекъснаха всяко опровержение, което би могла да направи. Тя почувства как той отваря уста срещу нейната и езикът му леко се допира до устните ѝ. Усети как коленете ѝ омекват, сякаш бяха останали без сила, и сви ръце в гънките на ризата му, за да не падне.

Пръстите на Даниел се вплетоха по-здро в косата ѝ. Той дръпна долната ѝ устна между зъбите си, като вкуси от нея като късче бонбон и тя почувства, че се разтапя. Устата ѝ се отвори, езикът ѝ докосна неговия в отговор и целият свят се възпламени.

Тогава, точно толкова внезапно, както бе започнало, всичко свърши. Даниел се отдели от нея и отстъпи назад, като пъкна ръце в джобовете си. Дори през мъглата на замаяните си усещания тя можа да чуе учестеното му дишане в тишината.

Тази целувка я остави зашеметена, без дъх и въпреки че той вече не я целуваше, тя все още усещаше устните му върху своите. Притисна пръсти до устните си и го погледна, твърде развълнувана, за да говори. Беше целувана само от един мъж в живота си, а Джейсън никога не я бе целувал така — открито, горещо и сладно.

— Вярваш или не — поде Даниел с малко несигурен глас, — никога не съм те мразил — погледът му пропълзя по дължината на тялото ѝ и отново се върна, като спря за секунда-две върху устните ѝ. — Сега вече мисля, че никога няма да го направя.

Той се извърна рязко. Като дръпна силно вратата да я отвори, той излезе от къщата ѝ, без да се обръща назад.

— Не забравяй да се пазиш — подвикна ѝ. — Заклучвай вратите си.

Лили остана до вратата и го наблюдаваше как се отдалечава — облекчена, разочарована, смутена. Под лъжичката си имаше усещане за разбърканост, безтегловност и знаеше, че вероятно подлудява. Какво би станало, ако Даниел не беше спрял? Знаеше отговора и бе ужасяващо да осъзнае, че един мъж, когото мислеше, че презира, би могъл да я накара да изпитва и други чувства. Знаеше, че той би могъл да направи каквото си поиска с нея и че щеше да му го позволи.

Самата тази мисъл я изплаши и я накара да се чувства много, много уязвима.

— Ще си заключа вратите, Даниел — прошепна тя, като го наблюдаваше как се отдалечава, — но кой ще ме предпази *от теб*?

---

[1] Библейски град, изпепелен от Господ заради ширещия се в него разврат. — Б.р. ↑

8.

На следващия ден Лили разбра, че копнее за присъствието на Даниел, за да я предпазва, но не от мъже, които пишат заплашителни бележки. Не, Лили имаше нужда от Даниел да я предпази от нафукани търговци на книги.

Алвис Пърди разхлаби папийонката си и я погледна със сладострастно намерение между лавиците с книги, като мляскаше с дъвка между зъбите.

— Разбира се, мога да ти продам някои енциклопедии на Фънк и Уогнъл този месец.

— Не, благодаря.

На Лили ѝ се искаше да може да му каже какво да направи с енциклопедиите си. Но чакаше голяма пратка нови книги от Ню Йорк и ако Алвис се разбеснееше, можеше да не получи своите книги до Коледа.

Реши, че да избяга, е най-добрата ѝ възможност. Спусна се сред лавиците и действително успя да се добере до бюрото си, без Алвис да успее да ѝ пусне ръце. Грабна ножа си за писма и застана срещу него от другата страна на бюрото. Въпреки че начина, по който я гледаше, винаги я караше да иска да се изкъпе със сапун, знаеше, че по същество Алвис е безобиден. Въпреки това тя се почувства много по-добре със сребърния нож за отваряне на писма в ръка. Ако станеше агресивен, щеше да прободне ръката му — с книги или без книги в нея. *Това ще го научи да си държи ръцете прибрани до себе си* — помисли си тя и се усмихна, като си го представи.

Алвис, разбира се, изтълкува погрешно тази усмивка.

— Чувам, че следващата седмица ще има забава с танци в Калхун — поде той, като се наведе по-близо над бюрото ѝ. — Бих могъл да пренаредя програмата си така, че да съм свободен тогава. Какво ще кажеш, малката, да отидем двамата с теб? Имам съвсем нов автомобил, който ще ни закара дотам, имам и пари, с които можем да си прекараме чудесно.

И той измляска отново с дъвката си.

— Не, благодаря ти.

Лили започна да отваря пощата си като ѝ се искаше някой, който и да е, да влезе през предния вход. Дори Дави щеше да бъде добре дошла сега.

Той я наблюдава известно време, после оправи целулоидната си яка, изкашля се леко и опита отново.

— Виж сега, няма какво толкова да си вириш носа пред мен, като си *раз-ве-де-на* и всичко останало. И двамата знаем, че женски като теб искат да се забавляват малко от време на време, а с мен би прекарала много добре, малката.

Лили издаде напред брадичка. Ръката ѝ стисна по-силно ножа за писма.

— Съмнявам се.

— Дватамата с теб бихме могли да отидем на тези танци, а после да си намерим хубав хотел и... — той ѝ смигна. — Нали знаеш...

Още една дума, само една и щеше да си го получи.

Протегна се да я достигне през бюрото и тя отстъпи назад извън обсега му. Той заобиколи бюрото във формата на U и преди тя да може да избяга, я хвана в капана на очертанията му.

— Хайде, скъпа — каза той, като се смееше и направи крачка напред. — И двамата знаем, че си свободна жена, която обича да си прекарва добре. И никой няма да те забавлява по-добре от мен.

Лили реши, че това е пределът, до който можеше да издържи Алвис Пърди. Тя вдигна заплашително ножа за писма.

— Алвис, ако не изчезнеш от библиотеката ми в същия този миг, заклевам се, че...

— Какво, по дяволите, става тук? — прекъсна я един друг мъжки глас и Лили погледна покрай Алвис. Видя Даниел да пресича бавно библиотеката към тях.

— Добър ден, господине — Алвис бързо излезе иззад бюрото и се отдалечи от нея. — Тъкмо направих посещение на госпожа Морган, това е всичко — обясни объркано. — Ние сме стари приятели.

Даниел изгледа Алвис и изражението на лицето му ясно показваше мнението му, че търговецът на книги е нещо, което току-що е изпъзляло изпод някоя скала. Изпод свъсения поглед на мъжа, който бе два пъти неговия ръст, Алвис започна да се свива точно като червей,

каквото си и беше. Лили истински се наслаждаваше на това как Алвис се гърчи и едва не избухна в смях.

Даниел се смръщи на мъжа, който бе почти с тридесет сантиметра по-нисък от него, и скръсти ръце на гърди.

— Защо не отидеш да посетиш някой друг? — предложи той.

— Разбира се, разбира се — засмя се нервно Алвис. Докосна леко шапката си за поздрав към Лили. — Ще бъда тук няколко дни, госпожо Морган, ако промените мнението си за онези енциклопедии — избъбри той и побърза да се измъкне през предния вход.

Лили се засмя.

— Благодаря ти. Със сигурност си мислех, че ще трябва да го пробода.

И тя размаха заплашително ножа за писма.

— Приемам, че това означава, че поне веднъж в живота си си доволна, че ме виждаш — той извърна глава към вратата, през която бе излязъл Алвис. — Кой е той между другото?

Лили си помисли какво се бе случило предишната нощ и усети, че бузите ѝ пламват от притеснение при спомена. Не искаше да обяснява за Алвис Пърди на Даниел, особено след миналата вечер. Вместо да отговори на въпроса му, тя зададе свой.

— Какво правиш тук? Още разследвания по правни дела?

— Този път не. Дойдох да ти кажа, че разговарях с Тру за бележката, оставена в къщата ти. Той с неохота прие да направи нещо и да разследва случая, което не е изненадващо като се има предвид как жена му го заплашва заради теб и твоето движение за трезвеност. Но каза, че ще се заеме.

Даниел скръсти ръце и подпря бедро на бюрото ѝ.

— Имаш ли намерение да отговориш на въпроса ми?

Тя би трябвало да знае, че не може да отклони вниманието на Даниел толкова лесно.

— Алвис Пърди. Търговец на книги.

— Той се държеше така, сякаш те познава много добре.

Хладният тон на гласа му я смути. Сега мислеше точно това, което всички, включително и Алвис Пърди, си мислеха за нея: че тя е свободна, лека жена. След начина, по който бе отвърнала толкова буйно на целувката му миналата нощ, какво можеше да очаква от него да си мисли?

— На Алвис би му се искало да си мисли, че ме познава много добре — отговори тя с хладен глас като този на Даниел. Предположи, че би могла да му каже и истината и да го остави да си мисли каквото си ще. — Той идва в града, перчи се с парите си, опитва се да ми продава някакви нови книги, прави ми неприлични предложения и си тръгва намусен, когато го отблъсна. Това се случва всеки месец като по часовник.

— Разбирам — втренченият му поглед се спря на ножа за отваряне на писма, който все още бе в ръцете ѝ. — И ти чувстваш, че имаш нужда от някакво оръжие, за да се защитаваш?

Тя сви рамене.

— С Алвис това вероятно не е необходимо. Но по-добре да бъда предпазлива, за да не съжалявам после.

— И колко други жени са подложени на това прилепчиво поведение на този мъж?

— Струва ми се, че съм единствената. Алвис си мисли, че една разведена жена може лесно да се завладее.

— По дяволите — изпусна бавно въздишка Даниел. — Страхувах се, че се каниш да кажеш това.

Следващите няколко дни в Шиварий бяха напрегнати. В сряда се бе настанила горещина заедно с обичайната задушаваща влажност. Температурата се качи, а раздразнителността на хората от града растеше с вдигането на всеки градус на термометъра. Влажността и напрежението направиха въздуха достатъчно гъст, за да се реже с нож. Караниците между приятели, семейните спорове и уличните кавги постоянно ангажираха шерифа Трусдейл и го караха да проклина дружеството за трезвеност. До неделя почти всеки жител на Шиварий бе участвал поне в един разгорещен спор относно игралния клуб.

Стратегията на жените да затворят това място като бойкотират домашните си задължения започна да взема тежката си дан сред мъжете. Все повече мъже започнаха да вярват, че Шиварий наистина не се нуждае от заведението на Хелън и отстояването на мъжкия им авторитет ставаше все по-маловажно с всеки изминал ден. Въпреки че Даниел направи онова, което можа, за да повдигне унилия им дух, той не успя да утеши мъжете от липсата на семействата им и колкото и да

му се искаше, не можеше да завърже краката и ръцете на Лили за някое дърво до деня на гласуването.

Лили си имаше своя кръг от проблеми. Повечето от жените започнаха да се оплакват от ефекта, който бойкотът имаше върху децата им. Някои от тях отстъпиха и се върнаха към всекидневните си задължения на съпруги — понякога с желание и понякога по принуда, защото съпрузите им използваха сила, за да ги накарат. И въпреки че неделната проповед във всяка от трите църкви на Шиварий осъди алкохолните напитки, разпуснатостта и хазарта, и заклейми Хелън Оувърстрийт като дяволско изчадие, игралният клуб продължаваше процъфтяващата си дейност. Мъже от други градове винаги бяха опора на нейната клиентела и на тях не им пукаше какво каканижат проповедниците. В добавка много от местните мъже, чийто крак никога преди не бе стъпвал в заведението на Хелън, сега го правеха — отчасти, защото никъде другаде не можеха да получат топла храна и отчасти, защото искаха да покажат на жените си кой е господарят вкъщи. Фактът, че Хелън бе намалила цената на половинчасово забавление с някое от нейните момичета наполовина; че сервираше бърбън за десет цента чашата и намали началните залагания на масите за покер, също помогна много, тъй като повече местни мъже сега можеха да си позволят да отидат там.

Нито Лили, нито Даниел можеха да предвидят как ще гласуват мъжете, когато настанеше време, и двамата направиха всичко, каквото можаха, за да осигурят успеха на тяхната си страна.

Но едно убийство напълно измъкна положението извън техен контрол.

То стана около полунощ в неделя. До един часа в понеделник сутринта Еймъс Буун бе откаран в затвора. В четири часа същата сутрин Лили бе в къщата на Самюъл.

— Какво, по дяволите... — измърмори Даниел, като излизаше от дълбок сън и чу как някой думка на предната врата и го вика по име. Затарашува из тъмното за кибрит и запали една лампа, после нахлузи чифт панталони. Слезе долу, като стигна до предната врата малко преди Самюъл.

Когато отвори вратата, той видя отпред да стои Лили с вдигнат юмрук, готова да задумка пак.

— Най-последно — извика тя като го видя и свали ръка. — Помислих си, че ще трябва да подпаля къщата, за да те измъкна от леглото.

— Лили? — все още полусънен, той разтърка едното си око с опакото на ръката си, без да е в състояние да възприеме едно посещение от нейна страна в този безбожен час и се зачуди дали не сънува. Беше все още тъмно като в рог и тишината навън му казваше, че дори и местните петли не се бяха събудили, но разбра, че това не може да е сън. Ако бе сънувал Лили, адски сигурно бе, че тя нямаше да има никакви дрехи върху себе си.

— Малко е рано за посещение, нали?

— Може би. Не знам колко е часът — тя си пое дълбоко дъх, погледна към Самюъл зад него, после отново насочи поглед към Даниел. — Едно от момичетата в игралния клуб е било убито с нож снощи.

Ако намерението ѝ бе да шокира Даниел и да го накара съвсем да се разбуди, тя успя. Слисан, той се вторачи в нея, но би могъл да се закълне, че тя казва истината. Дори на мъждукащата светлина, която се процеждаше през вратата, лицето ѝ беше бледо и тя трепереше. Сграбчи я за ръката и я издърпа вътре.

— Можеш ли да направиш малко кафе? — попита той Самюъл и въведе Лили в гостната.

Тя потъна в края на кушетката, покрита със сатинирана басма, и веднага избухна в сълзи. За Даниел това бе толкова нехарактерно, че той се сепна. За него Лили никога не бе изглеждала като тип жена, способна да потъне в сълзи.

— Разкажи ми всичко.

Лили с усилие си възвърна присъствието на духа и затърси носна кърпичка в джоба си. Изтри бузите си и изсуши очи, после го погледна.

— Не исках да стане така — изхълца тя. — Съжалявам, че не можах да се овладеея. Просто защото я видях...

— Кого?

— Корин Хюз. Онова бедно момиче. Цялата бе оплискана с кръв. Собствената ѝ кръв.

Лицето на Лили се сгърчи и той забеляза, че сълзите ѝ всеки миг заплашваха да рукнат отново. Помисли си за мъжа, който ѝ бе оставил

онази заплашителна бележка, помисли си за Алвис Пърди, който ѝ пускаше ръце в библиотеката и внезапно го обзе бясно желание да я защити, и се зачуди дали не подлудява. Въпреки начина, по който го бе целунала миналата нощ, тя все още го мразеше. Той си помисли, че трябва да си е изгубил ума, щом започва да се грижи да защитава една жена, която му бе зашлевила плесница още първия ден, в който го бе видяла, че се е върнал в града. Рязко той стана на крака и пресече стаята, за да отиде до шкафчето с алкохолни напитки.

Наля два пръста бърбън в една чаша и ѝ я подаде.

— Вземи.

Тя отказа с поклащане на глава.

— Добре съм. Не ми трябва алкохол.

— Хайде де. Изпий го все пак.

— Аз съм секретар на дружеството за трезвеност в Шиварий. Какво биха си помислили хората?

— Кой ще разбере? — възрази той. — Освен това откога започна да те е грижа какво си мислят хората?

— Вярваш или не, винаги ме е било грижа.

Въпреки думите ѝ той не махна чашата. Просто продължи да я държи пред нея, докато тя най-накрая я прие. Изпи бърбъна на две глътки, закашля се два пъти и потрепери.

Той взе чашата от ръката ѝ като наблюдаваше как малко цвят се връща на бузите ѝ.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да — въздъхна тя след изгарящото усещане в гърлото ѝ. — Благодаря ти...

Той остави стъклената чаша на близкото нощно шкафче, после седна до нея.

— Как се е случило всичко това и как така ти я видях?

— Жената на шерифа Трусдейл дойде и ме намери, след като го арестуваха.

Даниел не я прекъсна да я попита кой е бил арестуван. Беше разпитвал достатъчно разстроени свидетели, за да знае, че ще стигне до това, когато му дойде времето.

— Бяхме се отправили за затвора — продължи тя — и мъжете носеха... тялото към доктор Уилсън. Знаеш, че къщата на доктора е от

другата страна на улицата срещу затвора. Както и да е, вкараха я вътре за...

Тя направи пауза, за да потърси подходящата дума. Той ѝ я намери.

— Аутопсия.

— Точно така. Умът ми е толкова разнебитен, че не мога да мисля нормално — Лили спря и го погледна с очи, широко отворени от ужас и шок. — Беше увита с одеяло, но човек можеше да види как кръвта се процежда през него от всички страни. О, Боже!

Тя прехапа долната си устна между зъбите, за да спре да трепери, сведе глава и отново погледна Даниел.

— Той не го е направил. Не би могъл да извърши такова нещо.

— Кой?

— Еймъс.

Той се вторачи в нея.

— Шерифът Трусдейл е арестувал Еймъс Буун?

Лили вероятно усети изненадата му.

— Разбирам. Аз също не можах да повярвам. Като че ли Еймъс би могъл да убие някого.

— Тру вероятно е имал причина. Какви доказателства има?

Тя не отговори и Даниел разбра от мълчанието ѝ, че вероятно е имало много доказателства, за да издаде заповед за задържането на Еймъс.

— Разкажи ми как се е случило.

Тя въздъхна.

— Бил е в игралния клуб. Сигурна съм, че е бил там, защото... ами защото...

— Искал е жена?

— Беше любопитен!

— Добре, нека бъде така, както казваш. Любопитствал. После какво се е случило?

— Не знам. Шерифът дори не ми разреши да го видя — гласът ѝ стана писклив, треперещ и уплашен. — Вероятно е загубил и ума и дума, а Тру дори не ми дава да го видя. Защо не мога да го видя?

Даниел покри бузите ѝ с длани. Пръстите му погалиха слепоочията ѝ.

— Успокой се — каза ѝ нежно, като усещаше, че тя е все още на ръба на истерията. — Ще разговарям с Тру за това. Ще се погрижа да получиш права за посещения, докато Еймъс е в затвора.

Кафявите ѝ очи станаха по-спокойни и му благодариха.

— Благодаря ти.

Отново той изпита онова неочаквано желание да я закриля. Плъзна ръце около нея, но тя внезапно се вдърви и той неохотно остави ръцете си да паднат встрани. Да, той определено подлудяваше, за да си мисли, че Лили иска или се нуждае от закрила. Изправи се и отстъпи на една безопасна крачка от нея.

— Лили, вероятно е имало повече от двадесет мъже в заведението на Хелън. Защо шерифът е арестувал точно Еймъс?

— Той е бил в стаята ѝ. Шерифът каза нещо за това, че са го намерили в килера. Целите му дрехи са били в кръв и веднага са го арестували. Това е всичко, което знам — тя погледна Даниел в очакване. — Сега какво ще стане?

— Първо, ще се предяви обвинение. Вероятно след около две седмици, когато се върне съдията Билингс. Ще бъдат определени съдебни заседатели и срещу Еймъс ще бъде заведен съдебен процес за убийство.

Тя поклати глава.

— Не това имам предвид.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво възнамеряваш да направиш по случая?

— Аз? Нищо.

— Как така *нищо*! Ти трябва да го защитиш.

Смаян, той поклати глава.

— О, не! Утре се връщам в Атланта. Имам работа, която изисква цялото ми внимание.

— Като например кампанията ти за Сената?

— Точно така.

— Еймъс ще бъде обесен.

Той го призна с кимване.

— Вероятно.

— Но той не е извършил убийството.

— Откъде знаеш?

Въпросът я накара да скочи на крака. Във възбудата си тя започна да се разхожда напред-назад.

— Познавам Еймъс. Освен това той е казал на шерифа, че не го е извършил.

— Разбира се, че не е възможно да е излъгал...

— Той не го е направил — повтори тя упорито. Като спря да крачи, го погледна. — Ти се срещна с Еймъс. Честно, вярваш ли, че той би могъл да извърши такова нещо?

— Няма значение в какво вярвам аз. Онова, което има значение, е в какво биха повярвали съдебните заседатели.

— Ами истината? Или тя е твърде безинтересна за теб?

Той си пое дълбоко дъх.

— Лили, намери някой друг адвокат. Аз няма да поема този случай.

— О, да, ще го поемеш! — тя размаха обвинително пръст в негова посока. — Това все пак е изцяло по твоя вина.

— По моя вина?

— Ако не беше дошъл тук да спреш действието на съдебното разпореждане, онова ужасно място щеше да бъде затворено, а това момиче все още щеше да бъде живо. Не се ли чувстваш малко отговорен?

— Не — каза той рязко. — Не се чувствам.

— И тъкмо когато започнах да вярвам, че имаш сърце.

Той понечи да каже нещо, но тя предугади намерението му.

— Знаем, знаем, ти просто си вършиш работата. Разбирам. И после си тръгваш и никога не виждаш последствията от онова, което си свършил. Просто нямаш съвест.

Ето я отново. Същата фраза. „Ти просто си вършиш работата.“ Щеше да намрази тази фраза върху устните ѝ.

— Освен моето съзнание, което си сигурна, че нямам, има ли друга причина, поради която да бъда въввлечен в това?

— Защото Еймъс е невинен. Защото това е твоят град. И защото ти си най-добрият адвокат. Еймъс заслужава най-доброто.

Той бе силно изненадан от комплимента ѝ, въпреки че изражението на лицето ѝ му казваше, че това е признато с неохота.

— Благодаря, но не.

— Защо не? — възрази му тя.

Брадичката ѝ се вирна напред. Погледна го така, както може да погледне лъвица, която защитава малките си, и Даниел разбра, че го грозят неприятности. Познаваше този поглед. Почти се страхуваше от него. Защото когато Лили издадеше брадичката си напред и го погледнеше с тези обвиняващи очи, когато имаше цел, за която да се бори, плановите на Даниел се проваляха и животът му се усложняваше.

— Ако е за пари — каза тя, — ще намеря начин да ти платя хонорара. Нямам много пари, но...

— Парите нямат нищо общо с това — прекъсна я той. — Казах ти, имам други задължения.

— Искаш да кажеш, че Еймъс не е достатъчно важен, за да привлече вниманието на голям адвокат като теб.

— Въобще не е така.

— Аз пък мисля, че е точно така. Ако мъжът, който стои в тази килия, бе Калвин Стодърд или някой също толкова богат, влиятелен човек, ти щеше да захвърлиш другите си задължения по-бързо отколкото горещ картоф.

В думите ѝ имаше достатъчно истина и те го жилнаха. Но проклет да бъде, ако се оставеше тя да го забележи. Изправи се и я погледна безпристрастно.

— Нямам намерение да защитавам Еймъс Буун. Ще разговарям с Трусдейл, ще се погрижа да можеш да го посещаваш, докато е в затвора и ще ти дам списъка на няколко отлични адвокати, които, сигурен съм, ще имат голямо желание да поемат този случай.

Втренчените им погледи се приковаха един в друг в мълчалива битка за цели пет секунди, преди най-накрая тя да се откаже.

— Добре — въздъхна тя и се извърна. — Разбрах, че вече си решил. Предполагам, че трябва да си намеря някой друг адвокат.

Обърна се, после спря да го погледне през рамо.

— Но ако възнамеряваш да откажеш помощта си на някой, който има нужда от теб, най-малкото, което можеш да направиш, е да го погледнеш в очите, когато му го казваш.

С това предизвикателство на раздяла тя се отправи към вратата. Даниел я наблюдаваше как си отива и нещо, което бе казала преди няколко минути, внезапно проблесна в съзнанието му.

— Хей, Лили, почакай за секунда.

Тя се спря отново и се обърна към него.

— Да?

— Какво имаше предвид, като каза, че нямаш много пари? От Джейсън се изискваше да плаща издръжка — доста щедра сума, доколкото си спомням. За какво я похарчи?

— Въобще не съм я похарчила — отговори тя и Даниел изведнъж изпита гадене в стомаха. — Джейсън продаде всичките си вещи — продължи монотонно, — опакова багажа си и замина. Всички пари изчезнаха с него. С решение за издръжка или не, той никога не ми плати и цент.

Тя си тръгна и този път Даниел не я спря. Прокара пръсти през косата си и се облегна на най-близката стена.

През цялото време си бе мислил, че тя е финансово осигурена. През цялото това време си бе мислил, че разводът е приключил добре за нея.

Не, възрази той сам на себе си. Истината бе, че въобще не бе помислил за нея. По дяволите...

Звукът от стъпки го сепна от мислите му. Отвори очи, когато Самюъл влезе в стаята с поднос и чаши в ръце.

— Ето кафето — каза той и се спря, като се огледа наоколо. — Къде отиде гостенката?

— Тръгна си.

Даниел разказа накратко за убийството и за целта на посещението ѝ.

— Намерили са го в килера? — тихо подсвирна Самюъл. — Това е голяма беля. Значи ти не поемаш случая?

В думите на Самюъл нямаше упрек, нито осъждане в очите му, но Даниел почувства известна вина. Веднага зае отбранителна позиция.

— Имам други дела — каза.

— Хмм.

— Имам задължения в Атланта.

— Вярно е.

— Не съм отговорен за Еймъс.

— Аха, аха.

С всяко измърморено съгласие вината на Даниел нарастваше.

— По дяволите — промълви той и се изправи от стената, после премина покрай Самюъл и излезе от стаята.

— Къде отиваш?

— Ще се върна.

Дръпна и отвори предната врата.

— Помислих си, че нямаш намерение да поемеш случая.

— Няма да го поема. Просто ще отида да видя какво става.

Той пое по посока към затвора като с всяка крачка си казваше, че няма да се забърква в това. Щеше да изпълни обещанието си към Лили и щеше да издейства тя да се види с Еймъс. После, когато се върнеше в Атланта, щеше да намери друг адвокат, който да поеме делото на момчето. Добър адвокат.

Дори и в четири и половина сутринта новината се разпространи бързо в Шиварий и когато той пристигна отвън пред затвора вече се бе събрало множество. Заместник-шерифът Боби Том Тайър, невъзмутимо наблюдаваше гълпата отвън.

— Добро утро, Даниел — поздрави го той. — Предполагам, че си чул.

Кимна в отговор.

— Имаш ли нещо против да вляза?

Боби Том се отмести и Даниел влезе в кабинета на шерифа. Там бяха Лили и Роузи, които го увещаваха да им позволи да се видят с момчето, докато Тру, с незапалена пура стисната между зъбите, стоеше пред затворената врата, която водеше към двете затворнически килии в Шиварий, с широко разтворени крака и скръстени ръце на гърдите, без да се трогне от настоятелните им искания. И тримата вдигнаха поглед, когато Даниел влезе в стаята.

— Госпожи — поздрави той двете жени с кимване, после се приближи до шерифа Трусдейл. — Тук съм, за да се срещна с Еймъс.

Шерифът неохотно отстъпи встрани и Даниел влезе в задната стая. През железните решетки той можа да види Еймъс сгушен върху един нар в ъгъла на килията, свит на кълбо като зверче в клетка. Той се обърна към Тру, който го бе последвал.

— Бих искал да остана сам с Еймъс за няколко минути.

— Какво? — Тру издърпа незапалената пура измежду устните си. — Не мога да направя това, Даниел. Той е убиец.

— Откъде знаеш? Видял ли си го да убива някого?

— Може и да съм го видял. Той е безусловно виновен.

— Никой не е виновен, докато не приключи следствието и докато не влезе в сила присъдата — натърти Даниел. — И искам известно време, за да разговарям с Еймъс насаме. Аз съм адвокат и имам правото на това, Тру. Знаеш го. Ще ти извикам, когато съм готов.

— Ами ако той те нападне?

— През решетките?

— Би могъл. Би могъл да те сграбчи за гърлото. Ами ако те убие?

— Тогава ти ще знаеш, че той е безусловно виновен за това, че е убил някого, нали?

Неохотно, шерифът излезе от стаята и затвори вратата на кабинета след себе си.

По време на разговора на Даниел с шерифа Еймъс не бе вдигнал глава, нито пък бе дал някакъв друг знак, че осъзнава какво става около него. Остана напълно неподвижен, с чело върху коленете, а ръцете му бяха поставени върху тила и предпазваха главата му. Даниел приближи до железните решетки, които го разделяха от младежа, и седна на стола за посетители.

Почака няколко секунди, но Еймъс не помръдна. Най-накрая той заговори:

— Еймъс? Даниел Уокър е. Спомняш си за мен, нали? Лили ме помоли да дойда и да те видя. Тя се тревожи за теб. Както и Роузи.

Последва дълга тишина. После, със звук от глас, заглушен от ръцете му, Еймъс проговори.

— Искам да си отида вкъщи.

— Знам, но не можеш да си отидеш вкъщи сега. Разбираш ли защо? — когато Еймъс не отговори, той продължи: — Хората си мислят, че ти си убил онова момиче, Корин Хюз.

Споменаването на името на момичето накара Еймъс най-накрая да повдигне глава. Той не погледна към Даниел, а впери невиждащ поглед покрай него, сякаш търсеше нещо в далечината.

— Тя бе винаги добра с мен — рече глухо.

Даниел бе силно изненадан. Момчето кимна бавно.

— Имаше навика да се разхожда из гората. Виждам съм я да хвърля хляб на птичките. Тя харесваше птички. Понякога разговаряхме. Роузи и Лили казаха, че е от онези лоши жени, но те не я познаваха. Тя не беше лоша. Поне *не искаше* да бъде.

Даниел не бе сигурен дали фактът, че Еймъс познава момичето би му помогнал, или би попречил на делото срещу него, но ако имаше намерение да осигури адвокат на Еймъс, беше по-добре да научи колкото се може повече.

— Можеш ли да ми разкажеш какво се случи миналата нощ?

Еймъс не продума. Очевидно бе уплашен, а вероятно бе и в шок, и Даниел реши, че вероятно най-добрият подход бе да предположи действията на Еймъс и да види какъв ще е отговорът му, ако въобще имаше такъв от негова страна.

— Еймъс, ще ти кажа какво мисля аз, че се е случило, а ти ще ми кажеш къде греша. Става ли?

Като в транс Еймъс продължаваше да се взира в стената отвъд решетките на килията му и не отговори.

— Снощи ти си отишъл в игралния клуб. Решил си да посетиш Корин, защото тя е била... твоя приятелка. Качил си се по стълбите и си влязъл в стаята ѝ. Така ли е?

Еймъс не каза нищо.

— Видя ли някого в стаята? — продължи Даниел. — Искам да кажа, освен Корин? Когато се качваше в стаята ѝ, видя ли някого да слиза по стълбите? Видя ли някого в коридора?

Еймъс остана напълно неподвижен, абсолютно безмълвен. На този етап да се измъкне истината от него бе все едно като вадене на зъб, но мълчанието на младежа само засили твърдението на Лили, че е невинен. Убийците обикновено нямаха търпение да разговарят, да кажат какво знаят или за да установят своето алиби, или за да накарат другите да повярват, че не са извършили нищо осъдително. Интуицията на Даниел показваше, че Еймъс не е убил момичето. Но когато се стигнеше до това да разкаже какво се е случило, Даниел изпадна в затруднение.

— Еймъс, ти ли го направи? Ти ли уби Корин Хюз?

Еймъс просто го погледна с изражение на силно нещастие, като напомни на Даниел за малко кутре, но все още не отговаряше и Даниел съзнателно усили гласа си.

— Ти ли я уби? Да или не. Ти ли я уби?

Еймъс се сепна, отдръпна се назад до стената, а ръцете му покриха главата му в защита — един жест, който Даниел познаваше толкова добре. Съвсем, съвсем добре.

— Не — прошепна Еймъс.

Шерифът Трусдейл дотича на бегом и Лили след него. Като се взираше в Еймъс, Даниел едва ги забеляза.

— Чух, че извика — каза шерифът, като спря зад него. — Добре ли си?

Даниел не обърна внимание и на двамата. Изцяло бе съсредоточен върху Еймъс.

— Еймъс, ако ти не си я убил, защо си се скрил в килера? — усили натиска той.

Еймъс не отговори. Беше се оттеглил в един собствен свят и Даниел разбра, че няма да получи повече информация. Стана от стола и се обърна към шерифа.

— Е? — помита го Тру. — Доволен ли си?

— Не. Ще бъда доволен, когато приключи следствието и Еймъс бъде освободен.

Гъстите вежди на шерифа се вдигнаха до средата на челото му.

— Ти няма в действителност да му станеш адвокат, нали?

През рамото на Трусдейл Даниел мярна Лили, която го наблюдаваше от рамката на вратата.

— Баща му бе пияница — каза тя, — който го биеше. Еймъс имаше навика да се крие в килера от него.

Даниел изпусна въздух с една дълга, бавна въздишка, като си спомни собственото си място за криене под предната веранда. Чу пиянския глас на баща си и плющенето на бръснарския каиш.

„Излизай оттам, ти малък пикльо или ще ти размажа физиономията.“

Даниел затвори очи за миг и се пребори да запази самообладание, докато накрая успя да заличи спомена. Когато отвори очи, Лили го наблюдаваше.

Каза си, че не може да си позволи да остави личните чувства да попречат на кариерата му. Каза си, че Калвин ще бъде бесен ако поемеше случая. Изтъкна пред себе си всички причини защо не би могъл да помогне на Еймъс. Но когато погледна Лили в очите, всички тези причини се разтвориха, защото въпреки онова, което вероятно си мислеше за него, той имаше съвест.

Без да сваля поглед от Лили, отговори на въпроса на шерифа.

— Да, Тру — отвърна с усилие. — Ще бъда негов адвокат.

9.

Лили бе слисана от думите на Даниел. Докато той спореше с шерифа за това да разреши на Еймъс да има посетители, тя го наблюдаваше като се опитваше да разбере какво го бе накарало да реши да защитава момчето в края на краищата. Видяла бе лицето му, когато спомена за бащата на Еймъс и изражението му не можеше да се определи. Болка, гняв и нещо друго, нещо като *страх*. Колкото и да се опитваше, тя не можеше да си представи Даниел да се страхува от нещо, но бе сигурна, че не греша. Каквато и да бе причината за изражението на лицето му беше благодарна, че той бе променил решението си.

След като Даниел най-накрая склони Тру да разреши на нея и на Роузи правото да посещават Еймъс той си тръгна от затвора. Роузи вече бе излязла от кабинета на шерифа, за да отвори кафенето и Лили знаеше, че приятелката ѝ щеше да поиска да узнае колкото се може по-скоро, че Еймъс може да бъде посещаван. Но реши вместо това да последва Даниел, като искаше да му благодари за промененото му отношение.

— Няма защо — отговори той кратко и се извърна, като си проправи път през насъбраното множество около затвора.

Хората започнаха да му задават въпроси, но Даниел не им отговори. Продължаваше да стои с поглед вперен право напред, без да задоволи любопитството им.

Зазоряваше се, когато Лили го последва през тълпата. Върху дъсчения тротоар тя изравни стъпки с неговите. Имаше въпроси, които искаше да зададе наистина, но когато хвърли страничен поглед към него, стиснатите му устни не предвещаваха нищо добро относно получаване на каквито и да са отговори. Лили се зачуди дали пък не ѝ бе ядосан за това, че го въввлече в тази история, но си каза, че всъщност няма никакво значение. Той възнамеряваше да помогне на Еймъс и това бе важното.

Вървяха мълчаливо в продължение на известно време, докато Лили се сети, че няма представа накъде са се запътили.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не знам къде отиваш *ти* — отговори ѝ той, — но аз отивам да огледам местопрестъплението.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не.

Лили изпита доста голямо разочарование.

— Защо не?

— Това не е градинско увеселение, Лили. Когато дойде в къщата на Самюъл преди няколко часа ти едва ли не беше готова да припаднеш поради това, че си видяла тялото ѝ. Стаята ѝ няма да представлява по-приятна гледка.

— Ще мога да го понеса.

Сложи ръка на рамото му и двамата се спряха. Той се обърна с лице към нея и тя каза:

— Даниел, мога да го понеса. Искам да помогна и две глави са по-добри от една. Бих могла да забележа нещо, което ти би пропуснал.

— Съмнявам се. Вероятно ще бъдеш твърде заета да повръщаш в коридора.

— Няма.

Той наблюдава лицето ѝ известно време.

— Добре, но момичетата няма да бъдат никак приятелски настроени към теб, така че си дръж устата затворена и ме остави аз да задавам въпроси, разбрахме ли се?

Тя кимна покорно и двамата се отправиха към игралния клуб на Шиварий. Вътрешността на заведението бе наистина толкова пищна, както се бе сторило на Лили след надзъртането с театралния бинокъл на Дави. Фоайето бе с италиански мрамор, приемната бе покрита с червен килим и облепена с тапети в златно, а в музикалния салон се намираше внушително пиано, далеч по-изящно и скъпо, отколкото собственото на Лили. Но всъщност жените бяха тези, които привлякоха вниманието ѝ. Няколко от тях бяха наредени покрай стълбището и мълчаливо гледаха към приемната, където стояха Даниел и Лили, и тя дълго ги разглежда.

Те са красиви жени, всичките — забеляза Лили с известна изненада. Беше очаквала греховният живот, който водеха да е взел

своята дан и да ги бе направил да изглеждат състарени, дори грозни. Но тогава мъжете вероятно нямаше да плащат толкова много за грозни жени — предположи тя, и на такова място Калвин Стодърд би искал да има най-добре изглеждащите жени, които може да намери.

Тя отбеляза с известна тъга, че всички те бяха много млади.

Насочи вниманието си отново към Даниел, който разговаряше с някакъв мъж, по-едър от дори от него — един огромен негър с бръсната глава, който се извисяваше над Даниел с няколко сантиметра, и който, както тя подразбра от разговора, бе икономът.

— И така, значи — казваше Даниел, — сигурни сте, че той не е мърдал от приемния салон, докато Хелън не му е казала да се качи в стаята на Корин?

— Да, господине — отговори мъжът. — Сигурен съм.

В този момент се появи Хелън Оувърстрийт, която слизаше покрай момичетата си за долния етаж. Лили разбира се, знаеше коя е тя. Всички знаеха. Момичетата, които работеха за нея, никога не ходеха в града, но Хелън понякога го правеше, като пазареше от магазина на Езра Ричмънд или вземаше писмата от пощата. Тя поздрави учтиво Даниел. Въобще не даде да се разбере, че познава Лили.

— Хелън, има ли някое място, където да можем да поговорим? — попита я Даниел.

Тя кимна и пое надолу през един коридор, който водеше към задната страна на къщата. Даниел направи мълчалив знак на Лили и двамата последваха Хелън до малък кабинет. Мадам заобиколи едно махагоново бюро и седна зад него, като показа с жест, че Даниел може да заеме един от столовете срещу нея. Погледна към Лили.

— Има ли някаква причина тя да е тук? — попита хладно Даниел.

— Лили ми помага в някои работи. Тя остава с мен, Хелън.

Мадам не оспори, въпреки че Лили можа да усети враждебността на жената. Лили зае стола до Даниел и запази мълчание, докато той задаваше въпросите.

— Разкажи ми за действията си онази вечер — започна. — Ти какво правеше?

Черните вежди се повдигнаха изящно.

— Аз заподозряна ли съм? — попита. — Мислех, че са арестували онова момче.

— Арестуваха го. Аз съм неговият адвокат.

Черните вежди се повдигнаха още по-високо.

— Калвин знае ли за това?

— Все още не.

— Това обяснява защо си все още жив — промърмори тя кисело.
— Ще те убие, когато разбере.

— Не и ако моят клиент не е извършил това убийство — отговори Даниел. — Сега, разкажи ми за действията си, Хелън. Трябва да знам какво е станало тук през нощта.

— Бях в музикалния салон с някои от гостите, когато пристигна момчето. Беше около единадесет часа. Матиас го отведе в приемния салон да чака и позвъни до стаята на Корин да ѝ съобщи, че следващият ѝ клиент е пристигнал.

— Звънец?

— Да. Всяка стая има самостоятелно въже за звънца долу във фойето. Момичетата също имат в стайте си въжета, за които са вързани звънци. По този начин Матиас може да съобщи на всяко момиче, че следващият ѝ клиент е тук, и тя може да позвъни обратно, за да покаже, че е готова, така че чакащият гост да се качи.

Даниел кимна.

— Продължавай.

— Изминаха десет минути и забелязах, че момчето просто си седи там. Качих се в стаята на Корин. Последният ѝ гост вече бе заминал и ѝ наредих да побърза, тъй като някой я чака. Тя каза, че е почти готова и аз се върнах обратно долу. Пет...

— Почакай — прекъсна я Даниел. — Ти видя ли Корин?

— Разговарях с нея през вратата.

— Ясно.

— Пет минути по-късно — продължи Хелън — видях Матиас да изпраща момчето горе. След час Матиас дойде в музикалния салон и ми каза, че момчето не е слязло, че следващият посетител на Корин е пристигнал и че тя не е отговорила, когато Матиас е позвънил в стаята ѝ. Качих се горе и почуках на вратата, но не последва отговор, затова влязох. И я намерих.

За първи път Лили видя следа от някакво вълнение да пресича лицето на мадам — намек за шок и отвращение, но не и мъка.

— Незабавно слязох долу и накарах Матиас да се обади на шерифа.

— Доколкото разбирам, Тру е намерил Еймъс в килера.

— Да. Арестува го и го отведе в затвора. Те отнесоха също и... тялото, и заключиха вратата като взеха ключа. Стаята оттогава не е докосвана.

Даниел кимна.

— Що за момиче бе Корин Хюз?

— Има ли някакво значение?

— Би могло да има. Разкажи ми за нея.

Хелън сви рамене.

— Аз не се сприятелявам с тези момичета, Даниел. Те просто *работят* за мен.

— Би трябвало да си си съставила някакво мнение за нея — настоя той.

— Беше съвсем типично момиче, като тези, които наемаме. Въпреки че наистина имаше известна отсенка на невинност и това я правеше да изглежда наивна.

Като наблюдаваше Даниел, Лили забеляза, че той отправя към мадам недоверчив поглед.

— *Наивна?* — повтори той.

— Това бе част от нейната привлекателност. Невинност — изражението на Хелън се втвърди до цинизъм. — Някои мъже харесват тази илюзия.

През ума на Лили премина един образ на тялото, което бе видяла увито в едно одеяло и тя бе отвратена от хладното описание на мадам.

Даниел се изправи и двете жени го последваха.

— Мисля, че това е всичко засега — каза той. — Бих искал да ми дадеш писмените си показания, Хелън. Всичко, което ми разказа. Също така бих искал да получа показанията от твоите момичета и от Матиас за действията им през онази вечер.

— Шерифът вече изиска тази информация.

— Добре. Ще я получа от него, но искам и нещо друго. Искам да знам кои мъже са били тук онази нощ. Всичките.

Лили би могла да се закълне, че мадам не остана доволна от молбата му.

— Това необходимо ли е?

— Много необходимо. Не ме карай да принуждавам насила теб и момичетата да давате показания под клетва.

Мадам примирено кимна с глава.

— Ще ти дам списък.

— Добре — процеди Даниел. — Бих искал да видя и стаята на Корин.

— Ще трябва да вземеш ключа от шерифа — отговори тя и ги съпроводи извън кабинета си. — Нямам вече достъп до тази стая.

Хелън ги поведе обратно към фоайето, но когато стигнаха там, Матиас информира мадам, че шерифът се е върнал и се е качил горе в стаята на Корин с доктор Уилсън, което направи разхождането до града за ключа ненужно.

Хелън ги поведе към втория етаж по тесния коридор покрай серия от спални към една, която бе в самия му край. Отвъд стаята на Корин имаше друго стълбище. Даниел се спря като се взираше в стълбите известно време, после се обърна към Хелън.

— Накъде водят тези стълби? — попита.

— Надолу към кухнята и нагоре към таванските помещения.

Тя посочи към входа срещу стълбището, после се обърна, премина покрай Лили и се отправи по пътя, по който бе дошла. Даниел влезе в стаята. Лили понечи да го последва, но се спря на входа, като притисна с ръка устата си при вида на гледката.

Откъм далечната стена стоеше едно голямо легло, а чаршафите бяха смачкани и опръскани с големи петна червеникавокафяво. Още кръв се бе процедила по дървения под и сега събираше мухи, чието бръмчене бе единственият звук. Стаята бе изпълнена с болнаво сладникава миризма — комбинация от кръв и одеколон, която Лили намери за отблъскваща дори от входа. Притисна и другата си ръка към устата си като отчаяно се бореше да не изпълни предсказанието на Даниел и да не повърне. Но си спомни гледката на тялото на момичето и се вторачи към леглото, ужасена от онова, което се бе случило в тази стая.

Там бяха шерифът Трусдейл и доктор Уилсън, които очевидно бяха пристигнали докато Лили и Даниел бяха в кабинета на Хелън. И

двамата мъже бяха застанали до леглото и вдигнаха поглед, когато Даниел влезе в стаята.

Като го видя шерифът се намръщи.

— Дявол да го вземе, Даниел, какво правиш тук?

— Не можеш да ме изгониш, Тру, имам право да видя мястото на убийството.

Тру посочи с пръст Лили, която се навърташе около вратата.

— Тя няма право.

— Но и няма да ни пречи.

Даниел направи крачка назад и ѝ промълви през рамо:

— Не ме излагай.

Той огледа стаята. Тя не бе толкова пищна както долу. Разполагаше само с двойно легло с балдахин, нощно шкафче, мивка и гардероб. От другата страна на стаята имаше една затворена врата.

— Това ли е килерът, в който сте намерили Еймъс?

— Да.

— Къде е оръжието на убийството?

— Беше с него, когато го арестувах. Нож.

Даниел се приближи до мястото, където стояха двамата мъже. Погледна към доктор Уилсън.

— Съвпада ли ширината на острието с раните по тялото?

— Да. И има следи от кръв по острието. По мое мнение ножът, който Еймъс е държал в ръцете си, е ножът, с който тя е била прободена.

Даниел кимна замислено.

— Що за нож е това?

— Обикновен кухненски нож. Дръжката е същата като на другите ножове в едно чекмедже в кухнята.

При тези думи Даниел се извърна и насочи цялото си внимание към шерифа.

— Ако Еймъс го е направил, как е взел ножа?

— Ножът би могъл вече да е в стаята — стрелна го с поглед Трусдейл.

— За какво? За защита? Повечето проститутки държат пистолет подръка. Корин вероятно също.

С рязко движение Даниел отвори горното чекмедже на нощното шкафче и посочи малкия пистолет с перлена дръжка, който лежеше

там. Той се загледа в него за миг със замислено изражение.

— Не ѝ е послужил кой знае колко — добави печално и затвори чекмеджето.

Шерифът повдигна рамене, като че ли ножът не бе особено важен.

— Еймъс би могъл да е измъкнал ножа от кухнята, преди да се е качил горе в стаята.

— Не — поклати глава Даниел. — Според Матиас Еймъс е влязъл през предната врата, почакал е в приемната известно време и после се е качил горе. Каза ми също, че е настанил Еймъс в приемния салон, после е позвънил в стаята на Корин. Петнадесет минути покъсно Хелън е изпратила Еймъс при нея. Матиас се кълне, че Еймъс е стоял там и не е мърдал през тези петнадесет минути.

Тру потърка с ръка по небръснатата си буза.

— Има задно стълбище, което води от кухнята към спалните помещения. Той вероятно е слязъл по тия стълби и е взел ножа, след като Хелън го е изпратила в стаята на Корин.

Даниел изсумтя презрително, с което ясно изрази мнението си за тази хипотеза.

— Добре. Той се качва горе, вижда Корин и е обладан от желанието да я убие, затова ѝ казва: *Почакай. Веднага се връщам.* После изтичва надолу по стълбите, за които, разбира се, е знаел, че водят към кухнята, грабва един нож от чекмеджето, качва се отново горе и я убива. После се скрива в килера и ви чака да се появите и да го арестувате.

Лили затаи дъх като разбра, че Даниел вече правеше така, че арестуването на Еймъс да изглежда глупаво. Вече подготвяше делото на Еймъс.

Шерифът Трусдейл се ядоса.

— Е, Даниел, нали знаеш, че Еймъс не е съвсем с всичкия си. И всички убийци са донякъде глупави. Ето защо ги залавят.

Даниел насочи вниманието си отново към нощното шкафче. До един ветроупорен фенер лежеше отворена книга.

— Библия — промълви той. — Отворена на Езекиел — намръщи се. — Една проститутка с библия?

— Вярваш или не, но повечето от момичетата имат библии — рече му Тру. — Разпитах. Госпожа Оувърстрийт каза, че това е нещо

обичайно.

Думите на шерифа докоснаха нещо в съзнанието на Лили — нещо, за което тя знаеше, че е важно, но за момента не може да се сети какво е. Тя се намръщи до шкафчето като размишляваше усилено, но колкото по-усърдно се опитваше, толкова повече ѝ убягваше мисълта.

Даниел също остана потънал в мисли известно време, после огледа още веднъж стаята.

— Мисля, че видях всичко, което има да се види тук. Докторе, бих искал да имам пълен доклад за аутопсията.

— Ще го получиш — обеща му лекарят и Даниел тръгна към вратата.

Спря при вида на изражението на лицето на Лили и я хвана за лакътя, за да я обърне настрана.

— Изглеждаш ми малко пребледняла, Лили. По-добре да тръгваме.

Тя искаше да му каже, че пребледняла едва ли описваше точно онова неприятно чувство на гадене под лъжичката ѝ. Тръгна пред него надолу по стълбите като се надяваше да не стане за смях и да не изпълни предсказанията на Даниел и да повърне. Когато слязоха на първия етаж, тя го чу да промърморва нещо под носа си. Той каза:

— Който е направил това, е болен кучи син.

Напълно бе съгласна с това твърдение. В мига, в който излязоха навън на верандата, тя спря. Стомахът ѝ бе разбълникан и тя се хвана за най-близката колона и започна да диша дълбоко, за да се освободи от наситената миризма, която се бе просмукала в стаята на Корин.

Даниел я хвана за лакътя и я придърпа към чугунената пейка в единия край на верандата.

— Седни — нареди ѝ късо. — Сложи глава между коленете и поемай бавно дъх.

Тя направи както ѝ бе казано и след няколко минути дишане на свеж въздух усещането за гадене започна да отминава. Вдигна глава и го видя, че е коленичил пред нея. Фактът, че е толкова близо ѝ вдъхна увереност. Накара я да се чувства в безопасност.

— Казах ти, че няма да ти хареса — смъмри я той, но гласът му бе нежен и в погледа му се четеше съчувствие. — Добре ли си вече?

Тя кимна, но едва когато изминаха половината от пътя по алеята почувства, че стомахът ѝ се връща към нормалното си състояние.

— Какво ще стане сега? — попита го, когато приближиха края на града.

— Имам намерение да открия някой, който да ми приготви една закуска.

Вътрешностите ѝ отново я присвиха и Лили притисна ръка до корема.

— Как можеш да ядеш след това?

— Свикнал съм. И преди съм виждал местопрестъпления. Повярвай ми, ще се почувстваш по-добре ако хапнеш.

— Мисля, че няма да мога — изрече тя едва-едва. — Не съм гладна.

— Аз пък съм. Може би ще придумам Роузи да ми приготви нещо за ядене.

— Аз не бих се тревожила. Ти докажи, че Еймъс не е убил онова момиче и Роузи ще ти дава да ядеш в заведението ѝ до края на живота ти — предсказа Лили. — Вероятно безплатно.

Когато Даниел и Лили пристигнаха, кафенето бе празно. Очевидно повечето хора бяха решили, че по-вълнуващите събития щяха да са около затвора. Роузи чу дрънченето на звънеца над вратата, когато двамата влязоха и изскочи тичешком от кухнята.

— Е? — попита тя Лили. — Той ще го стори ли?

Лили кимна и Даниел изпусна многострадална въздишка.

— Против убежденията ми — измърмори той. — Роузи, бих се радвал ако ми приготвиш някаква закуска.

— С това, което правиш за Еймъс — отговори тя, — бих ти донесла и луната ако можех.

— Забрави за луната. Какво ще кажеш за чаша кафе, пържени яйца, парче свинско месо с много сос и бисквити?

— Веднага пристига — тя погледна приятелката си. — Ти същото ли искаш, Лили?

Тя силно поклати глава при предложението.

— Не. Не искам да ям нищо.

— Разбира се, че иска — кимна Даниел. — Направи ѝ един сух тост и чай. Не спори с мен — добави той, когато тя отвори уста да възрази. — Довери ми се. Ако хапнеш малко, ще се почувстваш много по-добре.

Лили не оспори твърдението му. Докато Роузи им приготвяше закуската, тя отново насочи внимание към наболялата тема.

— Какво ще правиш оттук нататък?

— Ще взема влака за Атланта.

— За Атланта? Защо?

— Не си търсех само извинения, когато споделих, че имам и други дела — й каза. — Трябва да разкажа също и на Калвин Стодърд какво се е случило. По време на пътуването с влака ще бъде добре да измисля как да обясня, че възнамерявам да защитавам един мъж обвинен в убийство, който, ако го е направил, е успял в същото време да затвори и игралния клуб в Шиварий.

Лили кимна в съгласие, но нямаше усещане за триумф.

— Гласуването е днес. В светлината на онова, което се случи, мъжете са склонни да гласуват за затварянето му.

— Точно така. И тъй като игралният клуб е едно от най-печелившите търговски начинания на Стодърд, съмнявам се, че ще бъде много щастлив от това.

— Докато си в Атланта, какво ще искаш от мен да правя?

— Нищо.

— Как така *нищо*! — тя се вторачи в него недоумяващо. — Трябва да направя нещо, за да помогна на Еймъс.

— Добре. Сега имаш право да го посещаваш, така че върви да го видиш в затвора. Опитай се да го накараш да ти разкаже какво се е случило ако можеш. Може би ще си в състояние да измъкнеш от него повече информация, отколкото аз успях снощи. Също опитай се да поддържаш духа му и се погрижи да получава добра храна три пъти дневно. Затворническата храна обикновено е буламач. И не рипвай да го защитаваш всеки път, щом ти се отдаде възможност.

Тя понечи да отговори, но той я прекъсна.

— Лили, това е важно. Слушай ме сега. Хората ще разговарят за това. Знаеш го. Някои от тях ще кажат неща — неприятни неща — за Еймъс. Тъй като е арестуван, някои хора ще имат предварително създадено мнение, че е виновен. Ти няма да му помогнеш като бъдеш негов ангел пазител и като го защитаваш пред всеки, който направи някакъв злобен коментар. Всичко, което ще успееш да направиш, е да ги убедиш още повече в неговата вина. Ще се погрижа за това, каквото и състав на съдебните заседатели да бъде избран, да мислят другояче,

когато процесът приключи. Това е моя работа, не твоя. Дръж си устата затворена. Ще можеш ли да го направиш?

Просто по принцип на нея въобще не ѝ хареса да признае, че Даниел има право. Но знаеше, че в този случай животът на Еймъс може да бъде изложен на опасност.

— Да. Мога.

— Добре.

— Но, Даниел, няма ли нищо, което мога да сторя? Ще имаш нужда от помощ в това дело — тя се наведе нетърпеливо напред на стола си. — Не мога ли да ти помогна да подготвиш защитата му? Всеки адвокат има секретарка или помощник, или нещо такова.

— Стажант по право. И аз вече имам такъв.

— Какво правят стажантите по право?

— Забрави за това, Лили. Оставаш извън тези ангажименти.

— Но Еймъс е важен за мен. Той ми е приятел.

— Ето това е нещо, което можеш да направиш. Разкажи ми за Еймъс. Как така ти и Роузи толкова се привързахте към него?

Лили замълча за момент, като се опита да намери начин да обясни.

— Еймъс е на деветнадесет години, но в много отношения още е дете. Когато баща му почина беше само на петнадесет. Трябваше някой да се грижи за него.

— Нямах ли роднини?

— Има някакви братовчеди тук, в областта, но... — тя прекъсна и срещна погледа на Даниел над масата. — Те не го искаха. Роузи и аз просто не можахме да търпим това и затова може да се каже, че го осиновихме. Може би защото нито Роузи, нито аз имаме собствени деца, а и двете искахме да имаме.

— И като тебе и Роузи, Еймъс също е външен човек.

Лили рязко си пое дъх при тънката догадка. Даниел винаги изглежда, можеше да стигне до същината на всяка ситуация. Вероятно именно за това бе толкова добър адвокат, но понякога това бе доста смущаващо.

— Да — кимна тя. — И двете с Роузи знаем какво е да си външен човек. Поради това поехме покровителство над него. Той е като мое семейство. Ето защо искам да помогна.

В този момент Роузи донесе закуската им и едва когато остави чиниите им и се върна в кухнята Даниел проговори отново.

— Разбирам основанията ти, Лили, но това не е работа за аматьори. Довечера ще се върна от Атланта и ще доведа моя помощник с мен. Джоузая е много добър в онова, с което се занимава. Завършил е сред първенците в курса си в колежа по право в Оулд Мис и е отличен служител. Както и ти каза по-рано, Еймъс заслужава възможно най-добрата защита. И като негов адвокат моя работа е да се погрижа той да я получи.

Това бе основание, което Лили не можеше да обори. Тя сведе поглед към тоста в чинията си, за да прикрие разочарованието си.

— Много ми е трудно да не правя нищо — промълви тя тихо.

— Да, знам.

Той се протегна през масата и плъзна върховете на пръстите си под брадичката ѝ. Вдигна поглед да я погледне в очите. Въпреки че докосването му беше леко, изражението му ѝ каза, че спорът с него щеше да бъде излишен.

— Искам честната ти дума — изрече настоятелно той. — Освен разговорянето с Еймъс, обещавай ми, че няма да кажеш или направиш нищо за този случай, докато отсъствам.

— Обещавам — промълви тя и наистина смяташе удържи на обещанието си. Но си помисли за това, че трябва да стои и да бездейства докато бедният Еймъс е в онзи затвор, и разбра, че това е най-трудното обещание, което бе давала някога.

Даниел замина с ранния влак за Атланта. Докато той отсъстваше, Лили откри, че има много работа в края на краищата. Кметът Тайър свика извънредно градско събрание и Лили присъства на това събрание заедно с други жени от женското дружество за трезвеност. След много обсъждания беше решено гласуването по референдума за игралния клуб в Шиварий да се проведе както бе планирано.

В пет часа урните бяха затворени и след преброяването на гласовете Дави свика събрание на жените от клуба за трезвеност, за да съобщи официално резултатите. Както бе предвидил Даниел гласуването бе предрешен въпрос. Като реакция на бруталното убийство предишната вечер мъжете гласуваха решително за

затварянето на заведението заради доброто на града. Въпреки че целта им бе постигната, настроението на жените не бе никак празнично. Имаше една потресена и усмирена група жени, които се бяха събрали в библиотеката тази вечер. Отсъстваше само Роузи, която на смени с Лили посещаваше Еймъс в затвора.

Около Лили се носеха разговори за събитията от предишните няколко дни, но тя не им обръщаше много внимание. Чудеше се какво прави Даниел в Атланта. Ами ако Калвин Стодърд му бе забранил да поеме делото на Еймъс? Лили се размисли за това, но си помисли и за непоколебимото, безкомпромисно изражение в погледа му и не можеше да си представи Даниел да позволи на някого да му забрани да прави каквото и да е. Той не бе лесно преодолим противник. В края на краищата тя ясно си спомняше как я бе разпердушинил по време на даването на свидетелските показания при бракоразводното дело преди пет години. Но си спомни също и усещането на ръцете му около тялото ѝ и начина, но който я бе докоснал, и се зачуди как един мъж може да бъде толкова нежен в даден случай и толкова безмилостен в друг.

— Лили! — гласът на Дави прекъсна мислите ѝ. — Чух, че Даниел Уокър щял да защитава онова момче. Това вярно ли е?

Тя прогони с усилие мислите си за докосването на Даниел и кимна.

— Вярно е.

По-възрастната жена поклати глава, а неодобрението ѝ бе очевидно.

— Срамно е. Даниел Уокър е мъж, който би могъл да стигне далеч в обществото. Твърде лошо е да си пилее времето да защитава един убиец.

— Толкова ли си сигурна, че Еймъс е убиец, Дави? — попита Лили, преди да може да се спре.

Гъстите тъмни вежди на Дави се повдигнаха в изненада.

— Ами разбира се. Той винаги е бил много странно момче. Винаги имаше такова изражение на погледа, което никак не ми харесваше — тя се обърна към сестра си. — Нали така, Дензи. Нима винаги не съм твърдяла това?

Дензи кимна толкова категорично, че Лили разбра, че Дави никога не бе казвала подобно нещо.

— Да, наистина — съгласи се Дензи. — А ти имаш толкова вярна интуиция за хората. Е, Еймъс бе способен на всичко.

Сю Ан Паркър трябваше също да се намеси.

— Е, аз знам, че той често си говори сам на себе си — вметна тя. — Онзи ден го видях да търка кухненската врата на кафенето на Роузи. Бръщолевеше си, а наоколо нямаше никого.

Сю Ан хвърли победоносен поглед наоколо сякаш това бе неопровержимо доказателство, че Еймъс е убиец.

— Дойде вчера следобед в магазина — обади се и Луиза Ричмънд.

Тя се наведе напред на стола си и огледа очакващите лица, които се извърнаха в нейна посока.

— Купи си пакетче сен-сен.

Шепот на слисани жени се разнесе в стаята. Всички знаеха какво означава това. Сен-сен бяха бонбонки, които освежаваха дъха, и по общо мнение един мъж си ги купуваше само ако през главата му минаваха порочни мисли.

Лили отвори уста да изстреля някой унищожителен отговор, но си спомни какво ѝ бе наредил Даниел и собственото си обещание. Прехапа устна и извърна глава с възмущение. Приблужи се до една маса в единия край на залата, където имаше кани с лимонада и чинии със сладки. Спря се до Мери Алис, която бе застанала до масата с напитки и отпиваше лимонада с Ани Хорсли, местната учителка.

— Сен-сен — измърмори Лили, като извъртя очи. — Едно пакетче бонбонки и той е убиец. Докато свършат, някой ще го е видял да върви по улицата с нож в ръка и пяна на уста.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Лили, не вярвам и за миг, че той го е извършил — заговори Ани. — Няма начин той да е убил това момиче.

Илайза Коул, с изражение на възмущение върху лицето, се присъедини към тях.

— Нима можете да вярвате на тези кудкудякащи кокошки? — каза тя, като посочи кръга жени в другия край на залата. — Всички те казват, че винаги са знаели, че Еймъс е убиец. Просто е глупаво да се счита, че Еймъс Буун би могъл да убие някого.

— Лили и Ани тъкмо казваха същото — обади се Мери Алис и се обърна към Лили като ѝ отправи съчувствена усмивка. — Това

вероятно е много трудно за теб, скъпа. Знам, че Еймъс ти беше приятел.

— Той все още е — отговори тя непоколебимо.

— Разбира се — жената на съдията постави ръка на рамото ѝ. — Щом Даниел е поел защитата му, сигурна съм, че няма за какво да се тревожиш. Линдън ми каза, че той е добър адвокат. Но ако Еймъс не го е извършил, тогава кой е убиецът? Даниел има ли представа?

Лили сви рамене като знаеше, че не може да обсъжда случая.

— Никога не знам какво си мисли Даниел — изрече тя искрено. — Той е толкова труден за разбиране...

— Адвокатите винаги са такива — Мери Алис я погледна унило над чашата си с лимонада. — Повярвай ми, знам. Дори не се опитвай да го разбереш.

Вероятно това бе добър съвет. Даниел бе неотстъпчив и циничен и все пак можеше да бъде адски очарователен. Безмилостен, но способен също и на нежност. Той би могъл да защитава невинния, но би могъл да защитава и виновния с еднаква решимост. Беше загадъчен мъж и тя се зачуди дали някога ще може да го разбере. Зачуди се също защо ли, за Бога, би го искала.

Това бе най-смущаващото от всичко.

10.

В живота на човек има някои дни, за които той знае, че ще е по-добре ако си остане в леглото. Още преди да се изтърколи вечерта, Даниел знаеше, че това бе един от онези дни. Калвин беше бесен при превратния ход на събитията, които бяха довели до затварянето на клуба му и дори още по-бесен на Даниел за това, че бе избрал да защитава мъжа, обвинен в това деяние. Единствената причина, поради която Калвин не бе оттеглил незабавно подкрепата си за Даниел от надпреварата за сенатските места, бе фактът, че той вече бе обявил подкрепата си за Даниел публично и не би могъл да се откаже сега, без да даде някакво обяснение на пресата.

Въпреки това Даниел бе счел за необходимо да проведе един доста ловък разговор. Той бе настоял, че момчето обвинено в престъплението е невинно, но онова, което бе успокоило Калвин бе заявлението на Даниел, че той възнамерява да открие мъжа, който в действителност бе извършил убийството на Корин, довело в края на краищата до затварянето на игралния клуб.

В добавка към неприятностите на Даниел, Джоузая нямаше възможност да дойде с него в Шиварий, за да му помогне в делото, тъй като бебето на Мюриъл се чакаше да се появи на бял свят всеки ден. И като капак на всичко, в негово отсъствие се беше натрупала огромна по количество работа и той загуби представа за времето, и свърши с това, че изтърва вечерния влак обратно за Шиварий. Принуден да наеме файтон, за да го откара обратно, той пристигна в къщата на Самюъл едва късно след полунощ. Влезе в тъмната къща, запали една лампа и се качи горе, като си мислеше само за един хубав сън.

Когато влезе в стаята не бе изненадан, че Лили е будна и стои до прозореца си с книга в ръка. В бяла нощница с висока яка, с дълга пусната коса, всяка друга жена би изглеждала престорено въздържана, дори сладка. Но не и Лили. Светлината на лампата хвърляше огнени отблясъци в косата ѝ и сенките на формите ѝ под нощницата ѝ образува изключително съблазнителна картина и отхвърляха всеки

намек за прекалена въздържаност и сладникавост. Беше много красива гледка за един мъж точно преди да си легне, дори и тя да беше през прозорец. Всички мисли за добър сън изчезнаха от ума му.

„Тя е студена. Студена като лед.“

Даниел започваше да си мисли, че или Джейсън вероятно си бе изгубил ума, или че нямаше представа как се целува една жена. Господи, ако тази целувка, която бяха споделили онази нощ бе продължила секунда по-дълго, той вероятно щеше да свърши с това, че да остане за закуска. Беше прекъснал тази целувка поради някаква глупава представа за правна етика да не прави любов със своя опонент. Но сега като преценяваше как потта от една гореща юлска нощ кара нощницата да прилепва по тялото ѝ, Даниел бе силно разтърсен от чиста страст, която премина през тялото му, и изпита желание да се скрие в задника за това, че се е държал като идиот. Ако бяха отново в антрето, правната етика щеше да отиде по дяволите, защото Лили Морган бе толкова студена, колкото и един възбуден кон.

— Мен ли чакаш? — попита той.

Същевременно метна пътната си чанта върху леглото. Свали сакото си и отслаби възела на вратовръзката, после отиде до стола на своя прозорец. Когато седна, внезапно си спомни колко е уморен. Облегна се назад и затвори очи.

Чу как Лили оставя книгата си настрана.

— Лош ден? — попита го тя със съчувствие.

— Адски.

— Какво се случи? Какво каза Калвин Стодърд?

— Преди или след като спря да псува непрекъснато?

— След това.

— Каза ми, че ако Еймъс е невинен и аз съм решен да го защитавам, тогава по-добре да намеря онзи негодник, който е убил едно от неговите момичета и е затворил клуба му.

— Ти не би ли опитал да намериш убиеца, така и така?

— Само ако е необходимо за делото ми. Аз не съм детектив Пинкертън или служител на съда, който следи за изпълнението на съдебните разпореждания. Аз съм адвокат. Всичко, което се изисква от мен, е да установя основателно съмнение за вината на моя клиент. Това може да е достатъчно да бъде оправдан Еймъс, но Калвин няма да се задоволи с толкова.

— Разбирам — тя помълча известно време, после попита: — Доведе ли помощника си с теб?

— Не.

— Защо не?

— Жена му ще ражда всеки момент и Джоузая не иска да я оставя сама точно сега. За това той остава в Атланта и ще се занимава с другите дела, които имам в града.

— Значи все още се нуждаеш от помощник?

Въпросът съдържаше в себе си надежда и Даниел отвори очи. Повдигна глава от облегалката на стола, за да я погледне.

— Можеш да забравиш за това — видя как очите ѝ се разширяват невинно, но не бе заблуден и за секунда. — Отговорът все още е не. Ти няма да ми помагаш в това дело.

Тя незабавно смени тактиката.

— Значи просто си твърдоглав. За мен е съвсем естествено да ти помагам. Аз съм библиотекар и знам как да водя едно проучване. И нека да те осведомя, че съм доста интелигентна.

— Не е проблемът в твоята интелигентност. Ти си твърде емоционално свързана с тоя случай, за да бъдеш обективна.

— А това е обвинение, което мъжете винаги отправят към жените, дори и когато не е истина.

Даниел затвори отново очи, като се запита какво ли бе направил в живота си, за да заслужи упреците на една твърдоглава, праволинейна червенокоса, която отказваше да приеме не за отговор. Нещо ужасно, сигурен бе в това.

— Значи си ме изчакала само за да можеш да ме подразниш и да сложиш завършек на един ужасен ден?

— Искях да те осведомя какво се случи докато те нямаше.

— Гласували са да затворят клуба — предположи той.

— Да.

— Това трябва да е направило женското дружество за трезвеност много щастливо.

— Не е много коректно да го казваш така — смъмри го тя. — Никой не е празнувал, повярвай ми — направи пауза, после добави: — Ти беше прав за едно.

— Обикновено така става — изговори провлачено той, — но е приятно да го чуя, че го признаваш. За какво става въпрос?

— Някои от хората наистина говореха така, все едно че вината на Еймъс е нещо предварително дадено. Би трябвало да чуеш някои от нещата, които се изрекоха.

— Повече съм загрижен за това, което *ти* си казала, Лили.

— Щеше да бъдеш много горд с мен — увери го тя. — Почти си отхапах езика днес, за да се въздържа да не кажа онова, което мисля.

— Ти да си отхапеш езика? Не бих могъл да имам такъв късмет.

Чу шумоленето на хартия и не бе никак изненадан, когато едно снопче прелетя през прозореца и кацна върху гърдите му. Той се засмя и го отмести настрана, но не отвори очи.

— Не е смешно, Даниел. Някои от онези жени вече бяха осъдили и обесили Еймъс.

— Разбира се. Такава е човешката природа.

— Нима никога нищо не те изненадва?

— Много малко неща.

— Тогава си щастлив — изрече тя с въздишка. — Колкото повече опознавам света, толкова поведението на хората в него ме шокира.

— И това чувам от една жена, която има скулптура на гол мъж във фойето си...

— Направих това, за да шокирам всички други — призна тя и той внезапно разбра, че скандалното ѝ поведение бе защитна черупка, която да покрива наранената ѝ душа поради отлъчването ѝ от обществото. — Но — продължи тя — продължавам да се учудвам на начина, по който хората винаги мислят най-лошото за други хора.

— Това е, защото имаш толкова високи очаквания.

— Нямам.

— О, да, имаш. Мислиш си, че можеш да промениш света, а винаги представлява шок, когато откриеш, че светът не иска да бъде променян.

— Винаги ли си бил такъв циник?

— Да. Ти винаги ли си била такъв наивен филантроп?

— Да.

И двамата се засмяха при съществената разлика между тях. Той отвори очи и срещна погледа ѝ през прозореца.

— Ти наистина искаш да помогнеш на Еймъс, нали?

— Да.

Знаеше, че съдията Билингс ще определи малък срок за делото, когато се върне. Знаеше също, че нямаше да успее да свърши всичко сам, особено ако трябваше да разследва кой в действителност е убил момичето. Щеше да има нужда от помощ. Подозираше, че, без значение какво прави, така или иначе нямаше да успее да държи Лили встрани от всичко и може би тя щеше да успее да събере повече информация от него самия. Като се вземат тези неща предвид, той размисли, че най-доброто, което би могъл да направи, бе да се увери, че тя е под контрол.

— Ако те направя мой служител — поде лениво той, — мислиш ли, че ще можеш да продължиш да си държиш устата затворена и да обуздаваш буйния си нрав?

Тя се изправи на стола си.

— Мога — заяви категорично. — Ще направя онова, което мислиш, че ще помогне на Еймъс.

— Утре ще се срещна с Еймъс отново и ще се опитам да получа показанията му. Дотук не ми е казал много.

— Той се плаши от теб.

— Знам — призна загрижено Даниел. — Но ми са необходими ясни послания от него за това, какво се е случило. Може би ти ще можеш да ми помогнеш в това.

— Ходих да го видя няколко пъти вчера и той не иска да разговаря и с мен. Устата ми не спря, но той не обели и дума.

— Лили, трябва да получа ясни показания от него, ако имам намерение да сглобя някаква защита.

— Ще се опитам. Искаш ли да направя и нещо друго?

Той я изгледа изпитателно.

— Ако се съглася да ми помагаш, ще правиш нещата както аз ти кажа. Ще приемаш нареждания от мен, без да задаваш въпроси и няма да правиш нищо, което изрично не съм ти наредил. Разбрахме ли се?

Тя кимна.

— Разбрано.

— Добре тогава. Ти си мой служител. Утре искам да дойдеш с мен да разпитаме Еймъс.

— Няма да съжالياваш за това.

Даниел я разучава в продължение на един дълъг момент и не отговори. По дяволите, беше красива. По начина, по който можеше да

се целува, караше мислите му да се обръщат в опасна посока и вече знаеше, че ще съжалява за решението си да я направи своя помощничка. С полузатворени очи погледна към прилепналата ѝ нощница и разрошената ѝ коса и отново почувства онази силно разтърсваща страст.

Което беше твърде много, за да може да спи спокойно през нощта.

На следващата сутрин Лили отиде с Даниел да посети Еймъс в затвора. Момчето лежеше на нара с гръб към решетките и погледна през рамо, когато те влязоха, но при вида им се извърна отново и впери поглед в стената.

Лили издърпа стола за посетителите близо до решетките и седна, като се надяваше, че ще го убедят да разговаря. С реакцията на Еймъс, която показваше пълна незаинтересованост от идването им, тази перспектива не изглеждаше обещаваща.

— Еймъс? — започна тя. — Дойдохме да те посетим. Няма ли поне да се обърнеш и да разговаряш с нас?

Той направи това, което го бе помолила, но не желаше да срещне погледа ѝ. Продължи да се взира в пода.

Даниел донесе още един стол от кабинета и седна до Лили.

— Еймъс, аз ще бъда твой адвокат. Ще те представлявам по време на процеса и имам намерение да докажа на съдията и на съдебните заседатели, че ти не си убил Корин. Знаеш ли какво е това процес?

— Това е, където решават дали си направил нещо лошо.

— Правилно. Обвиняват те за убийството на Корин. Ние и двамата знаем, че не си го направил, но трябва да сме сигурни, че и съдебните заседатели ще го разберат. Еймъс, ще трябва да ми кажеш всичко, което си спомняш за онази нощ. Разбра ли ме?

Еймъс погледна към Лили.

— Не искам да разговарям за това.

— Знам как се чувстваш — продължи меко натиска си Даниел. — Но, Еймъс, аз трябва да знам какво се е случило. Ако не го направиш, хората ще мислят, че ти си убил Корин и ще те обесят. Аз няма да позволя това да се случи, но ти трябва да ми помогнеш.

Еймъс продължи да се взира в пода и не отговори. Даниел дълго наблюдава наведената глава на момчето, после се обърна към Лили.

— Имам да свърша малко работа. Защо не поприказваш с Еймъс без мен, а с теб ще се срещнем в библиотеката следобед — той се изправи на крака. — Води си старателно бележки — добави и излезе от помещението.

Лили се опита да направи онова, което я бе помолил Даниел. В продължение на три часа тя стоя там, задава въпроси и получава информация малко по малко. Записваше си всичко, което Еймъс ѝ казваше, и когато се срещна с Даниел в библиотеката късно следобед, тя имаше известна информация за него, но не знаеше колко последователна е.

— Надявах се, че той ще е по-склонен да разговаря без мен — отбеляза Даниел, когато се настани зад една от масите. Извади снопче бележки от папката си и остави коженото куфарче на пода до стола си. — Прав ли бях?

Лили седна срещу него.

— Не ми разказа кой знае колко, но получих известна информация. Той каза...

— Почакай — прекъсна я Даниел и огледа библиотеката. — Има ли някой друг тук?

Тя поклати глава.

— Не мисля.

Даниел извади джобния си часовник и провери колко е часът.

— Минава пет. Защо не се увериш, че в сградата никой няма и после да заключиш?

— Добре.

Тя стана от масата, заключи и предната, и задната врата и премина през помещенията, за да се убеди, че са сами. После се върна и седна до него.

— Всичко е заключено и тук няма никой — увери го тя. — Затворих дори и прозорците.

— Добре.

— Наистина ли мислиш, че някой би ни подслушвал?

— Човек никога не знае — сви рамене той. — Наясно съм колко хора, които се бъркат в чужди работи има в този град и колко обичат да

клюкарстват — той се облегна на стола си и обърна глава, за да я гледа.
— И така, какво ти разказа Еймъс?

— Отишъл е в игралния клуб, защото Корин го е поканила да я посети.

— Предложила му е услугите си?

— Не. Не ми се вярва.

— Лили, отвори си очите! Казваше, че го е поканила. Еймъс може и да е малко изостанал в развитието си, но дори и той би разбрал какво означава това. Особено след като чува хората да разправят колко лошо място е клубът и колко лоши жени работят там. Не мислиш ли, че е способен да изпитва сексуално влечение към жена?

Естественият начин, по който разговаряше за тези неща накара целувката, която бяха споделили в антрето ѝ, да проблесне през ума ѝ и Лили се изчерви силно при спомена. Тя внезапно осъзна колко близко седи до Даниел — достатъчно близко, за да почувства топлината на тялото му. Погледна встрани, но тялото ѝ все още бе пламнало от усещането за него и когато заговори се запъна на думите.

— Еймъс не би... той не е отишъл там да... за...

— Секс? — подсети я той, когато гласът ѝ заглъхна.

Тя продължи да гледа втренчено записките, които лежаха върху масата, и не се осмеляваше да го погледне.

— Корин и Еймъс са били просто приятели. Така ми каза.

— Добре.

Даниел се засмя гърлено, което накара Лили да пламне и да се смути още повече.

— Можем ли да продължим този разговор? — попита тя с леко раздражение. — Искаш ли да узнаеш какво ми каза Еймъс или не?

— Добре. Какво друго ти каза?

— Прекарах половината ден с него и мисля, че най-накрая имам неговата версия за онова, което се е случило онази нощ, но тя е малко оскъдна — Лили побутна един лист хартия към него на масата. — Ето записките ми за онова, какво ми разказа Еймъс. Не знам доколко историята е завършена.

Даниел прочете грижливо изписаните с молив редове на половината от листа.

— Е, поне това, което ти е казал, съвпада с онова, което Матиас и Хелън ни разказаха вчера, което е добре в нашия случай. Когато се

качил в стаята ѝ я намерил мъртва. Бил изплашен и не си спомня да я е докосвал, но вероятно трябва да е докоснал поне завивките, защото върху собствените му дрехи е имало кръв. Не си спомня да е вземал ножа, но когато Тру е отворил килера и го е намерил там е държал ножа в ръката си.

— Това ми каза и той. Вероятно е влязъл малко след като е била убита — Лили се намръщи замислено. — Не е ли възможно последният... хм... клиент на Корин да е убиецът ѝ?

— Възможно е, но в този случай това не е толкова просто. Докато ти беше с Еймъс, аз прочетох показанията, които Хелън, Матиас и момичетата са дали на Тру. Последният клиент на Корин преди Еймъс е бил Езра Ричмънд и...

— Езра?! — Лили се изправи на стола си. — Шегуваш се! Та той е вероятно на около седемдесет години.

Даниел отметна глава назад и се засмя на изписания ужас на лицето ѝ.

— Е, какво си мислиш? Че седемдесетгодишните мъже са неподвластни на изкушенията на красивите млади жени?

Лили въздъхна.

— Мисля, че преди всичко това да свърши ще узная за хората неща, които никога не бих могла да си представя. И мисля, че това няма да ми хареса.

— Ако искаш да се оттеглиш, кажи ми го още сега — когато тя поклати глава, Даниел продължи: — Разговарях с Езра този следобед и той се кълне по всякакъв начин, че Корин е била жива, когато си е тръгнал. Също така Хелън е разговаряла с момичето, преди да изпрати Еймъс горе, спомняш ли си?

— Един от тях може да лъже.

— Възможно е, но Хелън няма мотив, доколкото аз мога да кажа, а Матиас се кълне, че Езра е слязъл надолу по стълбите без следа от кръв по него. В стаята имаше толкова много следи от кръв, че не мога да повярвам, че убиецът не си е изцапал дрехите.

Даниел побутна своите записки към нея.

— Преписах показанията на Хелън, Матиас Уолър и момичетата. Има също и списък на всички мъже през онази вечер, които момичетата разпознаха.

Тя взе списъка и го прегледа набързо.

— Не са много.

Даниел ѝ отправи лукава усмивка.

— Никой мъж няма да си даде името, а тези жени не търсят своите господа в обществения регистър^[1]. Не е необходимо да познават някой мъж за онова, което правят.

— Предполагам, че не е — тя прегледа отново списъка и подсвирна неподобаващо за възпитана дама. — Сега, след като игралният клуб в Шиварий е затворен, Хелън би могла да натрупа състояние от изнудване. Някои мъже от този списък са важни личности.

— Утре искам да посетиш Джеф Паркър в хотела и да вземеш списък на мъжете, които са останали там за през нощта. Можем да сме в състояние да потвърдим някои имена, тъй като много от тях са дошли до града само с цел да посетят игралния клуб.

Тя направи гримаса.

— Само ако знаеха жените им...

— Не се заблуждавай. Повечето от тях знаят — той срещна погледа ѝ над списъка. — *Ти* знаеше.

Лили остави записките на масата, като отвърна директно на търсеция му поглед.

— Да, знаех. Както и всички останали — тя едва се усмихна. — Но, знаеш ли, това не било изневяра. Просто мъжете се забавлявали. Толкова е нечестно всичко...

— Животът е нечестен — уточни рязко той. — Но аз познавах Джейсън твърде добре и ако това е някакво утешение за теб, залагам и последния си долар, че нито една от онези жени в игралния клуб не е означавала нищо за него.

— Нито пък аз означавах нещо — прошепна тя. — Тъкмо за това ми беше болно.

Това бе болезнено и горчиво признание и когато думите увиснаха във въздуха между тях, пронизателните зелени очи на Даниел я накараха да се почувства напълно уязвима. Тя сви рамене, като леко се засмя, преструвайки се, че не я е грижа.

— Значи виждаш, че си бил прав.

— Прав?

— Ти каза, че Джейсън би предпочел да е навсякъде другаде, само не и с мен. И се оказа прав.

Той стисна устни и извърна поглед.

— Забрави думите ми — промълви тихо. — Беше ме яд на теб, когато го казах.

Това не правеше нещата по-малко верни, но Лили не искаше да разговаря за проваления и брак с мъжа, който то бе разрушил, особено откакто ясно можеше да си спомни как се бе почувствала, когато този мъж я целуна.

Лили насочи отново внимание към списъка.

— Езра Ричмънд — прочете тя на висок глас. — Нейт Джефрис, Джо Ганди. Точно както винаги съм подозирала. Не всички тези мъже са дошли от друг град. Някои от тях са местни жители — мъже, които познавам от години.

— Е, доста от тях започнаха да посещават клуба, след като Хелън намали цените, и то заради действията на женското дружество за трезвеност.

Лили го изгледа недоверчиво.

— И никой от тях никога не е ходил в игралния клуб преди две седмици?

— Е — отговори той с широка усмивка, — поне не много често.

— Срамно е, ето какво.

— Това е действителността, сладуранке, и ако имаш намерение да разпитваш потенциални свидетели с това прекалено изразено неодобрение, изписано по цялото ти лице, тогава ти не си ми от полза. Представи си, че играеш покер и се опитваш да не си показваш картите, става ли?

— Въпреки онова, което се говори за мен и моите порочни деяния, аз никога не съм играла карти. Но имам една идея — тя промени чертите си до невъзмутимо изражение. — Как е сега?

Той се ухили.

— Не е лошо. Напомни ми никога да не те докосвам, когато играя покер — той бръкна в папката си и извади още едно снопче записки. — Това е докладът за аутопсията на доктор Уилсън.

Тя го взе и започна да го чете, но гласът на Даниел я спря.

— Ще ти спестя неприятностите — каза й. — Причина за смъртта е рана от нож в гръдния кош. По тялото има още дванадесет прободни рани.

Лили поклати глава.

— Бедното момиче — промълви тя и погледна доклада на следователя. — Господи, колко е уродлив светът...

— Да — съгласи се той, като внезапно гласът му прозвуча отегчено.

Лили събра хартиите, които ѝ беше дал и започна да ги сортира. Отново почувства втренчения поглед на Даниел върху себе си и вдигна глава, като ѝ се искаше той да не я гледа така, сякаш се опитва да прочете мислите ѝ.

— Защо ме гледаш така?

— Има нещо, което искам да те попитам, и то няма да ти хареса. Но се налага да те попитам.

— Питай ме каквото искаш, ако това ще помогне да се докаже, че Еймъс не е убил това момиче. Какво има?

— Искам да знам колко силно се отрази затварянето на игралния клуб върху членовете на дружеството за трезвеност. Бяха ли някои вманиачени на тази тема?

Тя се намръщи, озадачена от въпроса.

— Мери Алис е тази, която бих казала, че е фанатичка по отношение на трезвеността. Дави е фанатичка за всичко, стига тя да командва парада. Що се отнася до другите, не знам. Защо?

Той взе един молив от масата и го повъртя между дланите си.

— Мислиш ли, че някоя от тях е достатъчно фанатичка, че да убие?

Лили го изгледа възмутено.

— Ти не мислиш, че... — гласът ѝ се изгуби при мисълта, която се оформяше в ума ѝ — една идея, за която знаеше, че е хрумнала и на Даниел.

Преглътна трудно, като се почувства леко неразположена.

— Ти нали не мислиш наистина, че някой от нашите членове е способен да убие Корин Хю само за да затвори игралния клуб?

— Не знам. Малко е вероятно тъй като един нож обикновено е мъжко оръжие. Но е допустимо — очите му станаха по-твърди, като блещукащ зелен лед. — Но ако беше адвокат достатъчно дълго, колкото мен, щеше да разбере, че при съответни подбуди всеки е способен просто на всичко. Чудя се дали някоя от тези жени не е имала такива подбуди.

Лили поклати невярващо глава.

— Ти наистина мислиш най-лошото за човешката природа. Всички ли адвокати са като теб?

Той видя изражението на лицето ѝ и сведе поглед, като се намръщи на молива в ръцете си.

— В действителност обстоятелството, че си адвокат, няма кой знае колко общо с това — промълви тихо. — Мисля, че никога не съм имал високо мнение за хората.

Лили подпря лакът на масата и го наблюдава известно време, без да говори. Той не бе като другите мъже, които познаваше и бе способен да надене каквато маска намереше за необходимо. Беше видяла безмилостния адвокат, който можеше да оспорва ожесточено показанията ѝ и да изкривява думите ѝ в съдебната зала. Беше видяла красивия джентълмен от Юга, който би могъл да накара всяко женско сърце да се разтупти лудо. Беше видяла дявола, който можеше да я дразни, и загрижения мъж, който я накара да обещае, че ще заключва вратите си през нощта. Но при всичко онова, което бе видяла, тя все още не знаеше що за човек бе той в действителност. Може би беше по малко от всичко това и нещо повече.

Като си спомни думите му от миналата нощ, тя каза:

— Ако не вярваш, че светът ще се промени, защо искаш да се включиш в политиката? Какъв е смисълът на всичко това?

Той вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Власт — изрече непринудено. — Така че освободи се от всякаква представа, че го правя заради идеалите си. Това е чисто и просто амбиция.

Озадачена, тя се изправи на стола си.

— Значи нямаш идеали? Не го вярвам.

— Не виждам защо трябва да си толкова изненадана. Ако не греша, ти си тази, която каза, че нямам съвест.

Тя прехапа устна.

— Казвам много неща, но обикновено говори характера ми, а не главата ми — призна тя. — Не съм си го мислила.

— Така ли? — лека усмивка докосна устните му. — Считам, че наистина си го мислиш, така че не се извинявай. Освен това аз изгубих идеалите си, преди да навърша десет години, Лили. Трудно е да запазиш идеалите си, когато баща ти е пияница, стомахът ти е празен и

задникът ти е гол — той се изправи рязко на крака. — Хайде. Ще те изпратя до вкъщи.

Лили изгаси лампите и събра записките, които ѝ беше дал, после двамата излязоха от библиотеката. Никой не заговори, докато изминаха краткото разстояние до дома ѝ. На предния вход тя се обърна към него и зададе въпроса, който бе завладял съзнанието ѝ.

— Ако твоята амбиция е толкова важна, защо рискуваш да загубиш подкрепата на Калвин Стодърд, като пое защитата на Еймъс?

Даниел извърна поглед и тя си помисли, че няма намерение да отговори на въпроса ѝ, но докато пресичаше алеята към къщата на Самюъл, гласът му се понесе обратно към нея по неподвижния нощен въздух.

— Казах ти и преди, че властта е тази, която има значение. Не съм кукла на Калвин и сега той го знае.

Това бе логичен отговор. Хладен и логичен отговор, който бе напълно разумен, като се има предвид онова, което тя знаеше за него. И все пак Лили не повярва в него и за секунда. Изведнъж си спомни тъжния му поглед, когато тя му разказа за бащата на Еймъс, и думите му в библиотеката преди известно време. Истината я споходи с озадачаваща яснота.

— Или може би виждаш нещо от Еймъс в *себе си*? — отвърна му тя. — И не искаш той да изгуби идеалите си по начина, по който си ги изгубил и ти.

Той спря само за секунда, после продължи да крачи, но тази секунда бе достатъчно дълга. Лили разбра, че най-после бе зърнала мъжа под маските му и сърцето я заболя заради момчето, което той е бил — едно момче, изгубило идеалите си заради камшика на баща си, което си мислеше, че властта може да заеме тяхното място.

На следващата вечер Дави свика събрание, за да обсъди бъдещето на дамския клуб за трезвеност. Лили наистина не вярваше, че някой от членовете му би могъл да извърши бруталното убийство на Корин Хюз, но не можа да се въздържи да не мисли за това, когато Дави насрочи събранието. Като един от ръководителите тя зае обичайното си място до Лола Оугълви на реда от столове, наредени срещу членовете, и докато Дави говореше монотонно за това да се

запази дружеството за трезвеност като постоянна обществена организация.

Лили се възползва от възможността да разучи лицата на жените пред нея.

Сали Джоунс, жената на баптисткия свещеник. Ани Хорсли, учителката. Дензи Стюърт, която не можеше да убие и муха. Роузи, която имаше най-нежното сърце от всички, които познаваше. Марая Магил, Луиза Ричмънд, Сю Ан Паркър, Илайза Коул... Втрещеният поглед на Лили обходи всички редове, като се вглеждаше в лицата на жените, които познаваше от години. Да, това бяха жени, които имаха твърде много време на разположение, за да сплетничат. Да, те се отнасяха хладно към нея, някои дори бяха жестоки, но тя просто не можеше да види никоя, която да е способна да убие човек. Беше твърде глупаво да размишлява върху това. По дяволите Даниел, който вкара такива затормозяващи мисли в главата ѝ... Корин Хюз бе убита от мъж, от странник, който бе преминал през града и който сега бе вероятно на половината път за Тексас.

— Не си ли съгласна, Лили?

Озадачена от произнасянето на името ѝ, Лили се изчерви, като осъзна, че въобще не бе внимавала какво казва Дави.

— О, да — кимна тя категорично. — Абсолютно. Стопроцентово съм съгласна, Дави.

— Добре — Дави насочи отново вниманието си към жените, които седяха пред нея. — Явно ръководството единодушно е съгласно да продължи да изпълнява задълженията си в продължение на една цяла година, въпреки че целта ни за затваряне на игралния клуб в Шиварий е постигната. Сега този въпрос трябва да бъде подложен на гласуване от ваша страна.

Лили се обърна и се вторачи в по-възрастната жена със зловещото чувство, че току-що се бе съгласила да управлява този комитет заедно с Дави в продължение на цяла една година. Трябваше да се срита сама за това, че не внимава в разглеждания въпрос. Единственият начин да може да избута цяла година с тази жена бе да отреже езика си. Защо все пак за Бога Дави искаше да продължи дейността на дамския клуб за трезвеност?

— Преди да гласуваме — казваше Дави, — искам да ви кажа каква считам, че трябва да бъде целта ни през идващата година. В

Калхун има две кръчми, една в Картърсвил и пет в Рим. Научих също, че тези три града имат седем — дами, можете ли да си представите? — седем вертепа сред тях. Нашият дълг е ясен. Трябва да работим със сестрите си в другите градове, за да прочистим от алкохолните напитки целия щат Джорджия.

След като на въпроса ѝ беше отговорено, Лили бе обезсърчена. Всичко, което бе искала, бе да затвори публичния дом, в който имаше навика да ходи Джейсън. Можеше и да вярва в това, което правеха, но не бе сигурна, че иска да бъде въввлечена в една война за трезвеност в рамките на целия щат. Защо животът толкова се усложняваше?

---

[1] В САЩ — списък на хората в дадена общност, подредени по тяхната обществена значимост. — Б.р. ↑

11.

На Даниел, разбира се, му стана много забавно, когато по-късно през вечерта през прозорците на стаите им тя му разказа за затруднението си.

— Така ти се пада — изхихика той. — В края на краищата нито едно добро дело не остава ненаказано.

Тя едва не хвърли една възглавница върху му.

— Всичко е по твоя вина — оплака му се, като опря ръце на рамката на прозореца. — Бях толкова заета да се чудя дали някой от нашите членове не би могъл да бъде убиецът, така че нямах представа на какво се съгласявам. И именно ти ми пъкна тази глупава муха в главата.

— Защо става така, че всяко нещастие, което ти се случва, се оказва, че е по моя вина?

Тя се засмя, като знаеше, че вероятно така изглежда.

— Защото ти си проклятието на съществуването ми.

Даниел ѝ се ухили невъзмутимо.

— Има моменти, когато чувствам същото за теб, сладуранке. Лично аз мисля, че получи онова, което заслужаваш. Една цяла година с Дави.

— Нали не си забравил онова, което каза за някой, който е способен да извърши убийство, при условие че има подходящия мотив? Мисля, че съм съгласна с теб. Една година с Дави и ще трябва да я убия.

Тя простена при мисълта и наведе глава към скръстените си ръце.

— Горев главата! Това ще бъде убийство при смекчаващи вината обстоятелства и аз ще поема защитата ти.

— Благодаря — отрони тя, а гласът ѝ заглъхна изпод извивката на ръката ѝ. Изправи глава. — Просто не мога да си представя някоя от тези жени да промуши с нож онова бедно момиче. След събранието

имаше много разговори за убийството над чаша кафе и пай, но всички са правили точно същото, каквото правехме аз и ти — спали са.

— Така казват.

Тя призна истинността на думите му с кимване.

— Игралният клуб на Шиварий е на по-малко от половин километър разстояние от града. Всеки би могъл да извърви пътя дотам посред нощ, без да бъде видян — тя тръсна глава. — Но все пак не мога да си представя някоя от тези жени да извърши убийство. Да дефилират по улиците в подкрепа на трезвеността — да, но да убият? Не.

— Както и да е, не мисля, че би трябвало да разговаряме за това през отворени прозорци, където всеки може да ни чуе. Нека го обсъдим утре.

— Някои от жените са по-големи фанатички по отношение на трезвеността, отколкото си представях. Особено Дави и Мери Алис. Те планират да въвлекат и жени от други градове, отдадени на каузата, и разчитат на моята подкрепа за това — раменете ѝ увиснаха унило.

— Мисля, че този път наистина отворих кутията на Пандора.

— Искаш да кажеш, че всичко, което си искала да направиш, е да си отмъстиш на игралния клуб в Шиварий и не си планирала да посветиш живота си на движението за трезвеност?

Проклет да бъде за това, че винаги успяваше да отгатне мотивите ѝ. Откъде знаеше винаги всичко?

— Наистина вярвам в онова, което групата се опитва да постигне. Просто цяла година в комитета с Дави не бе нещо, което бях планирала.

— Защо просто не каза не?

— Не е толкова просто — въздъхна и подиря брадичката си с ръце. — Не би ме разбрал.

Дълго време властваше тишина — тишина, която най-накрая я подтикна да говори.

— Винаги съм искала да бъда приобщена към хората и никога не съм имала чувството, че съм го сторила. През целия си живот се чувствах сякаш не на мястото си. Имам две по-големи сестри, които винаги са били по-красиви, по-елегантни и очарователни, а се страхувам, че не бях нито едно от тези неща. Те се омъжиха добре и двете са на голяма почит в бирмингамското общество. Тъй като аз бях

толкова буйна и пряма, и винаги се забърквах в някакви неприятности, никой не очакваше от мен дори да се омъжа. Когато се омъжих за Джейсън и той ме доведе тук, най-последно имах възможността да променя всичко това. Най-последно попаднах на мястото си и създадох свой кръг от приятели и за пръв път почувствах, че съм част от живота, а не че го наблюдавам отвън. Но това не продължи дълго.

Да му разказва за това как се бе чувствала, бе все едно да го преживее отново, но тя си пое дълбоко дъх и му доразказа останалото.

— Когато Джейсън ме обвини в прелюбодеяние и се разведе с мен, аз се оказах отново здраво посадена извън обществото. Само дете беше далеч по-лошо, отколкото преди. С изключение на Роузи загубих приятелите си. Загубих също и уважението на околните към мен, загубих и семейството си. Нямах представа как се чувствах.

Гласът ѝ потрепери и тя направи пауза. Не искаше съжаление, особено от Даниел. Повдигна глава.

— Тази работа по трезвеността ме поставя обратно на една плоскост с тези жени и ако аз подкрепя начинанието, мога да спечеля поне подобие на почтеност. Поне хората да не ми обръщат гръб, когато ме виждат да идвам. Не мога да се оттегля сега...

— Разбирам...

Лили наблюдаваше как чертите на Даниел се втвърдяват в неумолимите линии, които вече познаваше. Той се облегна на стола си, като излезе от лунната светлина и потъна в сенките на тъмната стая зад него.

— Разказваш ми това, за да ме придумаш да ти се извиня ли?

— Не. Но ще го приема, ако ми го предложиш.

— Не ти го предлагам. Казах ти преди, съжалявам за това, че си загубила уважението на хората и собственото си семейство, но аз представлявах Джейсън, а не теб в развода и като негов адвокат мое задължение беше да го представлявам по възможно най-добрия начин, на който съм способен. Нямам намерение да се извинявам за това, че съм си вършил работата. Ако бе толкова загрижена за доброто си име, може би не трябваше да имаш връзка с друг мъж — той пусна отново стола върху краката и се изправи, после извърна поглед от прозореца. — Късно е — избъбри през рамо, — а утре имаме да вършим много работа, ако възнамеряваме да подготвим стратегия на защита за Еймъс преди съдията Билингс да се върне.

Тя би трябвало да го познава по-добре, за да очаква извинение от него и все пак се почувства глупаво разочарована от това, че не ѝ се бе извинил. Стана от стола си, за да си ляга, но гласът му се понесе през отворения прозорец и я накара да спре.

— Лили?

— Да?

— Не беше права, когато каза, че не бих те разбрал. Разбирам много добре какво е да си отвън и да поглеждаш вътре — последва миг на мълчание, после той додаде: — Не беше права и за нещо друго.

— Какво?

— Видях те веднъж на един котилйон в къщата на родителите ти. Не исках да идвам, но Джейсън ме замъкна с него, въпреки че не бях поканен. В онези дни не се движех в същия обществен кръг с девойки, които навлизат в обществото и със синове на богати банкери. Останах само няколко минути, но те видях да стоиш в градината и да танцуваш валс сама на лунната светлина. Беше облечена в някаква сребристобяла дреха и ми напомни на Титания на Шекспир, все едно че бе сцена от „Сън в лятна нощ“. Наблюдавах те дълго време.

— Така ли? — Лили бе разтърсена от изненада, че е бил на една от забавите на родителите ѝ, и от притеснението, че я бе видял да танцува сама. Тя се намръщи в усилието да си спомни онази вечер, но не можа. Родителите ѝ бяха организирали много танцувални вечери. — Вероятно съм танцувала сама, защото никой не ме е поканил — пробърбори тя, като се опита да звучи така, сякаш това най-малко е имало значение за нея.

— Защо, за Бога, да не танцуваш?

— Казах ти преди, въвеждането ми в обществото не бе много успешно — тя се опита да се засмее на това, но смехът ѝ прозвуча неискрено, дори и за собствените ѝ уши.

— Джейсън не искаше ли да танцува с теб?

— Никога не ме е канил.

Следващите думи на Даниел ѝ казаха, че той не се е заблудил от непринудения тон на гласа ѝ.

— Това вероятно те е наранило.

Тя би трябвало да знае, че не може да го заблуди.

— Да, така беше — призна му. — Разбира се, по-късно, когато го опознах по-добре, научих, че той счита, че танцуването прави мъжа да

изглежда глупаво. Никога не е пожелавал да танцува с мен. Нито дори на сватбата ни — тя погледна към прозореца срещу нейния, но той седеше назад в сенките, така че не можа да види лицето му. — Но за какво не бях права? — попита по-тихо.

— Не беше права, когато каза, че не си била красива. Ти наистина бе красива. Просто не го знаеше — последва дълго мълчание, после той додаде тихо: — И все още си.

Слисана, Лили остана в тъмното в продължение на цяла минута, неспособна да повярва на онова, което току-що бе чула. Даниел си мислеше, че е красива. Това бе озадачаващо разкритие. Но всички комплименти на света не биха могли да променят факта, че той все още вярваше, че тя е прелюбодейка.

Беше си хабила напразно думите, като се опитваше да го убеди — него и всички, в своята невинност преди пет години и се бе изморила да опитва. Нямахше нищо, което да може да каже и което да промени онова, в което вярваше той, и в никакъв случай нямаше да му признае колко много бе наранена. В края на краищата имаше си своята гордост.

Когато се срещнаха на следващата вечер, Лили бе напечатала всички записки, които Даниел ѝ бе дал, и бе преписала имената от хотелския регистър.

Даниел също бе зает. Беше телеграфирал на съдията Билингс, който в момента вземаше решение по едно дело в Калхун. Получи отговор, че съдията ще се завърне в Шиварий в понеделник и ще призове на следващия ден в съда Еймъс Буун, а после ще свика и съдебните заседатели на по-следващия ден. Ако съдебните заседатели решат въпроса да се предаде на съда, щеше да последва процес.

Даниел научи също, че поради факта, че районният прокурор е трети братовчед на Еймъс по майчина линия, нямаше да може да води съдебен процес в името на Народа и от Атланта щял да бъде доведен специален прокурор. Този прокурор бе Хю Мастърсън, който доброволно бе пожелал да поеме делото. Даниел знаеше много добре каква бе причината Хю да проявява тази благосклонност. Щеше да се стреми да му отмъсти с всички сили след делото „Роситър“ и това го

накара да бъде още по-решен да спечели оправдателна присъда за Еймъс.

Когато работеше по дело, Даниел рядко разпитваше един свидетел само веднъж. Опитът го бе научил, че често третият или четвъртият разпит съдържа най-ценната информация — понякога, защото свидетелят бе забравил отделни подробности или ги бе счел за твърде незначителни, за да ги спомене. Така че Даниел се срещна отново с Хелън Оувърстрийт и разпита както шерифа Трусдейл, така и доктор Уилсън за втори път. До времето, когато се срещна с Лили тази вечер, Даниел бе прегледал всички свидетелски показания отново и бе стигнал до някои заключения за смъртта на Корин.

— Има три възможни мотива за убийството на момичето — каза той на Лили, докато се разхождаше безспирно напред-назад из залата на библиотеката и разсъждаваше на висок глас. — Най-очевидното решение е, че някой от мъжете, които са посетили клуба онази вечер я е убил. По-добре да попитам Хелън за редовните посетители.

— Редовни посетители?

— Повечето проститутки имат редовни клиенти, които търсят услугите им отново и отново. Ако някой от редовните посетители на Корин е искал да бъде с нея, но тя е била заета с други мъже, той би могъл да се промъкне в кухнята за ножа, после да се качи обратно по стълбите и да я убие в пристъп на гняв от ревност. Или може би той не е клиент. Може да е просто някой от онези мъже с извратено съзнание, който се забавлява като убива проститутки.

Забеляза гримасата на Лили и спря да снове из залата.

— Не бъди толкова благовъзпитана и изтънчена с мен, Лили — каза той. — Ако се тревожа за твоята чувствителност, не мога да обсъждам с теб случая.

— Съжалявам — промърмори тя. — Но е толкова гадно...

— Убийството е гадно нещо — кимна той и продължи да крачи напред-назад. — Искам да телеграфираш на Джоузая и да го помолиш да открие дали е имало подобни убийства на проститутки напоследък, особено в Джорджия.

Лили си отбеляза да го стори и Даниел продължи:

— Другата възможност е, някой от хората в града да е станал прекалено ревностен привърженик на движението за трезвеност и да е убил Корин с надеждата, че така ще затвори клуба.

Лили бе повече от скептична по отношение на този мотив.

— Мисля, че това е твърде пресилено.

— Аз също, но е възможно. Ще бъдеш силно учудена от някои от мотивите, които съм срещал в кариерата си. Хората могат да извършват убийство поради причини, които аз или ти бихме счели за невероятно тривиални. Но е малко вероятно. Ножът не е типичното оръжие за една жена, освен ако тя не действа при самозащита.

— Ти спомена за това и преди. Защо един нож да не е оръжие за жена? Защото е твърде брутално?

— Не. Защото е твърде рисковано да бъде използвано от жена. Много е по-лесно за мъж, защото ножът е доста интимно оръжие.

— *Интимно?* — изборът на думите му я озадачи. — Не разбирам.

Даниел се приближи до нея.

— Стани. Ще ти покажа.

В мига, в който тя се изправи на крака, той обви ръка около талията ѝ и я придърпа към себе си като приближи свободната си ръка, сякаш да плъзне нож между ребрата ѝ. Дъхът ѝ секна от изненада от твърдия контакт с тялото му, с бедрата му, притиснати до нейните, с ръката му върху талията и с палеца му, настанен точно под гърдите ѝ.

Знаеше, че той усеща ударите на сърцето ѝ под ръката си. Трябваше да ги усеща, защото то биеше толкова силно. Кожата ѝ сякаш изгаряше през пластове тъкани, където той я докосваше. Тя напълно забрави за какво разговаряха и всичко, което искаше, бе той да я целуне отново.

— Виждаш ли какво имам предвид? — промълви той, а горещият му дъх опари бузата ѝ.

Ръцете му се плъзнаха встрани и я освободиха. Като се извърна, той насочи отново вниманието към обсъждания въпрос, докато Лили отчаяно се опитваше да събере мислите си и да успокои разтърсените си усещания.

— Поради това — продължи той — ножът може да бъде отнет по време на борба. Жените обикновено биха използвали отрова или пистолет с малък калибър, за да извършат убийство. По-лесно е да убиеш с огнестрелно оръжие, защото можеш да стоиш на разстояние. Отровата е дори още по-лесна.

Лили още чувстваше горещината на тялото му, въпреки че той вече не я докосваше и сякаш не можеше да възстанови нормалното си дишане. Чудеше се как може да действа така, сякаш нищо не се е случило. Преглътна трудно, като отчаяно се опитваше да измисли какво да каже.

— Ти каза, че има три вероятни мотива. Кой е *третият*? Грабеж?

Даниел поклати глава.

— Тру ми каза, че Корин е имала тридесет долара в стаята си. Не е била ограбена. Третата възможност да е била убита, е това да е извършено по причини, за които ние не знаем нищо — той погледна към Лили. — Виж дали можеш да откриеш нещо за живота ѝ. Била ли е омъжена? Имала ли е семейство? Някакви ревниви любовници?

— Почакай — помоли го Лили, като грабна лист и молив. Започна да пише възможно най-бързо. — Задръж малко.

Даниел направи достатъчно дълга пауза, за да може тя да довърши, после продължи:

— Считам, че това покрива мотивите. Нека да погледнем възможностите.

Той се приближи до бюрото и разлисти записките, докато накрая намери скицата на първия етаж на клуба, която бе нарисувал. Тя бе груба и дори не бе в нужния мащаб, но бе достатъчно добра. С върха на един молив обозначи района на кухнята.

— Спомняш ли си онези стълби отзад, които водят до стайте от кухнята? По пода в кухнята имаше следа от кръв.

— Това е добре, нали? Искам да кажа, това доказва, че убиецът е избягал по този път. Ако Еймъс...

— Това не доказва нищо — прекъсна я Даниел, като поклати глава. — Следата бе по кухненския под. Колко често хората си порязват пръстите в кухнята? Кръвта би могла да бъде на всекиго. Бяха само няколко капки. Въпреки всичко, мисля, че убиецът вероятно е изчезнал по този път — той хвърли молива на масата и прокара ръка през косата си. — Става късно. Нека да спрем за тази вечер.

— Нямам нищо против — кимна тя. — Огладнях.

— Господи, та ние въобще не сме яли, нали? — той погледна часовника на стената. — Минава десет. Съжалявам, че те задържах толкова до късно.

— Няма нищо — увери го тя, а той събра записките и показанията, разпилени по масата, и ги сложи в папката си. — Ще си приготвя нещо, когато се прибера вкъщи — тя се поколеба, после додаде неуверено: — Ако си гладен, ще приготвя нещо и на теб.

— Благодаря ти — отговори той, когато излязоха от библиотеката. — С удоволствие ще се възползвам от предложението ти. Роузи вече е затворила, Беатрис отдавна си е отишла вкъщи при семейството си, а мен не ме бива много в кухнята.

— Нито пък мен, и то в този час — предупреди го тя. — Не очаквай нещо повече от студено пиле, царевичен хляб и парче пай.

— Ако твоят пай е също толкова добър, колкото и сметановата ти торта, ще е чудесно. Винаги съм обичал да си похапвам сладки неща.

Извървяха краткия път до дома ѝ. Когато пристигнаха, тя трябваше да бръкне в джоба си за ключа и Даниел с удоволствие забеляза, че бе възприела съвета му да заключва вратите. Пристъпиха вътре и Лили запали няколко лампи, за да освети тъмния вестибюл и гостната, после взе още една лампа.

— Кухнята е нататък — посочи тя и се отправи към задната част на къщата.

— Да, знам. Бил съм в тази къща много пъти като дете — понечи да я последва, но се спря при грамофона. — Какво ще кажеш за малко музика? — предложи неуверено.

Тя погледна към него над лампата в ръката ѝ и се усмихна.

— Мислех си, че не обичаш да слушаш музика по време на вечеря.

Като си спомни деня, в който бе влязъл в къщата ѝ и я бе заплашил, че ще я даде под съд за това, че вдига шум, като свири силно на пиано късно вечерта, Даниел се усмихна широко.

— Нямах предвид съвременна оркестрова музика. Мислех си за нещо малко по-традиционно.

— Опера? — предположи тя и когато той се съгласи му връчи лампата, после отвори шкафчето на грамофона. Извади една от плочите, извади я от хартиената ѝ обвивка и я постави върху апарата. Завъртя манивелата, постави стоманената игла върху плочата и звуците на оркестър от поне сто инструмента изпълниха къщата. — Хайде — подкани го тя, като повиши глас, за да бъде чута над богатия тенор на Енрико Карузо, когато се отправи към кухнята. — Гладна съм.

Той я последва и зае място на кухненската маса, докато тя започна да приготвя храна за двамата. Даниел се облегна на стола, постави глава на стената зад него и затвори очи, като остави музиката да го отмива като топла океанска вълна. На фона на музиката можеше да чуе как Лили запалва огън в печката, как отваря и затваря хладилника, как носи чиниите и приборите на масата. Когато ароматът на печаш се царевичен хляб започна да изпълва кухнята, той вдиша дълбоко, като се наслади на силното, изкушаващо ухание. Почувства се така, сякаш бе изпаднал в блажена летаргия.

— Нямах намерение да заспиш върху мен, нали — попита тя.

Той усети шеговитата нотка на гласа ѝ и се усмихна. Без да отваря очи, поклати глава.

— Не. Просто не съм свикнал да правя това толкова често.

— Да правиш кое?

— Да слушам опера. Да усещам мириса на храна, която се приготвя вкъщи. Да си отпочивам.

— Щом нямаш време да си отпочиваш, да ядеш добра храна и да слушаш музика, това означава, че работиш прекалено много.

— Може би. През повечето време се храня в ресторанти заради обществените ми ангажименти и програмата ми. Имам и места в ложата в операта в Атланта за зимния и за летния сезон, но почти никога нямам възможност да ходя.

— *Ложа!* Ако имах места в ложата, нищо не би могло да ме спре да ходя редовно.

С все още затворени очи той сви рамене.

— Трудно е да ходиш на опера в Атланта, ако работиш по някое дело в Чатанууга или Сейнт Луис. Мисля, че трябва да си купя един такъв грамофон. Тогава ще мога да имам музика, когато съм вкъщи, без значение каква е програмата ми.

— Ти притежаваш онази голяма великолепна къща в Атланта и все още нямаш грамофон?

Той отвори очи.

— Откъде знаеш каква къща имам?

Тя се обърна, за да отвори хладилника.

— Джейсън ми каза, когато я построи. Доста ти завиждаше.

— Така ли? Каква ирония...

Лили натовари с храна двете си ръце, затвори хладилника с извъртане на бедрото си и занесе храната на масата.

— Ирония ли? — повтори тя, докато сервираше един поднос със студено пържено пиле. — Защо?

— Когато бяхме момчета, живеех в една барака с ламаринен покрив с насмолена хартия по прозорците, за да ни предпазва от дъжда. Джейсън бе банкерският син, тази къща бе една от най-люксоznите в града и той винаги разполагаше с пари за харчене. По онова време аз му завиждах.

— Разбирам.

Лили прекоси кухнята, взе една ватирана ръкавица от куката близо до печката и извади тавата с царевичен хляб от фурната. Занесе хляба на масата, постави го върху чугунен триножник и после седна срещу него.

— Кое те накара да решиш да станеш адвокат? — попита тя, като разгъна салфетката си.

— Самюъл. Той ми даде работа — да мета подовете и да изпълнявам дребни поръчки, когато бях на около десет години. Докато станах на петнадесет, работих като чиновник при него. Баща ми почина онази година и аз се преместих у Самюъл, докато постъпих в университета в Алабама две години по-късно. Да работя като чиновник при него за мен означаваше да натрупам голям опит.

Той се засмя, като поклати глава, спомняйки си онези дни.

— Тогава Самюъл имаше клиенти от целия щат. Аз най-вече пишех досиета за спорове по земеразделяне, носех призовки и поръчителства за освобождаване на задържани лица в затвора, но ми харесваше.

Лили подпря лакът на масата и постави брадичка в ръката си, като го наблюдаваше как си слага парче пържено пиле в чинията.

— Защо ти харесваше толкова много?

Той замълча, като се опита да намери начин да обясни.

— Самюъл ме научи, че законът е открит за всички, справедлив за всички — каза той най-накрая. — Това беше нещо, в което можех да повярвам, и нямаше значение, че баща ми бе пияница и че живеехме в барака на изполичар от южната страна на пътя. Исках да бъда нещо повече от баща си и знаех, че да стана адвокат, бе една възможност да скъсам с този начин на живот.

Той отрязва две парчета от тавата с царевичен хляб, като внимаваше да не си изгори пръстите.

— Предполагам, че няма да го разбереш — продължи той, като постави вдигащите пара комати във всяка от чиниите и се протегна за маслото. — Израснала си в богатство и привилегии.

— Напротив — прекъсна го тя, като се протегна за парче от пилето. — Разбирам повече, отколкото можеш да си представиш. Дори и една позлатена клетка си остава все пак клетка. Аз също исках да избягам от тогавашния си живот. Това е една от причините, поради които се омъжих за Джейсън.

Той остави ножа и я погледна изненадан.

— Значи не си го обичала? Просто си искала да избягаш?

— Аз действително го обичах, но бях много млада. Бях едва на седемнадесет и на тази възраст не съм сигурна, че някой е наясно какво *точно* означава любовта. Мислех си, че той би могъл да ме отведе и да промени живота ми, да оправи всичко. Иронията за мен бе, че считах, че бягам от един задушаващ живот, а завърших по-задушена отпреди.

— Какво искаш да кажеш?

— Бащата на Джейсън живееше с нас докато почине и бе натрапчиво взискателен. Казваше ми какво да обличам, какво да купувам, какво да казвам, дори какво *да мисля*. Чувствах се като животно, което играе в цирк.

— Ами Джейсън?

— Джейсън? — тя поклати глава. — Джейсън не се осмеляваше да противоречи на баща си. Въпреки че когато за първи път ме доведе тук, той наистина направи усилие да бъде добър съпруг. В продължение на година или нещо такова. Но с времето ставаше все повече и повече затворен в себе си, повече и повече недоволен. Отначало не можех да разбера защо. Трябваше ми много време, за да осмисля причината.

— Която бе?

Тя се втренчи в чинията си и той си помисли, че няма намерение да отговори на въпроса му, но след дълго мълчание тя го направи.

— Джейсън просто не ме обичаше. Ожени се за мен, защото баща му поиска да се ожени за мен. Произхождам от семейство, което подхожда на общественото положение на семейство Морган. Елиас

Морган беше банкер, и то богат, но нямаше знатно потекло. И искаше това за сина си. Джейсън бе съгласен с това, но си мисля, че вътрешно дълбоко негодуваше срещу баща си за това, че го бе накарал да сключи един брак, който не бе искал. Той не се осмели да изрази това негодувание пред Елиас, но вместо това обвини мен. Така му бе полесно.

Даниел си спомняше стария Елиас. Безмилостен, надменен и неспособен да види нечия друга гледна точка, освен своята собствена, той винаги бе успявал да направлява живота на Джейсън като шахматна игра. Даниел знаеше, че онова, което каза Лили, бе напълно възможно. Той може и да бе приятел на Джейсън, но бе проумял най-голямата му слабост — да намира лесен начин да се измъкне от трудни ситуации. И Лили бе платила за това.

Той я погледна, но тя не гледаше към него. Все още се взираше в чинията си.

— Три години след като се оженихме — продължи тя, — го чух веднъж как се кара с баща си. Беше малко преди старецът да умре и научих, че Джейсън се е оженил за мен само защото съм била момичето, което баща му му бил избрал, и че иначе той никога не би се оженил за мен.

Даниел не знаеше какво да каже. Преди няколко седмици вероятно би скочил в защита на Джейсън, но започваше да разбира, че историята, разказана му навремето от Джейсън, не е единствената.

— Вероятно те е заболяло, когато си узнала — отрони той най-накрая.

— *Заболяло?* — тя вдигна лице, после го погледна и някак си от болката в очите й него също го заболя. — След като баща му почина, все едно че Джейсън бе излязъл от затвора. Остави нещата в банката да се влошат. Започна да пие много и взе да играе комар. Започна да прекарва все повече и повече време в игралния клуб. Не направи никакво усилие да скрие факта, че не ме обича и ме обвини за нещастията си. В края на краищата нещата стигнаха до положение, че аз почти никога не го виждах. Когато наистина го виждах, бе дори по-лошо.

Даниел бе слисан.

— Какво искаш да кажеш с това *по-лошо*?

— Когато се виждахме, той почти не разговаряше с мен. Ако влезех в стаята, той излизаше. Все едно че искаше да бъде навсякъде другаде, само не и с мен. Нищо не е по-жестоко от безразличието.

— Вероятно е вярно — кимна той. — Но студенината, безразличието и вината оставят малка надежда за помирение.

Тя изглежда прочете мисълта му.

— Значи разводът ни е бил замаскирана благословия?

— Може би — рече ѝ той тихо.

— Изгубих всякаква възможност да се омъжа отново или да имам собствени деца. Изгубих доброто си име, приятелите си и семейството си — тя се засмя унило. — Бракът ми може и да не е бил най-добрият в света, но платих твърде висока цена, за да бъда благословена за загубата му.

Думите ѝ възвърнаха у него онова чувство на безпокойство и съмнение в себе си и той разбра, че не иска да изследва ролята, която бе играл в онова, което тя бе изстрадала. Напомни си за нейната любовна връзка, но това не бе оправдание за предишното лошо отношение на съпруга ѝ към нея, особено в светлината на собствената му изневяра. Изведнъж Даниел почувства внезапен пристъп на гняв към приятеля си от момчешките години.

Тя бутна рязко чинията си и се изправи.

— За Бога — каза му, — нека да разговаряме за нещо друго.

Той с облекчение се съгласи и разговорът им се върна на делото на Еймъс. Подновиха обсъжданията си за самоличността на истинския убиец, докато тя измие няколкото чинии, които бяха използвали.

— В доклада на доктор Уилсън е казано, че има рани, направени при самозащита — отбеляза тя, като се обърна от мивката, за да го погледне. — Това означава, че вероятно е имало борба, нали? Ако е имало борба в стаята на Корин, нямаше ли някой да чуе нещо?

— Не непременно. Музиката от пианото е доста силна. Освен това звуците от една борба биха могли много лесно да бъдат приличени на звуци от доста по-различно естество.

Тя очевидно разбра какво имаше предвид.

— П-предполагам... Предполагам, че е така — запъна се тя, като извърна лице настрана, защото то порозовя. Изсуши ръцете си в една кърпа, после прекоси кухнята и започна да слага останалата храна в хладилника, без да поглежда към него.

Даниел се ухили на изчервяването ѝ и на начина, по който тя извърна лицето си, за да го скрие.

— Ти *наистина* лесно се шокираш, нали? — изрече той през смях. — Лили, Лили, само ако хората знаеха тайната ти.

Тя прие много подозрително тази му усмивка.

— За Бога, не знам за какво говориш — смотолехи тя, като затвори вратата на хладилника с малко повече сила, отколкото бе необходимо. — Каква тайна?

Той се облегна назад, като обхвана с ръце ръба на плота пред него.

— Имаш статуя на гол мъж във фойето си — напомни ѝ той. — Свириш онази порочна музика на пианото си и имаш екземпляри на мръсни книги като „Кандид“, „Мол Фландърс“ и „Рубайят“ от Омар Хаям в тази твоя библиотека и всички казват, че не носиш корсети. На практика целият град мисли, че ти си зла, обиграна светска жена, но в действителност си една *света богородица*.

— Не съм!

— Наистина ли? — противопостави ѝ се той. — Тогава защо тялото ти се втвърдява като дъска, когато някой мъж те прегърне? — той започна да се приближава към нея. — Защо сърцето ти бие като ковашки чук, когато някой мъж те докосне?

Разбира се, беше забелязал. Проклет да е! Тя не можа да измисли нищо, с което да отхвърли твърденията му, освен още едно отрицание. Затова вдигна брадичката си, когато той спря на крачка от нея.

— Не съм *света богородица*.

— Щом казваш — той протегна ръка и плъзна пръст по бузата ѝ. — Виждаш ли? — промълви. — Наежваш се като малко на опосум, което вижда да се навърта наоколо язовец.

Той вдигна свободната си ръка и пръстите му погалиха страните на шията ѝ, докато палците му се движеха напред-назад покрай челюстта ѝ. Тя го мразеше. Знаеше, че трябва да го спре. Би трябвало да изрази възмущението си и гнева си и да го изрита от къщата си. Да стори всичко, само не и да му позволява да прави това. Но изглежда не можеше да помръдне. Хипнотизирана от леките милувки на пръстите му, тя видя как той едва примижа, докато наблюдаваше себе си как я докосва с открито възхищение.

— Може отвън и да си бодлива като магарешки бодил, но вътрешно просто си уплашена. Какво толкова има в мъжете, че те плашат? Страхуваш се да не те наранят отново ли?

Тези думи бяха достатъчно близко до истината, за да я подтикнат към действие. Тя се гмурна под ръката му и се отдалечи, докато в същото време отричаше думите му.

— Не ме е страх от никой мъж. Най-малкото от теб.

— Наистина ли? — рече провлачено той, очевидно, без да ѝ вярва.

Не можеше да го вини. Ръцете ѝ трепереха. Извърна се и повдигна брадичка, като го погледна право в очите.

— Късно е, Уокър — рече му с равен глас. — Върви си.

Той вдигна ръце в жест на капитулация.

— Отивам си, отивам си — каза, като се отправи към задната врата.

На прага се спря и я погледна през рамо.

— Отричай всичко, което си искаш, сладуранке, но това няма да промени нищо — той поклати недоверчиво глава. — Лили Морган се страхува от мен. Проклет да съм...

С тези думи той се отправи към задната врата. Лили се облегна на кухненския плот, като изпусна въздишка на облекчение. Даде си дума, че той никога няма да разкрие унижителната истина, че тя се страхува от него, защото никой друг мъж, дори и собственият ѝ съпруг, не я бе докосвал така, както го направи той.

12.

На следващата вечер, когато се срещнаха в библиотеката да работят по делото на Еймъс, Даниел поръча да му донесат от Роузи сандвичи и бутилка плодов сок и двамата се навечеряха докато работят. Лили се опита да задържи вниманието си върху повдигнатия въпрос, но ѝ бе трудно да се съсредоточи. Докато преглеждаха свидетелските показания, тя седна близо до Даниел и когато рамото му докосваше леко нейното, всичко, за което можеше да си мисли, бе усещането на ръката му около талията ѝ. Когато той посочеше нещо важно на определена страница, всичко, което тя можеше да направи, бе да се вторачи в ръката му и да си спомни милувките на пръстите му по кожата ѝ. Показанията и веществените доказателства бяха последното нещо в ума ѝ.

Даниел изглежда въобще не бе впечатлен от онова, което се бе случило онази вечер, и тя намери това за доста обезпокоително. Чувстваше се напрегната и неспокойна, като на тръни, а той се бе отнесъл с нея сякаш с обичайното внимание на брат към по-малката му сестра.

В продължение на шест дълги часа те щателно преглеждаха показанията на свидетелите, обсъждаха всяка частичка информация, която би могла да се окаже полезна за защитата на Еймъс.

Лили домъкна една огромна черна дъска от мазата и те я използваха да очертаят движенията на хората, които са били в клуба в нощта на убийството. Не беше лесна задача. Показанията не съвпадаха, което правеше много трудно съставянето на истинската картина. Лили намери това за отчайващо, но Даниел възприе ситуацията спокойно.

— Много рядко свидетелите са на едно и също мнение — каза ѝ той. — Десет души могат да видят един и същи човек да ограбва магазин и ще го опишат по различен начин. Той ще бъде млад и стар, висок и нисък, рус и тъмнокос. Въобще често срещано явление.

Лили отстъпи назад от черната дъска, за да се взре в смесицата от имена и времена, които се опитваше да сложи в някакъв ред.

— Щом не можем да разчитаме на показанията на никого, не е възможно да узнаем какво се е случило в *действителност*.

— Разбира се, че е възможно. Просто отнема време — Даниел се облегна на стола си, като също изучаваше имената на дъската. — Щях да бъда много повече обезпокоен, ако показанията им съвпадаха напълно. Тогава щях да подуша някакво тайно споразумение и усилие да се излъже. Самият факт, че техните показания не съответстват съвсем едно на друго ми говори, че в основата си свидетелите казват истината.

Лили поклати недоверчиво глава и една къдрица се освободи от кичура коса на тила ѝ. Тя я подпъкна зад ухото си.

— Истината? Но ако те си противоречат, как могат всички да казват истината?

— Защото това е истината по начина, по който те си я спомнят. Ако се върнем към примера ми за мъжа, който ограбва магазина, нека да кажем, че в действителност той е на около петдесет години. Един осемдесетгодишен свидетел би казал, че той е млад мъж. Едно шестнадесетгодишно момиче би твърдяло, че той е ужасно стар. И двамата казват истината. Всичко зависи от гледната точка. С истината винаги е така.

Тя заобиколи масата, за да седне до него, и подпря лакът върху нея. Постави брадичката си в ръка, като се взираше в черната дъска и се опитваше да размишлява. Но вече бе работила цял ден и двамата с Даниел се бяха трудили в продължение на часове без почивка. Беше толкова уморена, че всички факти започнаха да се замъгляват в главата ѝ, и така че трудно можеше да разсъждава ясно.

Разтърка очи с върховете на пръстите си.

— Това ще ни отведе ли някъде? — попита. — Струва ми се, че всичко, което определихме през последните два дни, е, че не сме сигурни за мотива, че всеки е имал възможност да извърши убийството и че много малко хора могат да се подсигурят с алиби, освен да кажат, че са спали. Единствените хора, за които съм сигурна, че не са извършили убийството, са Еймъс, ти и аз.

— Убеди Трусдейл в това. Ще ни спести много работа.

Лили поклати с възмущение глава.

— Що се отнася до него, Еймъс го е направил, и толкоз. Случаят е приключен.

— Е, Тру не е обладан от интелектуално любопитство. За него очевидният отговор е винаги истинският и той никога не задълбава повече. Винаги е бил такъв.

— Тогава не би трябвало да бъде шериф.

Даниел сви рамене.

— За да си шериф на един град, където един юмручен бой в събота вечер е най-сериозното престъпление за седмицата, не е необходимо да си кой знае колко непредубеден. Убийството не е съвсем често срещано явление по тези места.

Тя въздъхна.

— Защо имам чувството, че ни предстои безкрайно тежка работа?

— Горے главата! Едва сега започваме. Ще доведем всичко докрай. Ще стигнем до истината.

Тя вдигна глава и го погледна през кичурите коса, които се бяха отвързали и паднали върху очите ѝ, твърде изморена, за да ги отмести.

— Винаги ли си толкова уверен в себе си, когато работиш по някое дело?

— Винаги — той я погледна и рязко се изправи. Като събра всички записки, ги пхна в папката си. — Хайде!

— Къде отиваме?

— В заведението на Роузи. Мисля, че имаш нужда от един сладолед.

— Сладолед? — повтори тя. — Не искам никакъв сладолед.

— О, да, искаш.

Като държеше папката си в една ръка, той я хвана с другата под лакътя и я изправи на крака. Изгаси двете лампи върху масата и я поведе решително към вратата на тъмната библиотека.

— Отчаяно се нуждаеш от една мелба с шоколад и бит крем.

— Казваш това, само защото ти самият искаш сладолед — промърмори тя, но не можа да се сдържи да не се засмее. — В края на краищата ти си този, който обича да си похапва сладко.

— Признавам се за виновен. Освен това Самюъл ми каза, че сладоледът в заведението на Роузи е станал вечерна традиция в града през лятото.

— Така е — кимна тя. — Сега, когато влакът спира два пъти дневно, винаги има много сладолед и всичките му любители се събират там. Освен това заведението е още едно място, където могат да се разменят някои и други клюки.

— Като говорим за клюки, заключи вратата след нас — разпореди се той. — Утре, преди да отвориш библиотеката, заключи тази черна дъска в някой килер.

— Ще го направя — обеща тя.

След това завъртя ключа, заключи и предната врата, постави ключа в джоба си и двамата се отправиха към Роузи.

Кафенето бе препълнено, потвърждавайки онова, което бе чул Даниел. Семейства и приятелски двойки изпълваха масите и Даниел заключи, че войната между половете в Шиварий изглежда бе приключила. Роузи бе застанала зад барплота и разговаряше със Самюъл, но когато ги видя да влизат, незабавно дойде да ги посрещне. Успя да им намери маса за двама близо до вратата.

Едва Роузи бе оставила два шоколадови сладоледа пред тях и се бе отдалечила, когато звънецът над вратата на кафенето издрънча и влязоха още посетители.

Даниел, който бе с лице към вратата, погледна над рамото на Лили.

— Току-що влязоха Мери Алис, Дави и Дензи — информира я той. — Обзалагам се, че мислят да изпият по една сода и да заговорничат как да отърват Джорджия от кръчмите и вертепите.

Трите жени се поспряха до тяхната маса.

— Добър вечер, дами — поздрави ги Даниел. — Как е войната със спиртните напитки?

— Ние печелим — изцепи се Дави. — Въпреки твоите усилия да ни спреш, млади човече.

Даниел постави ръка на гърдите си. Изглеждаше невинен като момче в църковен хор. Лили бързо сведе глава, за да скрие усмивката си.

— Дави — каза той. — Наистина се възхищавам на всичко, което правиш, и ако някой може да внуши на един мъж да спре да пие алкохол и да заживее по християнски, това си ти. Но аз съм адвокат, а за един човек трябва да си изкарва някак си прехраната. Калвин

Стодърд ме нае да го представявам — внезапно той ѝ се ухили, лукав като дявол. — Ти би трябвало да ме наемеш първа.

Тя изсумтя при думите му, но Лили можеше да види от изражението ѝ, че Дави наистина не гледа на него с лошо око.

— Ти винаги си бил женкар, Даниел Уокър — изрече тя с тон, който бе достатъчно снизходителен, за да бъде и майчински.

— Да, госпожо — съгласи се той смирено.

Дави се обърна към Лили.

— Ще ни трябват напечатани онези брошури до вторник. Ще можеш ли да го направиш?

— Разбира се — кимна тя.

— Отлично. Трябва да кажа, Лили, че ти се оказа доста добър секретар на дружеството.

— Благодаря — рече провлачено тя.

Леката язвителност зад ласкавостта на думите ѝ бе насочена към Дави, но зад нея Лили можа да види Мери Алис да държи ръката си в ръкавица, за да потисне усмивката си. Дениз, както обикновено, просто изглеждаше смутена.

Трите жени се отдалечиха и Лили насочи отново вниманието си към Даниел.

— Хвалебствия от страна на Дави — промълви той. — Това трябва да ти носи известно удовлетворение.

— Така е. Но, което е по-важно, удовлетворена съм също, че и други жени от този град няма да страдат по начина, по който страдах аз.

Той поклати глава и си взе още веднъж от сладоледа. След като го глътна, избъбри:

— Не се заблуждавай. Всички вие само си губите времето.

Тя се наежи.

— Наистина ли? Кое те кара да мислиш така?

— Ако един мъж иска да задиря някоя фуста, липсата на проститутки в града няма да го спре. Тази работа с трезвеността работи горе-долу по същия начин. Ако на някой мъж му се доще едно питие, той ще намери начин да си го получи — в очите му се настани един отвлечен поглед и той погледна покрай нея, като разсеяно обходи множеството. — Често наливах уиски на моя старец, когато бях дете — промълви тихо. — Единственото нещо, което произтече от това, бе

камшик за мен и един баща, който стана дори по-зъл, отколкото беше преди. Но не го накара да спре.

Той върна погледа си към нея.

— Ако се прокара закон, който забранява употребата на спиртни напитки, хората ще ги произвеждат незаконно. Всъщност нещата само ще станат по-лоши. Ще се утежни и проблемът с корупцията, която вече присъства в полицейските управления на градовете, защото нелегалните разпространители на спиртни напитки ще подкупят полицаите да гледат на другата страна, ще се загубят приходите от таксите върху алкохола и хората ще започнат да пият повече, отколкото по времето, когато е било законно. Страхувам се, че хората са такива.

— А може би това е така, просто защото говори циничната ти природа?

Той повдигна рамене.

— Ако искаш доказателства, виж Канзас. Те прокараха закон, забраняващ употребата на спиртните напитки, но когато отидох там по едно дело преди няколко години, из целия град имаше достатъчно места, където човек можеше да получи едно питие. Въобще не бе трудно да се открият тези места и няколко от местните полицаи пресушаваха по някоя и друга доза уиски или халба бира заедно с останалите. Както казах, просто защото е незаконно, това не означава, че няма хора, които няма да го направят.

Лили се замисли известно време върху това.

— Но ако изведеш това твърдение извън логическото му заключение, тогава нищо не би трябвало да е незаконно. Не би трябвало да прокарваме никакви закони и в такъв случай нямаше да имаме нужда и от адвокати.

Той се ухили при закачката. Наистина започваха да му харесват тези словесни двубои с нея.

— Има разлика. Правото да се пие алкохол е било законно преди, а сега вие искате да го направите незаконно. Искате да промените правилата. Това е различно от законите, които третират убийството например, тъй като обществата още от незапомнени времена са осъждали убийството чрез закон и морал. И грабежа. И физическото насилие. И повечето от другите престъпления. Проституцията е като трезвеността. Тя невинаги е била законно или неморално неприемлива, но сега е такава и всеки полицай ще ти каже, че от всички закони в

наказателния кодекс проституцията и забраната за употреба на спиртни напитки са най-трудните, които могат да бъдат приведени в действие.

— Значи затова си поел защитата на един вертеп? Защото вярваш, че законите за забрана на употребата на алкохолни напитки и проституцията са погрешни?

— Не. Онова, в което вярвам, няма нищо общо. Става въпрос за законността. Всеки — независимо дали е някой дребен крадец, собственик на публичен дом или деветнадесетгодишно момче, обвинено в убийство — има право да получи своите права в съда. Аз правя така, че те да ги получат, независимо от личните ми чувства.

Тя поклати глава.

— Не разбирам как можеш да защитаваш някого, ако знаеш, че е извършил престъпление. Игралният клуб в Шиварий е идеалният пример. Ти знаеш — не ми казвай, че не знаеш, защото няма да ти повярвам — че това място е публичен дом, а проституцията е извън закона, който ти, както казваш, обичаш толкова много. Тогава защо пое това дело?

— Защото онова, което аз знам, няма никакво значение. Аз не съм човекът, който решава дали някой е виновен, или невинен. Това следва да направят съдебните заседатели. Не беше редно съдията Билингс да затваря един бизнес само защото знае, че мястото е публичен дом. Срещу Хелън и нейните момичета не са повдигнати никакви обвинения, няма приведени доказателства за незаконна дейност и няма правно основание да се затвори игралният клуб.

Тя размисли върху това известно време, после каза:

— Добре, ще възприема мисълта ти, че можеш да си затвориш очите за един публичен дом, където се извършва противозаконна дейност. Но какво ще кажеш за нещо като убийство? Наистина ли би могъл да защитаваш някой, за когото знаеш, че е виновен за убийство?

— Лили, отново повтарям, че онова, което аз знам няма никакво значение. Нашата конституция определя, че всеки човек има право на защита в съда, че му е гарантиран честен процес от страна на съответните съдебни заседатели и моята роля е да защитя това му право. Това е начина, по който функционира системата, и без нея ние бихме могли да живеем в монархия, подчинени на желанието и волята на една личност. Законът трябва да се прилага еднакво към всички,

иначе няма да действа. Независимо дали аз вярвам, че някой е невинен, или виновен, ако не защитавам моя клиент по най-добрия начин, на който съм способен, аз предавам всичко, в което вярвам — законност, справедливост и демокрация. Ето как мога да правя онова, което правя.

— Всичко това е много добро на теория — промърмори тя, — но аз не бих могла да го направя. Не бих могла да приведа убедителен аргумент в нечия защита, ако в сърцето си съм сигурна, че е извършил престъплението.

Той ѝ се усмихна.

— Това е, защото все още си мислиш, че *собственото* ти мнение е онова, което има значение. Единственото мнение, което означава нещо, е на онези дванадесет мъже в отделението за съдебните заседатели.

— Значи никога не би отказал да защитаваш някого, дори и да си убеден във вината му?

Той поклати глава.

— Не казах това. Всеки адвокат има своя вътрешна морално-етична линия на поведение, която не може да пресече, без да изложи на риск делото на своя клиент. Ако аз вярвам в нечия вина толкова силно, че съм неспособен да го защитавам както се полага, бих отказал случая. Бих отказал също и ако бях емоционално обвързан с този човек до такава степен, че личните ми чувства да се намесят в начина, по който си върша работата. Отказвал съм също и дела, при които съм чувствал, че клиентът ми ме лъже, или ако съм го хващал да лъже в съда. Не бих извършил незаконно деяние чрез лъжесвидетелстване и не бих защитавал някого, който ме лъже.

Тя разучаваше внимателно сериозното му лице и накрая му повярва. Той вярваше в онова, което казваше, и това бе трудната част, защото заради това тя не го мразеше вече.

— Джейсън те излъга — каза тя тихо — и подкупи Хенри Дъглас да излъже.

Даниел понечи да каже нещо, но тя вдигна ръка да го спре и продължи с приглушен тон:

— Не, аз нямам доказателство за този подкуп. Но Хенри, който бе на път да загуби фермата си в полза на банката на Джейсън, успя да изчисти дълга си веднага след развода ми, да продаде фермата и да напусне града.

От изражението на лицето му разбра, че не ѝ вярва. *Не искаше да ѝ повярва.*

— О, Даниел, знам, че винаги си изпитвал известна преданост към Джейсън, знам, че той ти бе приятел, но посрещни истината в лицето. Джейсън нагласи моята предполагаема връзка с Хенри, защото знаеше, че да ме обвини в прелюбодеяние, бе единственият начин да получи основание за развода си. Искаше да се освободи от мен, да напусне този град, да се освободи от отговорността да управлява банката, да се освободи от целия живот, който баща му му бе изградил. За да направи това, той ме съсипа, използва теб и излъга всички.

— Лили...

— Изморена съм — тя побутна настрана купичката с разтопен сладолед и се изправи. — Отивам си вкъщи. Не, моля те, не си прави труда — добави тя, когато той стана на крака да я придружи. — Бих предпочела да се прибера сама, ако нямаш нищо против. Ще се видим утре.

Лили излезе от кафенето, облекчена от това, че Даниел не се опита да я последва. Имаше нужда да размисли над онова, което ѝ бе казал, като знаеше, че то не съответства на онова, което винаги бе мислила за него. Тя винаги бе мислила, че той е помогнал на Джейсън да изфабрикуват обвиненията срещу нея и ѝ бе лесно да го обвини в това. Сега вече не поддържаше линията си на възмущение, предубежденията ѝ отпаднаха и тя знаеше, че Даниел не е онзи коравосърдечен злодей, за какъвто някога го бе взела.

И Лили нямаше представа как се чувства от това.

Даниел не грешеше често. Когато това се случеше, той си признаваше с неохота дори и пред самия себе си. Загледа как Лили си тръгва и за първи път от пет години насам се замисли над възможността Джейсън, а не Лили да е виновен за изгубеното ѝ добро име.

„Джейсън те излъга.“

Той остана на масата, лениво правеше фигурки с лъжичката в шоколадовия сладолед и си мислеше за Джейсън. Приятелят му от момчешките години, съквартирантът му от студентството, най-добрият му приятел, който бе имал... Джейсън го бе защитил още през първия

му училищен ден в Шиварий, когато и на двамата носовете бяха разкъравени. И двамата се бяха влюбили в едно и също момиче, когато бяха на петнадесет години, бяха постъпили в един и същи университет на осемнадесет и бяха изгубили девствеността си в един и същи публичен дом, когато станаха на деветнадесет. Джейсън му бе заел пари от собствения си фонд, за да може Даниел да се запише да следва с него, за да не бъдат разделени. Без Джейсън той въобще нямаше да може да постъпи в университета. Не можеше да си спомни време, когато да е хванал Джейсън да го лъже. Не искаше да повярва, че Джейсън го е излъгал и за Лили. Не искаше да повярва, че Джейсън го бе използвал. Не искаше да повярва, че е бил толкова заслепен.

— Имаш ли нещо против да седна при теб?

Той вдигна поглед и видя, че до него стои Самюъл.

— Разбира се, че не — отговори, като посочи с ръка свободния стол от другата страна на масата. — Сядай.

Самюъл се настани.

— Изглеждаш в доста унило настроение, Дани. За делото ли си обезпокоен?

— За делото на Еймъс? Не.

— Тогава защо си оклюмал? Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел.

Даниел сви устни и побутна купичката сладолед настрана.

— Може би е така, а аз въобще да не съм разбрал.

По-възрастният мъж разучава известно време посърналото му лице, преди да заговори.

— За Джейсън ли става въпрос?

Даниел вдигна глава.

— Откъде разбра?

— Близко е до ума. Когато влезе, изглеждаше така, сякаш нямаш и най-малка грижа. Лили ти казва нещо и излиза, а ти изглеждаш така, сякаш са ти потънали гемиите. Щом не е нещо за делото на Еймъс Буун, тогава вероятно е нещо за Джейсън.

— Така е — той се облегна на стола и вторачи поглед в обкования с ламарина таван. — Когато ме помоли да го представлявам в делото по развода, Джейсън се закле, че Лили има връзка с Хенри Дъглас. Аз му повярвах и сега се чудя дали доверието ми към него не

се е оказало незаслужено и дали съм не направил грешка. Грешка, за която е платила Лили.

— Ти си адвокат. Твое задължение е да повярваш на клиента си. Кое те кара да мислиш, че си сгрешил?

Той предаде на Самюъл онова, което му бе разказала Лили.

— Но Хенри Дъглас не бе единственият, който е казал, че са имали връзка. Доста хора тук в града разправяха, че са виждали Лили да се разхожда в гората с Хенри много пъти и че той понякога е идвал у тях през вечерите, когато Джейсън е отсъствал.

— Знам, знам. Просто... — Даниел прекъсна изречението си и издиша рязко. — Просто може би тази история има още една страна. Може би онова, което хората са видели, е безобидно. Може би всичко това са клюки и инсинуации.

— Няма огън без пушек — промърмори Самюъл и Даниел не можа да се сдържи да не се усмихне. Самюъл обичаше да говори с клишета. Имаше поне по едно за всеки отделен случай.

— Искаш да кажеш, че нямаше да се говорят приказки, ако не е имало нещо между тях двамата?

— Не — отговори Самюъл, като поклати глава. — Слуховете могат да кръжат, дори и да няма частица истина в тях. Но Лили не е глупава жена, а не е и наивна. Би трябвало да знае, че хората ще приказват за нея. Ако не са имали любовна връзка, защо тя продължи да се разхожда с Хенри в онази гора? Защо го канеше на вечеря, когато Джейсън отсъства? Защо не спря всичко това?

— Винаги е твърдяла, че са били само приятели. Могат ли един мъж и една жена да бъдат някога просто приятели?

— Като съдя по моя опит, не.

— Според моя също — кимна Даниел. — Но след развода, когато Джейсън напусна Шиварий и се отправи на запад, той обеща да ме информира къде се е установил. Никога не го направи. Бяхме най-добри приятели, а той въобще не го направи. Не съм получил и едно писмо от него. Често съм се чудил защо. Сега може би разбрах.

— Считаш, че е заради вината му?

— Може би. През годините се чудех къде е или какво прави. Но сякаш след като напусна Шиварий, той остави цялото си минало зад себе си. Мен, Лили, всичко. Не би ли могла вината да обясни това?

— Възможно е. Не можем никога да знаем какво е в действителност в душата и в ума на един човек. Това, което се чудя аз, е, какво се е пръкнало в твоята глава. Джейсън го няма вече пета година. Защо се тормозиш за това точно сега?

Даниел разтърка челото си с ръка.

— Не мога да спра да се чудя дали моята преданост към Джейсън не ми е изиграла лоша шега при преценката ми. Бях толкова готов да му повярвам и толкова готов да се усъмня в нея. Сбърках ли?

— Съмняваш се в собствената си интуиция. Това е съвсем естествено — Самюъл се наведе напред на стола си. — Не оставяй това да застава на пътя ти сега. Имаш едно момче, обвинено в убийство, и трябва да се съсредоточиш върху това. Когато всичко свърши, тогава можеш да се тревожиш дали си сбъркал по отношение на Лили.

— Може да съм съсипал доброто име на една невинна жена. Как, по дяволите, ще живея с това?

Самюъл не отговори и Даниел знаеше, че въпросът му е от тези, които нямат отговор.

През следващите няколко дни, докато работеха по делото на Еймъс, Даниел и Лили прекараха много часове заедно. Даниел не засегна повече темата за предишния ѝ съпруг и тя му беше благодарна. Ако се разговаряше за миналото, това нямаше да го промени и Лили бе изморена да се чувства така, като че ли трябва постоянно да се защитава, въпреки че не бе сторила нищо осъдително. Би могла да повтаря, че е невинна безкрайно дълго, но това не би накарало Даниел да ѝ повярва.

Алвис Пърди се върна в града. Пратката книги, която чакаше, била занесена в Сейнт Луис погрешно — бе обяснил той, — но Лили не можа да бъде заблудена. Знаеше добре, че той го бе направил съзнателно, просто като оправдание да я види, да се изясни с нея. Тя прие кашона с книги учтиво и когато той постави ръката си, където не ѝ бе мястото, тя запрати една бутилка мастило над главата му и го накара да изхвърчи от библиотеката, уплашен за живота си.

Предположенията за убийството на Корин Хюз и ролята, която Еймъс вероятно бе изиграл в това убийство, продължаваха. В неделя сутринта преподобният Оугълви изнесе хубава проповед по въпроса за това да умеем да отсъждаме така, както ние бихме искали другите да преценяват нас, но после докато стоеше отвън пред методистката църква и слушаше какво приказват хората, се зачуди дали не бе единственият човек, който я бе чул.

Дави не бе там да разпалва огъня, тъй като двете с Дензи винаги посещаваха баптистката църква в другия край на града, но Лили имаше чувството, че подобни мнения бяха изразявани и от паството на преподобния Джоунс.

Сю Ан Паркър и Луиза Ричмънд бяха застанали наблизко и разговаряха с Алвис Пърди и техните възмутителни коментари за Еймъс я накараха да кипне.

— Смахнат хлапак, ето какъв е той — заяви Ан Паркър, като разпери ветрилото си и го размаха във въздуха, за да подчертае твърдението си. — Фактът, че е убил тази сестра на Содом, за мен не бе изненада.

Алвис се обади:

— Чух, че е бил в игралния клуб през онази нощ. Намерили са го в стаята ѝ с ножа в ръка и целия в кръв.

— Абсолютно виновен. Със сигурност ще го обесят.

— Е, радвам се, че дотогава ще е зад решетките — намеси се Луиза Ричмънд. — Ще се чувствам в много по-голяма безопасност без този лунатик по улиците.

Лили се разгневи. Тя се извъртя, за да отправи някоя унищожителна забележка, но преди да успее да отвори уста, Даниел изникна до нея. Едва тогава тя си спомни обещанието си.

— Хайде — рече ѝ той тихо и я хвана за ръката, да я отведе понадалеч. — Трябва малко да охладиш гнева си. Една добра, дълга разходка определено ще ти е от полза.

Лили знаеше, че има право и се отдалечи с бързи стъпки. Даниел я последва, на крачка след нея.

— Ти ми обеща да се въздържаш от коментари — напомни ѝ той, докато крачеха по прашния, изровен път, водещ извън града и далеч от

сплетните на хората.

— Знам, знам — процеди тя през стиснати зъби. — Но толкова е трудно да стоиш и да слушаш тези глупости. Честно казано, някои хора имат сякаш само бръмбари в главата си.

— Няма да оспоря нищо — въздъхна той и я последва, когато тя зави и пресече железопътните релси. — Но, Лили, ти не можеш да промениш това.

Все още гневна, тя не можа да се сдържи да не излее душата си пред него.

— Сю Ан Паркър няма кой знае колко ум в главата си. Тя си мисли, че нейният орехов пай е най-доброто нещо под слънцето, затова го прави за гостите на хотела всеки божи ден. Разбира се, всички в града знаят, че той е ужасен и гостите никога не го ядат, но тя продължава да го прави. Не е ли глупаво?

— Много глупаво — съгласи се той.

— А що се отнася до Луиза... — тя си пое дълбоко дъх и поде отново: — Тази жена винаги се е правила на голяма светица, гледа на мен отвисоко и се държи така, сякаш има най-съвършения съпруг, най-съвършения брак и води най-съвършения живот, докато ние и двамата знаем, че това е лъжа. Знаем къде прекарва Езра Ричмънд по-голямата част от времето си, нали?

— Да, знаем.

— А що се отнася до Алвис Пърди, не ме карай дори да започвам да ти говоря за този жалък червей.

Тя изстреля още някои интересни изрази относно интелигентността на Сю Ан и Луиза и отблъскващото поведение на Алвис, докато накрая се успокои, изразила вече възмущението си.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита я Даниел, когато тя най-после утихна.

— Да — призна тя.

— Добре. Тогава може ли да намалим темпото и да се разхождаме като цивилизовани хора?

Като осъзна, че те на практика бягаха по пътя, тя се засмя и изпълни молбата му.

— Съжалявам. Но бях бясна като разлютен стършел.

— Видях. Обаче няма смисъл да се дразниш от неща, които не можеш да промениш.

— Нима теб нищо не те вълнува, Уокър? — попита го тя отново разгневена, този път от безгрижното му отношение.

— Ти ме вълнуваш — отговори той и ѝ се ухили.

Като си спомни деня, в който бе нахлул в библиотеката и я бе заплашил, че ще я изхвърли през перилата на мецанина, докато духаше дима в лицето ѝ, тя почувства, че отвърща на усмивката му с усмивка.

— Ти наистина бе толкова пощурял, че приличаше на някой хулиган онзи ден в библиотеката.

— Можеш ли да ме обвиниш? Какъв протест, за Бога! От всичките неща на света, за които съм мислил, че можеш да направиш, да събереш и организираш жените за такъв протест — това никога не ми бе хрумвало.

— Беше доста хитро, нали? — изхихика насреща му тя ликуващо.

— Не трябва да си толкова доволна от себе си — промърмори ѝ сърдито. — В Атланта ми трябваше доста време да убеждавам Калвин, че няма какво толкова да се безпокои от теб, а когато се върнах, заварих града в пълен хаос.

— Беше само временно. Нещата изглеждат отново придобиват обичайния си ход. За всички всъщност, с изключение на Еймъс. Бих искала...

Изведнъж Даниел спря рязко и онова, което бе искала, никога не бе произнесено. Лили застана до него и го погледна в лицето, но той не гледаше към нея. Вместо това, с извърната от нея глава, се взираше упорито, неподвижен, сякаш бе замръзнал на мястото си. Тя проследи втренчения му поглед покрай изпочупената дървена ограда до пътя, през полето с избуяли плевели отсреща, до една разнебитена къщурка на около петдесет метра от тях.

Тя бе сгушена в подножието на хълма и до гората отвъд и не си струваше кой знае колко гледката. Стените ѝ бяха обветрени до тъмносиво, а ламариненият покрив бе ръждясал до кафяво. Двата предни прозореца бяха обковани с дъски и цялото място изглеждаше като благодатен рай за термити. Един по-силен ритник вероятно щеше да събори цялата постройка. Изкривеният плевник до нея беше в същото занемарено състояние и всичко около това място говореше за упадък и крайна бедност.

— Даниел?

Той изглежда не я чу. Като продължаваше да гледа втренчено къщичката, той пое по пътеката към нея и в края на краищата спря точно пред разнебитената предна тераса. Лили го последва.

Като постави ръка върху една от колоните на верандата, той промълви:

— Господи, нима Джак Броуди все още не е разрушил това място?

— Джак Броуди замина за Оклахома преди три години — отговори тя. — Банката го лиши от право на ползване и сега притежава собствеността му. Обявили са земята за продажба, откакто е напуснал града, но, доколкото знам, никой дори не е направил предложение.

Даниел изкачи двете предни стъпала и дъските под него изскърцаха в протест.

— Внимавай — предупреди го тя. — Има вероятност да пропаднеш.

Той пресече верандата и не отговори. Предната врата отдавна бе изчезнала и той се спря на прага. С вдигнати ръце до касата на вратата над главата му той пристъпи вътре. Лили го последва, като колебливо си проправяше път сред прогнилите дъски на верандата и спря точно зад него. Като наведе глава, тя надникна изпод ръката му, за да погледне вътре.

Слънчевата светлина се процеждаше през дупките между дъските от едната страна. Стените никога не бяха виждали боя и бяха в същото мръсносиво, както и отвън. Една ръждясала мивка клечеше в единия ъгъл, а пристегнато с въже легло с продънен матрак — в другия. Мръсният под бе застлан с боклук, остър мирис на плесен изпълваше бараката. Огромен изгорял дънер в средата на стаята свидетелстваше, че мястото е посещавано от скитници.

— Ти си живял тук, нали? — обади се тя тихо.

— Аха — той остави ръцете си да паднат свободно встрани и в строгия му профил тя видя отново мимолетния поглед на страх и гняв. — Дом, мой скъп дом...

Даниел влезе в паянтовата барака, а тя застана на входа. В средата на стаята той се спря до дънера, като се огледа без да каже и дума. Погледна към пода и се смрази, после бавно се наведе, за да вземе онова, което бе приковало вниманието му. Беше една пръстена кана в мръснокафяво.

Той я вдигна в ръце и вторачи поглед в нея.

— Знаеш ли как баща ми обичаше да прекарва неделните следобеди? Стоеше там отвън на верандата и пиеше долнокачествен алкохол, доставен по контрабанден начин и псуваше майка ми за това, че го е напуснала, докато той ползвал пушката си — калибър двадесет и втори да стреля по птиците, накацали по оградата в края на пътя, защото някога майка ми имала своя любим дългоопашат папагал. Толкова пиян, че едва можел да стои на краката си, но все още можел да уцели опашката на птица на петдесет метра разстояние.

— Майка ти го е напуснала?

Той се засмя горчиво.

— Нима я обвиняваш? Тя излезе на църква, когато бях на около три години, и въобще не се завърна вкъщи. Дори едва си я спомням. Всичко, което си спомням, е как се криех от баща ми всяка неделя и се молех на Господ майка ми да се върне за мен. Но знаех дори и тогава, че никога няма да го направи. Когато бях на около четиринадесет години, Самюъл направи проучване и откри, че тя е починала в Мемфис две години след като си замина оттук.

— Съжалявам.

— Недей. Беше твърде отдавна.

Тя наклони глава на една страна и само безмълвно го наблюдаваше.

— Еймъс винаги се е крил в килера — каза тя тихо. — Ти къде се криеше?

Той мълча дълго време и тя си помисли, че няма да отговори на въпроса ѝ. Най-накрая той го направи.

— Под предната веранда. Баща ми винаги знаеше, че съм там, но ме оставяше сам, докато започнех да плача. В секундата, в която го направех, той ме измъкваше оттам, халосваше ми няколко силни удара, за да ме накара да замълча. Умря на онова легло, хей там. Беше наистина чешит моят старец...

Лили обгърна тялото си с ръце, като го наблюдаваше безпомощно и искаше да може да облекчи болката му, но всичко, което можеше да направи, бе да слуша.

— Бях обаче много по-щастлив от Еймъс. Научих се как да се защитавам с бой. До дванадесетия си рожден ден бях едър колкото баща си. Следващия път, когато той ме удари, му отвърнах и аз. Това бе

последният път, когато вдигна ръка срещу мен. Почина, когато бях на петнадесет години, в онова легло. Знаеш ли какви бяха последните му думи към мен? Каза ми: „Умирам и съм доволен от това, защото отивам в ада. Когато и майка ти дойде, мога да обвия ръце около гърлото ѝ и да я удуша, което заслужава. Мога да продължавам да я душа вечно.“

С внезапна сила Даниел захвърли каната и тя удари сухата мивка с разтърсващ звук, което я накара да подскочи.

— Ти, кучи сине! — извика той, докато парчетата от каната падаха на пода сред боклуците. — Надявам се, че си в ада. Дано изгниеш там!

На Лили ѝ прилоша. Тя притисна ръка към устата си, усещайки болката му, без да има понятие как да я спре.

Той изведнъж я погледна.

— Знаеш ли, толкова е трудно да я премахнеш...

— Кое? — прошепна тя.

— Мръсотията. Тя е като постоянно петно. Можеш да изградиш голяма разкошна къща и да окачиш дипломата си от университета на стената, но това не променя нищо. Можеш да носиш костюм за сто долара и копринена вратовръзка, но отдолу все още имаш мръсотията на беден бял боклук. И имаш чувството, че цялото измиване на света няма да те направи чист. Измъкнах се от това място, когато бях на седемнадесет години и още седемнадесет изминаха оттогава, а все още се опитвам да се очистя.

Лили не можа да понесе повече. Пресече бързешком стаята и го хвана за ръката.

— Хайде, Даниел — промълви тя и започна да отстъпва назад, като го дърпаше със себе си към вратата. — Излез навън, на слънце.

Той я последва вън от къщата и двамата поеха по пътя, по който бяха дошли. И двамата мълчаха. Даниел вървеше до нея, изгубен в миналото си. Като знаеше, че той би разговарял за това само ако иска, тя не се опита да завърже разговор. Бяха пред нейната предна веранда, когато той най-накрая проговори:

— Знаеш ли, ти беше права...

В момента на отварянето на предната врата тя спря и се обърна към него. Не я бе последвал на верандата, а бе останал до първото стъпало.

— За какво? — попита го.

— За това защо се заех с делото на Еймъс. Заради баща си и заради скапания живот, който е имал, когато е загазил Еймъс не е имал някой, който да му помогне.

Даниел пхна ръце в джобовете на панталоните си и я погледна.

— Мислех си за моя баща и за това какъв негодник беше и къде щях да свърша аз, ако няхах някой, който да ми помогне.

— Самюъл — опита се да отгатне тя.

Той кимна.

— Да, Самюъл. И Джейсън.

— Джейсън? — повтори тя изненадана. — Той пък какво е направил за теб?

— Беше най-добрият ми приятел, който някога съм имал. Когато бяхме момчета, баща му не искаше да другарува с мен, защото произходът ми не съответстваше на неговия, но Джейсън действително не се подчини на това негово желание. Често изчезваше през нощта и вършехме куп неща заедно. Когато отиде в колежа ми даде парите от попечителския фонд на майка си, така че и аз да мога да постъпя. Самюъл бе просто един борбен провинциален адвокат, чиито клиенти му плащаха с прасета, кокошки и буркани с мед. Той не можеше да си позволи да ми помогне, осигурявайки ми университетско образование. След като завърших право, започнах да печеля сносно и се опитах да изплатя обратно парите на Джейсън, но той не искаше и да чуе. Просто се засмя и каза, че ще ми напомни за дълга, ако някога има нужда от адвокат. Един ден го направи. Помоли ме да му помогна да се разведе с жена си. Знаем, че ме ненавиждаш за това, но аз дължах на Джейсън повече, отколкото въобще бих могъл да му изплатя. Не можех да откажа.

Лили не знаеше какво да каже. Тя сведе поглед към ключа в ръката си. Искаше да му каже, че това няма значение. Искаше да му каже, че като помага на Еймъс, тя бе тази, която сега му е задължена. Искаше да му каже, че вече не го ненавижда.

Когато вдигна поглед да му каже всичко това, той вече беше си отишъл.

13.

На следващата сутрин Лили отиде в затвора да посети Еймъс. Когато пристигна там, шерифът Трусдейл го нямаше, а на смяна бе Боби Том Тайър.

— Тук си, за да се видиш с Еймъс ли? — попита той. Когато тя кимна, той посочи с ръка към затворената врата зад него, която водеше към затвора: — Ще трябва да почакаш. При него е отец Оугълви, който ще се върне всеки миг.

Сякаш в отговор на думите на помощник-шерифа вратата се отвори и свещеникът влезе в кабинета. Той зърна Лили и пресече стаята към нея като клатеше глава и изглеждаше обезкуражен.

— Страхувам се, че нямам късмет да повдигна духа на Еймъс — призна отчето тихо. — Много съм разтревожен, Лили. Не казва и дума, нито една-единствена думичка.

— Може би ще го направи след малко, отче — отговори тя.

— Той въобще разговарял ли е с теб?

— Малко, но всичко това е голям шок за него. И е уплашен.

Свещеникът кимна.

— Да, трябва да се надяваме и да вярваме. Разбрах, че Даниел Уокър ще защитава момчето. Това е благословия. Самюъл ми каза, че е отличен адвокат. Радвам се да видя, че всичко се развива толкова добре. Имаше време, когато животът му не будеше толкова надежди.

Гледката на онази паянтова барака премина през ума ѝ.

— Не будеше, наистина — промълви тя, като си спомни гнева на Даниел, когато разби каната за уиски на баща си.

— Имах нещастieto да познавам бащата на Даниел. Не много добре, разбира се, тъй като Джеремайя Уокър не посещаваше църква, но достатъчно добре — отецът се наведе по-близо до нея. — Между мен и теб, Лили, той бе най-бедният кучи син, на когото съм попадал.

— Преподобни! — задави се Лили, хваната между шока и смеха при описанието.

— Вулгарен избор на думи. Знам и се извинявам за това, че ги изрекох, особено пред една дама.

— Не се извинявайте, отче. Вие сте един от малкото хора в Шиварий, който мисли, че аз съм дама.

— Както чувам, това се променя.

— Може би. Надявам се.

— Много се радвам да го видя — отчето ѝ се усмихна окуражително, после се върнаха на предишната тема. — Даниел постъпи добре. Уверен съм, че Еймъс е в добри ръце. Той планира ли да призове момчето да свидетелства на делото в съда?

— Не знам — отговори тя. — Ако е така, надявам се, че Еймъс ще бъде способен да се справи — вдигна ръце в жест на безпомощност. — Просто ми се искаше толкова много хора в града да не бяха го обвинявали. Би трябвало да чуете разговорите.

— Вече ги чух — свещеникът я потупа по рамото. — Тези неща ни са пратени да ни изпитат, скъпа — каза той и си тръгна.

Лили остана дълго време смълчана, като си спомни миналия ден и изражението на лицето на Даниел, докато ѝ разказваше за баща си. Двамата с Еймъс имаха нещо общо — бащи, които бяха злоупотребили. Какъв ужас само са били детствата им... Собственото ѝ детство бе неприятно, трудно и в някои случаи болезнено, но тя дори не можеше да си представи страданията на Даниел и Еймъс като деца.

— Искате ли да видите Еймъс, госпожо Морган? — гласът на Боби Том Тайър прекъсна мислите ѝ и Лили се обърна към него.

— Да, Боби Том, искам.

Той посочи с палец вратата зад него.

— Вървете право напред.

Когато влезе в задната стая, Еймъс не даде знак, че я познава. Беше седнал на ръба на нара, вторачил поглед в пода и не смееше да я погледне в очите. Столът за посетители бе срещу стената и тя приседна на него.

— Добро утро, Еймъс.

Тя започна посещенията си, като му разказа за някои новини от града. Внимателно избягваше всяка връзка с процеса или с игралния дом.

— Агнис Шуп — тя е галантеристка, нали знаеш — си купи нова шевна машина „Сингер“, дори по-хубава, отколкото последната, която

имаше.

Той не промълви нито дума, дори не повдигна глава. Лили опита отново.

— Роузи има сладолед с друг аромат в кафенето си. С шоколадено ментови резенчета. Не ти ли звучи добре? Когато всичко това свърши, ще отидем там и ще го опитаме.

Дори сладоледът, едно от любимите неща в живота на Еймъс, изглежда не можеше да го измъкне от унинието му.

Лили си пое дълбоко дъх и изрече, вече малко обезкуражена:

— Еймъс, мислех, че сме приятели. Не искаш ли вече да бъдеш мой приятел?

Младежът поклати глава, като все още отказваше да погледне към нея. Лили го наблюдаваше със съчувствие. Знаеше, че не го прави нарочно.

— Защо не разговаряш с мен? Нещо лошо ли съм направила?

Еймъс не отговори. Просто отново поклати глава.

— Мисля, че съм направила нещо лошо — продължи Лили. — Мисля, че за това не искаш да разговаряш с мен. Не познавах Корин, не знаех, че е твоя приятелка, и казах някои лоши неща за нея. Съжалявам.

Измина дълъг период на мълчание и тъкмо Лили се канеше да си тръгне и да опита отново някой друг ден, когато Еймъс изведнъж заговори:

— Тя беше лоша — промълви той. — Всички жени в игралния клуб са лоши. Ти и Роузи така казахте.

Лили си спомни разговора им онзи ден. Искаше ѝ се да може да върне назад суровата си преценка.

— Знам, че казахме точно това, но мислехме, че тя е лоша жена заради мястото, където живееше. Може би сме сбъркали. Ако е била твоя приятелка, вероятно е била много мила.

— Беше мила с птичките. Често им оставяше хляб. Аз ѝ помогнах да направи това няколко пъти. Понякога седяхме върху един дънер и разговаряхме. Там е тихо. Никой не те безпокои. Приятно място за разговор, там, в гората.

Лили затвори очи, като си спомни дългите разходки, които обичаха да правят двамата с Хенри, разговорите, които бяха водили, глупавите приказки, които заобикаляха нещо съвсем невинно. Хенри ѝ

бе разказал колко много обича фермата си и колко са трудни времената, когато нямаш пари. Тя му бе признала самотата си и колко трудно е да разбереш, че съпругът ти не те обича. Считаше Хенри за свой приятел и си спомни шока, когато разбра, че той я бе предал. Но Лили не бе тук да рови из миналото. Тя отвори очи.

— Еймъс, трябва да ти задам един въпрос. Защо отиде в игралния клуб онази нощ?

Той се размърда неудобно върху нара. Най-накрая каза:

— Тя ми каза да отида да я видя и аз отидох, въпреки че ти ме бе съветвала да не ходя там. Извърших нещо лошо и сега тя е мъртва.

Лили знаеше, че в ума на Еймъс причината и следствието бяха прости и очевидни. Той бе извършил нещо лошо, затова приятелката му бе мъртва. Трябваше да го накара да разбере, че това не е така.

— Еймъс, чуй ме — Лили се наведе напред и се приближи възможно най-близо до него, доколкото ѝ позволяваха решетките. — Ти не си направил нищо нередно. Онова, което се е случило с Корин, не е по твоя вина. То няма нищо общо с теб. Някой е убил Корин. Някой, който е много лош. Това няма връзка с теб и ти не си извършил нищо лошо. Разбираш ли?

Еймъс не отговори и тя продължи:

— Аз никога не съм те лъгала, нали?

— Не, госпожо.

— Тогава ми повярвай. Онова, което се е случило с Корин, не е по твоя вина. Фактът, че ти си отишъл там да я видиш, няма нищо общо със смъртта ѝ. Вярваш ли ми?

Той не даде да се разбере, че е осмислил думите ѝ доста дълго време. После бавно кимна с глава.

Лили изпусна въздишка на облекчение.

— Даниел има намерение да докаже, че не си я убил, но трябва да му помогнеш. Трябва да му разкажеш всичко, каквото знаеш. За това, че Корин е била твоя приятелка, за това как си отишъл в игралния клуб, за всичко. Разбираш ли?

— Да, госпожо.

Лили стана на крака.

— Радвам се, че Корин е била твоя приятелка, Еймъс. Съжалявам, че казах лоши неща за нея. Съжалявам, че тя е мъртва.

— Тя ми липсва.

— Знам.

Тя протегна ръка през решетките, доколкото бе възможно. Той я погледна за миг, после се наведе напред на нара и пое ръката ѝ.

— Искан ми се да съм я познавала — продума тъжно Лили. — Искан ми се да беше ми разказал за нея преди...

— Мислех, че няма да ме разбереш. Тя ми беше приятелка.

— Разбирам, Еймъс — преплете пръсти с неговите и стисна окуражително ръката му. — Повярвай ми, разбирам те много добре...

За Даниел никога не бе проблем да се съсредоточи. Винаги бе притежавал способността да насочи вниманието си върху работата, независимо от онова, което ставаше в живота му. Но тази вечер, докато седеше с Лили в библиотеката и преглеждаше делото на Еймъс, той откри, че е неспособен да мисли за нищо друго, освен за нея.

Спомни си шока и отвращението на лицето ѝ в деня, преди да ѝ разкаже за баща си. Не можеше да я обвинява за това. Всеки би се отвортил от неделното хоби на баща му. Всеки, с изключение на него. Той бе видял толкова отвратителни неща в кариерата си, че в действителност вече нищо не можеше да го шокира.

Веднъж бе казал на Лили, че много малко неща в живота му го изненадват, но когато се размисли върху това предния ден, беше изненадан от собственото си поведение. Никога и с никого не разговаряше за баща си, дори и със Самюъл. Това бе забранена тема — нещо, което трябваше да бъде затиснато дълбоко навътре и да не му бъде обръщано внимание. Самият факт, че бе разказал това на Лили, го озадачи. Озадачен бе също и от обясненията си пред нея, за Джейсън и за развода му. Никога да не се оправдава и никога да не обяснява бе правило, към което Даниел се бе придържал през целия си живот, но застанал до предната веранда на Лили предния ден, той бе направил и двете и нямаше представа какво го бе обладало. Какво толкова имаше в нея, че го бе накарало да наруши собствените си правила?

Спомни си думите на Самюъл в кафенето, беше сигурен, че бяха казани съвсем на място. Знаеше, че трябва да се съсредоточи изцяло върху делото на Еймъс и не можеше да си позволи да се разсейва от мисли за една жена.

Направи всичко възможно да отхвърли настрана тази бъркотия и да се съсредоточи върху делото, но на няколко пъти през вечерта се усети, че я наблюдава внимателно, докато тя седеше срещу него на масата в библиотеката с наведена глава над показанията на потенциалните свидетели, и се улови, че се опитва да я прецени.

Тя представляваше озадачаваща смесица от противоречия. Можеше да бъде смела и заради някой друг и в същото време неотстъпчива в битката. И адски уплашена, ако я докоснеше мъж. Той си спомни начина, по който бе потреперила, когато я бе докоснал миналата нощ и се зачуди дали нещо толкова просто като милувка би могло да я уплаши. У нея имаше нещо, някакъв намек за невинност, каквато една жена, която е била омъжена, не би трябвало да има. Наивност, което не пасваше на една жена имала пламенна любовна връзка. Сега, когато това здраво се настани в мислите му, Даниел не можеше да се отърве от чувството, че нейното настояване, че е невинна, е било истина през цялото време и че вероятно Джейсън ги бе изиграл и двамата със собствения си егоистичен сценарий.

— Ако те разбирам правилно — казваше тя, — ти не възнамеряваш да присъстваш, преди Еймъс да застане пред съдебните заседатели, които да решат дали случаят да бъде отнесен до съда.

— Не, не възнамерявам — избъбри той разсеяно, като се зачуди дали би могло да бъде доказано, че Джейсън е подкупил Хенри, за да излъже, че е имал любовна връзка с нея.

— И ако те решат, че има достатъчно доказателства, за да предизвикат процес, тогава предявяват обвинение?

— Правилно — кимна той.

По дяволите, ако правеше дълги разходки с Лили в гората, нямаше да му се наложи да лъже за любовна връзка с нея. Просто щеше да я осъществи.

— Без ти да го представляваш, мисля, че Еймъс няма шанс да бъде освободен поради липса на доказателства...

— Абсолютно никакъв.

Щеше да я отведе до едно красиво място от другата страна на езерото Алатуна. Никой никога не ходеше там. Представата да прави любов с Лили Морган във високата трева на някоя ливада там накара желанието му да премине през цялото му тяло.

Тя вдигна поглед и видя, че той я наблюдава. Смръщи вежди.

— Даниел, ти въобще слушаш ли ме?

Сякаш от далечно разстояние гласът ѝ го върна към обсъждания въпрос.

— Разбира се, че те слушам. Ще стигнем дотам, че ще отидем на процес.

Думите му изглежда не я задоволиха. Тя все още го гледаше скептично от отсрещната страна на масата.

— Изглеждаш ми доста разсеян тази вечер. За делото ли се тревожиш?

— Не. Добре съм — смотолевя той.

Господи, тя беше красива! Спомни си изисканите форми на силуета ѝ под нощницата, сладкия вкус на устните ѝ и се зачуди как бе могъл Джейсън да я оставя сама през нощта, за да ходи в игралния клуб на Хелън.

Беше ли имала тя любовна връзка с Хенри Дъглас? Преди няколко седмици Даниел беше сигурен в отговора на този въпрос, сигурен отвъд всякакво разумно съмнение, но сега въобще не бе убеден.

— Даниел, защо за Бога ме гледаш така?

— Как?

Бузите ѝ леко се зачервиха, дори и да не бе възможно да знае какви мисли преминават през ума му.

— Така. Напрегнато, хищнически. Като вълк, застанал на вратата. Не мога да го обясня.

Той също не можеше да обясни. Пое си дълбоко дъх и си наложи да се върне към обсъждания въпрос.

— Просто съм уморен. Да разговаряме за Еймъс. Трябва да го подготвим да се яви като свидетел.

— Да го *подготвим*? Как?

— Трябва да се убедим, че историята му ще звучи правдоподобно — поясни Даниел.

Можеше да помирише парфюма ѝ, нежния аромат на крем, което правеше трудно съсредоточаването му. Изправи се рязко и започна да се разхожда из залата, като остави известно разстояние между двамата и бърбореше за делото, за да отблъсне със сила разсейващите го мисли за нея.

— Съдебните заседатели са странни. Човек никога не знае каква мисъл ще им дойде в главите, но след като мисълта вече е там, никога вече не можеш да я избиеш.

Лили издаде звук на разочарование и хвърли молива си.

— Тогава няма никаква надежда. Съдебните заседатели ще бъдат местни жители, а повечето от тях вече са убедени, че той го е извършил.

— Това е вярно, но до арестуването му никой не е мислил, че Еймъс е способен да нарани и муха. Приказките, които се носят сега са съвсем естествени, но когато онези дванадесет мъже заемат местата си, искам те да възвърнат първоначалното си мнение за него. Обаче Еймъс трябва да ми помогне. Трябва да разкаже своята история от свидетелското място в съда. Как мога да направя това, щом като той въобще не разговаря с мен?

— Когато разговарях с него днес ми обеща, че ще ти помогне по всякакъв начин, по който може.

— Добре. Започвах да си мисля, че имам клиент, който иска да бъде обесен.

— Той се счита за виновен за смъртта на Корин. Бащата на Еймъс винаги му казваше, че той е виновен за всяко лошо нещо, което се е случило на някого. Съвсем разбираемо е, че сега ще се самообвинява, въпреки че не я е убил.

— Разбирам го, но той трябва да го преодолее. Ако съдебните заседатели съзрат какъвто и да е намек за вина, изписана на лицето му, те ще го осъдят. Ето защо свидетелските му показания са толкова важни.

— Не може ли просто да застане на свидетелското място и да каже истината?

— Да, но един процес не се състои само в *казване на истината*. Много е важен също и *начинът*, по който се казва. Когато Еймъс разкаже историята си, искам съдебните заседатели да си помислят, че няма никакъв начин той да е убил това момиче — извърна се към нея. — Искам също и свидетел, който да опише характера му. Някакви предложения?

— Роузи. Тя познава Еймъс още от раждането му. Джейкъб Коул би бил подходящ, тъй като Еймъс работи за него като чистеше оборите, когато бе на петнадесет години. А също и Ани Хорсли, учителката. Той

никога не е ходил на училище, но работеше и за нея, като изпълняваше разни поръчки. Аз също бих се радвала да свидетелствам, ако сметнеш, че това би помогнало.

Той я погледна внимателно, като си спомни деня преди пет години, когато я бе подложил на кръстосан разпит по време на бракоразводния процес — колко виновна бе изглеждала тя, когато даваше показания и колко лесно бе успял да я манипулира. Това бе един от най-успешните кръстосани разпити в кариерата му, но такъв, с който той не се гордееше особено. Най-вече сега, когато се съмняваше във вината ѝ, съмняваше се в думите на най-добрия си приятел, съмняваше се в собствената си интуиция.

— Искаш ли да свидетелствам? — попита тя, като смути мислите му.

— Не знам дали си струва. Виждал съм те да даваш показания преди и знам колко силно можеш да се развълнуваш. Хю Мастърсън може лесно да те дискредитира, застанала на свидетелското място.

— Благодаря ти за вота на доверие — промърмори тя унило. — Кой е Хю Мастърсън?

— Прокурор от Атланта. Прокурорът на областта е роднина на Еймъс, затова помоли да бъде извинен, че няма да може да поеме случая, и съдията Билингс изиска прокурор от Атланта. Хю е този прокурор.

— А той добър ли е?

Нямаше никакъв смисъл да се прикрива истината.

— Много добър.

— Ако този мъж може да дискредитира мен в съдебната зала, какво би направил с Еймъс?

— Точно за това се тревожа. Хю ще се опита да го накара да си противоречи, ще направи така, че да изглежда, че Еймъс лъже. Трябва да се уверя, че Еймъс е подготвен за това и че ще може да се справи.

Лили се изправи на крака и се приближи до черната дъска, която бе подпряна на пишещата машина върху бюрото ѝ. Взе парче тебешир и започна да пише.

Даниел се облегна на лавицата и, скръстил ръце, наблюдаваше как излага схематично историята на Еймъс върху дъската от началото на връзката му с Корин до арестуването му.

— Ето — обобщи тя и хвърли тебешира върху бюрото — в основни линии това трябва да им разкаже Еймъс. От теб зависи да му помогнеш да го направи убедително.

Даниел пресече залата и застана до нея.

— Ще бъде ли в състояние да го направи?

— Просто не знам — Лили застана с лице към него и разтърка длани, за да отмахне тебеширения прах от ръцете си. — Може би се тормозим за нищо. Може би ще се справи добре.

— Може би, но Еймъс сигурно не разбира важността на последствията от неговото свидетелстване. Той знае какво представлява един процес и какво правят съдебните заседатели, но не може да ни помогне и да ги омае, защото по-дълбоките заключения са далеч от него. Особено съм угрижен за това как ще се справи, когато застане лице в лице с Хю. Ако се плаши от мен, Господ знае как ще реагира, когато Хю започне да го тормози.

Даниел прегледа набързо дъската.

— Трябва да предвидя всеки въпрос, който би могъл да му зададе Хю, и да се уверя, че има убедителни отговори за тях. Как мога да го направя, ако не ми казва какво се е случило?

— Той ми разказа основните факти.

— Знам, но на мен не ги е разказал. Освен това имам чувството, че Еймъс не ми казва цялата истина. Задържа нещо в себе си — посочи към онова, което Лили бе написала на дъската. — Например, казал ти е, че е отишъл в игралния клуб, защото Корин го е поканила да я посети.

— И аз му вярвам.

— От Хелън знам, че е платил един долар за тази привилегия. Като имам предвид колко печели тук, в библиотеката, това са много пари, а би могъл да си приказва безплатно с Корин в гората. Защо да плаща пари, за да я посещава в клуба?

— Нима Хелън не очаква от него да си плати?

— Да, но ако трябва да плати, защо въобще да се вижда там с Корин? Има само една причина, която ми се струва смислена.

— За теб може да е така, но не и за мен, а аз познавам Еймъс по-добре от теб. Мислиш си, че той е отишъл там, за да... за...

Тя направи пауза, като търсеше подходящите думи, а на лицето ѝ бе изписано изражение на силно притеснение.

— За *плътски удоволствия* — подпомогна я той. — Разбираш ли, няма нищо лошо в това. Повечето мъже са се запознали със секса по този начин. Включително и аз — добави бързо, като наблюдаваше развеселен как червенината на бузите ѝ стана по-наситена.

Лили се ползваше с име на жена с безсрамно поведение, която бе извършила прелюбодеяние, но в този момент не се проявяваше съобразно тази характеристика. Гледаше така, сякаш плътските удоволствия са нещо изцяло извън нейния опит, но Даниел знаеше, че не може да е вярно. Само споменът за целувката, която бяха споделили в преддверието, бе достатъчен да го подлуди, защото това беше в края на краищата едно вкуване, а когато един мъж желаше цялото ядене, само вкуването не бе достатъчно.

— Еймъс не е отишъл там заради това — настоя тя, като прекъсна мислите му. — Не мисля, че има някаква представа за тези неща. Корин бе негова приятелка, нищо повече.

— Правилно — обърна се той към нея. — Ти наистина ли вярваш, че се е срещал често с нея в гората, че двамата са били напълно сами и той никога не си е помислил за нещо повече?

— Да. Защо е толкова трудно да го повярваш?

— Защото съм мъж и знам как разсъждават мъжете.

— Еймъс е момче!

— Той е деветнадесетгодишен. И дали е малко простоват, или не, е достатъчно голям мъж, за да си мисли за разни неща, освен да разговаря, когато е с някое красиво момиче — Даниел се наведе близо до нея, *опасно* близо, и до него стигна уханието на крем. — Ами ти и Хенри? — попита тихо. — Предполагам, че двамата просто сте *разговаряли* по време на вашите дълги разходки из гората?

Брадичката ѝ се издаде напред и тя го погледна право в очите.

— Да.

Вероятно нещо от неговия скептицизъм бе проличало на лицето му.

— Ти все още не ми вярваш...

Той наведе поглед до устата ѝ. Не, едно вкуване просто не бе достатъчно.

— Има ли значение в какво вярвам?

— Не, ни най-малко.

— Ще ти отговоря все пак — поде той и наведе глава, докато устните му стигнаха на сантиметър от нейните. — Вярвам, че ако разговорите са всичко, което е имало между теб и него, Хенри Дъглас е бил не само лъжец, но и глупак.

Като обвини ръка около нея, той я придърпа силно към себе си и долепи уста до нейната. Устните ѝ под неговите бяха стиснати, а тялото ѝ бе вдървено като бастун и той разбра, че тя бе очаквала от него да стори това. Първия път, когато я бе целунал, я бе сварил незащитена, но този път тя се бе подготвила за тази възможност и бе обвита в собствената си защита. Реакцията ѝ бе предизвикателство, което Даниел не можеше да отмине току-така, и любопитството му вече не бе единственото нещо, което искаше да задоволи. Той веднага омекоти целувката, като прекара език напред-назад по стиснатите ѝ устни с бавна милувка, предназначена да я склони, да я убеди, да я накара да отстъпи.

Когато усети, че тялото ѝ омеква в ръцете му, той я пусна и вдигна ръце да докосне кадифената кожа на бузите ѝ, докато я целуваше. Свободна сега, тя можеше да се отдръпне, но не помръдна. Усети как устните ѝ потреперват, после тя отвори уста с безмълвен звук на изненада.

Като получи онова, което очакваше, Даниел я зацелува по-страстно. Вкара език в устата ѝ, а ръцете му се плъзнаха по косата ѝ. Фибите се разпиляха по пода и косата ѝ се разпусна, мека и копринена в пръстите му. Той подхвана дебелиите кичури в юмрук, докато вкушваше от нея, дълбоко в устата ѝ. Но и това не бе достатъчно. Искеше още.

Прихвана с ръка талията ѝ и я приближи до себе си, а другата му ръка стисна по-здраво косата ѝ. Прекъсна целувката и отметна глава назад, за да плъзне устни надолу по топлата, сладка кожа на шията ѝ и после отново нагоре. Хвана меката част на ухото ѝ в уста като нежно ухапа кадифената мекота със зъби и когато тя простена той се наслади на звука. Но и това не бе достатъчно. Искеше повече.

Интуицията на Даниел му подсказа, че трябва да спре сега, преди желанието да избухне в него като прериен огън, лумнал без контрол. Но той усети всяка мека извивка на тялото ѝ, притиснато до неговото, и не спря. *Все още не, каза си той. Скоро, но все още не.*

Ръката му пусна косата ѝ и се плъзна надолу по тялото ѝ, докато дланта му покри гърдата ѝ и обхвана цялата ѝ форма. Дори през тъканите, които носеше, той почувства как зърното ѝ се втвърдява и се усмихна в ухото ѝ, докато плъзгаше палец по гърдата ѝ с бавно, ласкаво въртене, което накара дишането ѝ да се ускори до глухо стенание. Но това не беше достатъчно. Искаше повече.

Устните ѝ се движеха срещу неговите и той потрепери, когато бе разтърсен от чисто удоволствие, преминало по цялото му тяло. Той обсипа с целувки ухото ѝ, бузата ѝ, слепоочията ѝ, после се отдръпна и отвори очи, като пожела да види лицето ѝ, докато я милваше. Но преди да може да се наслади на тази гледка, друга привлече вниманието му. Над главата ѝ забеляза прозорците, които бяха в краищата на задната стена на библиотеката — прозорци, чиито завеси не бяха дръпнати. Лампите в залата светеха и нямаше нищо, което да ги скрие от някой случаен минувач. Здравият разум се върна като плисък с ледена вода и той се дръпна рязко назад като дишаше тежко. Пусна я и се отдалечи малко, като се надяваше никой да не ги бе видял, като се надяваше, че онова, което току-що бе направил няма да накърни по-нататък името ѝ. Погледна я и се зачуди дали и тя бе осъзнала същото, но му се стори, че не е.

Косата ѝ, с цвят на излъскана мед на меката светлина на лампата падна свободна върху раменете ѝ в примамлив безпорядък. Тя се бе вторачила в него, а тъмните ѝ очи бяха широко отворени и учудени. Пръстите ѝ бяха притиснати до устата ѝ и трепереха. Дишането ѝ бе ускорено, плитко, в единен ритъм с неговото. Даниел разбра, че най-после бе узнал истината, защото реакцията ѝ му каза, че никой друг мъж не я бе целувал по този начин, дори и Джейсън. Бурната ѝ връзка с Хенри бе създадена във въображението на Джейсън.

— Хенри наистина е излъгал за това, че е имал любовна връзка с теб — промълви той, като я гледаше право в очите. — Джейсън действително го е подкупил.

Тя не отговори. Не беше необходимо. Потвърждението бе в начина, по който тя се целуваше — като жена, с която никога не е правено любов по подходящ начин — от съпруга ѝ или от някой друг.

— Изглежда единственият глупак съм бил аз.

Той се извърна и без да каже и дума, излезе от библиотеката. Беше бесен на Джейсън за това, което бе причинил на Лили, оскърбен

от това как най-добрият му приятел го бе използвал и засрамен от ролята, която бе изиграл, в погубването на доброто й име.

Беше сгрешил за много неща, но имаше едно, за което бе абсолютно прав. Тялото му адски го болеше от осуетеното желание и беше прав, че едно вкуване на Лили Морган просто не е достатъчно.

14.

Лили не можа да заспи. Лежеше в леглото, а мислите ѝ бяха изцяло заети с него. Все още усещаше горещината на устните му навсякъде, където я бе целувал, а тялото ѝ пламтеше навсякъде, където я бе докосвал и сънят бе последното нещо, което ѝ идваше наум. Преди Даниел тя нямаше представа, че целувките могат да те накарат да изгориш, да ти замаят главата и да те оставят без дъх. Колко странно бе, че Даниел, който бе неин враг и мъж, когото тя някога мразеше, можеше да я накара да се чувства така.

Собственият ѝ съпруг никога не я бе целувал по този начин, смело и сладострастно, не бе милвал езика ѝ със своя, не я бе карал да вибрира отвътре. Тя потрепери при спомена и не знаеше дали да бъде доволна, или да се чувства засрамена.

Лили се обърна на една страна. Лунната светлина заливаше пространството между къщата ѝ и тази на съседите и тя се вторачи през отворения прозорец към отсрещния. Чудеше се дали Даниел е заспал. Представи си го да лежи там, с отметнат чаршаф, с лунната светлина, образуваща сенки от мускулите на голия му гръден кош. Гърлото ѝ пресъхна.

Неспособна да пропъди нервността си, Лили отмахна настрани чаршафа и стана от леглото. Слезе долу в тъмното, запали една лампа в кухнята и си направи чаша чай. Не ѝ помогна.

С лампа в ръка, тя започна да се разхожда из къщата, като безцелно влизаше от стая в стая. В гостната прокара леко пръсти по клавишите на пианото като си спомни как баща ѝ бе платил да изпратят инструмента от Бирмингам, защото Джейсън бе отказал да го стори. Докосна с пръсти фигурките на шахматния комплект и си спомни как Джейсън не искаше да играе с нея, защото първия път, когато бяха играли, тя бе направила грешката да спечели. Тя отвори килера в края на коридора и започна да разглежда кашоните, които бяха скупчени вътре — кашони, пълни със сватбени подаръци от

семейството ѝ — порцелан, кристал, сребро. Всичките бяха без значение сега, нещо повече — бяха безполезни.

До края на първата година от брака им двамата с Джейсън се бяха превърнали в непознати, които живееха в една и съща къща и това бе всичко. Бяха женени в продължение на пет години, но никога през това време Джейсън не я бе целувал по начина, по който го бе сторил Даниел тази вечер. Всъщност до тази вечер тя нямаше представа, че някой може да се целува така, че докосването на един мъж може да те възпламени.

Спомни си завръщането ѝ в Бирмингам две години след сватбата им, когато посети семейството си, и разговорите, които бе имала със сестрите си относно брака. Когато тя колебливо повдигна въпроса и спомена колко празен и безсъдържателен е бракът ѝ, Ханна и Бет я бяха изгледали недоумяващо. Когато призна за изневерите на Джейсън с проститутки, те бяха приели новината с тихо задоволство.

— Е, разбира се — бе казала Ханна. — Всички мъже го правят. Колкото по-рано възприемеш това, толкова по-лесни ще бъдат нещата.

Бет я бе посъветвала да си роди бебе, сякаш забременяването бе нещо, което тя можеше да контролира. Ханна ѝ бе казала да си намери добра работа, за да си запълва празните часове. И двете отдавна бяха приели, че любовта играе малка част при майчинството. И двете не разбраха тягостната ѝ самота. Те поне имаха майка и татко, и една друга за разнообразие, докато Лили, на стотици километри разстояние и без подкрепата на семейството си, имаше само библиотеката и събиранията на жените шивачки, за да облекчи страданията си.

Лили се качи горе до спалнята, която двамата с Джейсън бяха споделяли — една стая, в която тя вече не влизаше, където прахът покриваше мебелите и където спомените лежаха заспали. Вдигна високо лампата и се вгледа в махагоновото легло с балдахин като си спомни кратките, сякаш претупани полови контакти, които винаги я бяха оставяли странно празна и странно разочарована; спомни си последващата студенина на Джейсън след правенето на любов, което я оставяше притеснена и неспособна да разбере къде е сгрещила; спомни си нощите, които бе прекарала сама, в очакване той да си дойде и как се чудеше защо предпочита проститутките в игралния клуб на Шиварий пред собствената си съпруга — една съпруга, която наистина бе искала да го направи щастлив.

Лили се замисли отново за Даниел и за невероятния начин, по който целувката му я бе накарала да се почувства. Не можеше да спре да се чуди защо един мъж, когото тя някога презираше, бе могъл да възбуди у нея повече страст с една целувка, отколкото собственият ѝ съпруг въобще, дори и в интимността на брачното легло.

Въпреки че Даниел не знаеше, един човек го бе видял да целува Лили Морган през задните прозорци на библиотеката и веднага на следващата сутрин първото нещо, което този човек направи, бе да каже на най-добрата си приятелка за това.

— Да не си си изгубила ума? — вторачи се Роузи в Лили, като поклати глава в недоумение. — Видях те да се целуваш с Даниел, ясно като бял ден. Не го отричай! Даниел Уокър, да не се надява човек. Мислех си, че го мразиш.

— Мразя го — отговори Лили автоматично, но вдигнатите вежди на приятелката ѝ ѝ казаха колко неправдоподобно е това. — Поне преди го мразех — поправи се тя. — Искам да кажа... Тоест... Ох, не знам какво искам да кажа.

Тя изпъшка и се наведе напред към кухненската маса, като зарови глава в сгънатите си ръце, въпреки че бе прекалено късно да крие очебийната истина.

Роузи отпи една глътка от кафето, което Лили ѝ бе наляла и продължи:

— Всички щори дръпнати, лампите блестят. Добре е, че тези прозорци са с лице към конюшната за отдаване на коне под наем на Коул, а не към улицата, иначе всеки би могъл да те види. Имаш късмет, че бях само аз и конете на Джейкъб.

Лили бе покрусена. Фактът, че някой, дори Роузи, я бе видял да се целува с Даниел, бе унижителен. Тя си спомни времето, когато бе разправяла колко много го мрази и се почувства като глупачка. Нещо по-лошо: чувстваше се такава, каквато много я бяха обвинили, че е безсрамна.

— Между другото как беше той?

Лили повдигна глава.

— Какво?

Роузи я наблюдаваше внимателно. Усмихна се.

— Как се целува той?

— Роузи!

Приятелката ѝ се засмя.

— Не е необходимо да ме гледаш така, сякаш току-що съм те попитала как се чувстваш, когато ограбиш банка. След всичко, което си преживяла с Джейсън, би могла да се възползваш от малко романтика. Няма нищо лошо в целуването. Просто трябва да бъдеш по-дискретна.

— Няма да ми бъде необходимо. Това няма да се случи повече.

— Щом казваш...

— Наистина го твърдя. Положих толкова усилия да съградя отново доброто си име, за да оставя сега нещата да се оплескат — Лили се поизправи на стола си. — Все още не мога да повярвам, че въобще се случи.

— Нито пък аз. Всичко, което исках, бе една вечерна разходка. Едва не паднах, когато, след като завих зад ъгъла, ви видях двамата през прозореца. Хората, разбира се, приказват, но...

— Какво приказват хората? — попита настойчиво Лили, като прекъсна приятелката си.

— Е, вие наистина накарахте няколко вежди да се повдигнат, когато дойдохте заедно миналата вечер за сладолед. И това, че прекарвате доста време заедно в библиотеката вечер. Всички знаят, че му помагаш в делото заради Еймъс, така че повечето хора не мислят, че става нещо съмнително — една лукава усмивка се появи на ъгълчетата на устните ѝ. — Въпреки че, обзалагам се, на тях би им се искало, за да има за какво да си говорят. Само ако знаеха онова, което аз знам...

— Нищо съмнително не става — това прозвуча нелепо, като се има предвид какво бе видяла Роузи. Лили усети, че отново се изчервява и прокле чистия цвят на лицето си, който я издаваше толкова лесно. — Исках да кажа, че онова, което си видяла, никога повече няма да се повтори и аз съм достатъчно разстроена, така че нека да сменим темата.

— Добре, но първо искам да ти кажа нещо. Бъди внимателна. Ако това наистина се случи отново — тя вдигна ръка да предотврати новото възражение, което явно се канеше да направи Лили. — Ако това наистина се случи отново, увери се, че първо си изгасила лампите. И

нека Даниел да излезе през предната врата, все едно че си тръгва, а после да се върне и да влезе през задната. Така правя аз винаги, когато Самюъл идва в кафенето, след като го затворя.

— Самюъл? — Лили бе озадачена и ѝ трябваше известно време, за да възприеме думите на приятелката си. — Ти имаш любовна връзка със Самюъл? Баламосваш ме.

— Не е необходимо да си толкова шокирана — избъбри тя, като се засмя. — Самюъл е чудесен човек, въпреки че е двадесет години по-възрастен от мен.

— Не е разликата във възрастта между двама ви, която ме шокира. Фактът е, че ти си ми най-добрата приятелка, а аз нямам дори представа, че има нещо такова.

— Ние сме много внимателни в това отношение. В края на краищата аз съм все още омъжена жена — Роузи спря за миг, после продължи: — Понякога си мисля да се опитам да открия Били. Бих могла да получа развод на основание на това, че ме е изоставил, но Самюъл знае как ти повлия разводът и отказва да ме подложи на подобно изпитание. Така че нашата връзка е тайна.

— Защо не си ми казала?

Роузи сви рамене.

— Предполагам заради начина, по който се чувстваш с Даниел и всичко останало. Нали знаеш, Самюъл винаги е бил учител на Даниел и му е почти като втори баща. Не мислех, че ще разбереш.

— О, Роузи... Наистина разбирам. Аз съм последният човек на света, който ще дава преценки за някой друг. Освен това никога не съм имала нещо против Самюъл. Винаги съм го харесвала.

Роузи си пое дълбоко дъх и после го освободи с въздишка.

— Трябва да ти кажа, че се чувствам добре, когато този товар падна от гърдите ми. Мразех факта, че пазя това в тайна от теб — тя отпи глътка от кафето си. — Значи двамата с Даниел работите по откриване на истинския убиец на Корин Хюз? — в очите ѝ се появи лукаво пламъче. — Или сте твърде заети да си разменяте плюнки, за да го откриете.

Докато отпиваше от кафето, Лили се задави.

— Роузи, моля те!

— Съжалявам...

— Да отговоря на въпроса ти, бяхме много заети, въпреки че Даниел ми забрани да обсъждам подробности с някой друг. Разговарях също и с Еймъс, след като вече ми проговори. Ами ти? Разговаря ли с теб, когато го посещаваш?

Роузи кимна.

— Най-последно. Толкова се страхуваше, че ще му се сърдим. И се срамуваше. И може да ти прозвучи глупаво, но мисля, че той също обвинява себе си за смъртта на Корин.

— Да, знам. Все едно, той си мисли така, защото счита, че тя е умряла, защото е била лоша. Колкото и нелогично да звучи, не можеш да го обвиняваш, че си мисли така. В края на краищата баща му е повтарял през целия си живот, че всичко лошо, което се случва, е по негова вина.

— Лили, той е много уплашен.

— Знам, но Даниел казва, че трябва да разкаже за действията си в онази вечер. Защо е отишъл там, какво е правил, защо се е скрил в килера, всичко.

— Ще бъде трудно за Еймъс. Необходимо ли е?

— Даниел счита, че е необходимо, но се безпокои, че Еймъс няма да бъде в състояние да разкаже историята си убедително. Искане да му помогна, като го подготвя да даде показания пред съда. Може и теб да те извика като свидетел, за да опишеш характера на момчето.

— Разбира се, ще помогна с каквото мога. Но Даниел има ли някаква представа кой в действителност е убил момчето?

— Има възможни хипотези, но без истински доказателства. Що се отнася до мен, аз считам, че това е бил някой мъж, който е бил в игралния клуб онази вечер.

Роузи кимна.

— Някой умопобъркан.

— Това, което ме плаши, е как да разбереш дали някой е умопобъркан... Такъв човек няма да носи знак, който да известява, че е такъв. Такъв човек може да изглежда нормален като теб и мен.

Приятелката ѝ изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Наистина ли мислиш, че е възможно?

— Не знам. Но тази мисъл ме плаши.

И двете жени замълчаха, като размишляваха върху възможностите. Когато старинният часовник в коридора издрънча

силно и наруши тишината, Роузи нададе припрян вик.

— Наистина ли е осем часът? По-добре да отворя кафенето, преди да са тръгнали слухове, че съм умряла или нещо друго. Кажи на Даниел, че ще направя всичко, което иска от мен, за да помогна на Еймъс.

Тя тръгна към задната врата на кухнята, но гласът на Лили я спря.

— Роузи?

Приятелката ѝ се спря на прага и погледна към нея.

— Да?

— За Даниел — направи пауза, пое си дълбоко дъх и призна: — Добре се целува. Много добре.

Роузи не изглеждаше изненадана.

— Както ти казах, просто бъди внимателна.

Хю Мастърсън пристигна с влака от Атланта в единадесет на следващата сутрин. Лили разбра това, защото в единадесет и четвърт един мъж, когото тя никога преди не бе виждала, нахлу в библиотеката с платнена чанта в ръка. Един мъж, когото Даниел поздрави с лекотата на дълго познанство.

— Здравей, Хю — каза той, като вдигна поглед над записките, които бе разпръснал на масата. — Време беше да се появиш.

— Когато имаш такова банално дело, нямаш нужда от много предварителна работа — отговори безгрижно другият мъж. Огледа се наоколо и се изсмя. — Не можеш ли да си позволиш една кантора?

— За такова банално дело не се нуждая от кантора.

Не приличаше на опасен опонент. Беше по-нисък от Даниел, плешив. Облечен като конте, в скъп син костюм, жилетка с цвят на целина и синьо-зелена папийонка. Сивите панталони на Даниел, обикновената му бяла риза с навити ръкави и неоправената вратовръзка контрастираха рязко. Разликата между прокурора и Даниел бе като разлика между паун и ястреб и за нея бе трудно да възприеме прокурора от Атланта насериозно, но Лили знаеше, че не бива да съди за хората по външния им вид. Даниел бе казал, че Хю Мастърсън е много добър. Тя му вярваше.

Докато Лили правеше тези си наблюдения, двамата мъже разменяха мнения относно делото.

— Ти нямаш основание — казваше Даниел. — Моят клиент е едно дете, което е попаднало на погрешно място в погрешно време. Това е всичко.

— Погрешно време, да имаш да вземаш. Планирал е да убие това момиче, действително е убил това момиче и имам намерение да го докажа.

— С какво? — ококори се Даниел и се засмя. — С твоя чар и убедителност?

— Това е повече, отколкото имаш ти.

Тонът им бе лек и приятен, почти закачлив.

— Имам много силни аргументи — продължи Хю. — Еймъс Буун е имал мотив, средство и възможност да извърши престъплението. Мога да го поставя на мястото на събитието с кръвта по дрехите и ножа в ръка. А ти? Какво имаш ти? Един клиент, който не е съвсем с всичкия си.

— Значи имаш мотив? Какъв мотив?

— Хайде, Даниел! Той си е изгубил ума по това момиче. Срещали са се често в гората. Искал я за себе си и когато е разбрал каква е, бил е вбесен и я убил.

Даниел не изглеждаше разтревожен от тази хипотеза.

— Е, тъй като той е, както ти самият каза, не съвсем с всичкия си, и тъй като е бил в състояние на афект, поне няма да можеш да го обвиниш в предумишлено убийство.

— За това не се изисква интелигентност — отговори Хю. — Има такова нещо като животинско лукавство. А ревността може дълго да блещука, преди да избухне.

Даниел сви рамене.

— Ти би трябвало да го знаеш...

Внезапно в мъжете настъпи промяна. Нещо премина между тях — една безшумна гръмотевица, която бе първична и безмилостна — нещо, което тя усети, но не разбра. Във внезапната тишина, която последва след думите на Даниел, Лили почувства как напрежението изпълва въздуха, докато стана почти осезаемо и задушавашо в нагорещеното пространство на библиотеката.

Един поглед към лицето на Хю Мастърсън каза на Лили точно какво бе това чувство. *Той мрази Даниел, разбра тя. Мрази го с цялото си същество и Даниел го знае.*

Тялото на Мастърсън бе неподвижно и напрегнато докато стоеше от другата страна на масата срещу Даниел. От него се излъчваха гняв и враждебност и той вече не правеше усилие да прикрие чувствата си. За разлика от него Даниел бе облегнат на стола си, а позата му говореше за безгрижна невинност. Това бе дразнещо и тя разбра, че е преднамерено, пресметнато да провокира реакция у другия мъж. Разпозна тактиката и знаеше колко ефективна може да бъде, защото Даниел я бе използвал срещу нея в миналото. Лили не знаеше как би се почувствала, но ако такава тактика би помогнала на Еймъс по някакъв начин, тя сега имаше благословията ѝ.

Прокурорът свиваше и отпускаше юмрук около дръжката на платнената си чанта в съвършен ритъм, а един мускул трепкаше в ъгълчето на устата му.

— Ще загубиш това дело!

Даниел се изправи на крака. Беше доста по-висок от Хю и това му движение бе заплашително. *Още една тактика, помисли си Лили.*

— Не, няма — отговори, като погледна надолу към по-ниския мъж. — Имам намерение да спечеля. Всъщност имам намерение да ти нашаря задника — той замълча за част от секундата. — *Отново.*

Втренчените погледи на двамата мъже се склочиха в мълчалива битка за известно време, после Хю сви устни, завъртя се на пета и тръгна към вратата.

— Ще видим — изръмжа той през рамо.

— И аз така предполагам.

Лили не разбра, че бе сдържала дъха си и едва сега го изпусна рязко. Тихият звук бе като изстрел от оръдие в тишината. Даниел я погледна, после извърна поглед, но не преди тя да забележи гнева в очите му — един проблясък на хлад и блещукащо зелено. Беше озадачена. Тя бе свидетел на цялата случка, беше видяла и усетила гнева на Хю Мастърсън, но до този момент не бе разбрала, че чувствата на Даниел са точно същите.

— За какво бе всичко това? — попита тя.

— Кое бе за какво?

Седна отново и извади пура от джобчето на самото си. Като почука с нея разсеяно по масата, той я погледна отново, а гневът му бе маскиран в невинно изражение.

Лили не се заблуди. Тя махна с ръка към вратата, през която преди минута си бе тръгнал прокурорът.

— Това. Какво стана между вас двамата?

— О, *това*? — той сви рамене и ѝ се ухили като момче, което току-що е било заловено с пръсти в тортата и въобще не му пука. — Просто обичайното шибано състезание по взаимно дразнене преди процеса.

Лили направи гримаса на неодобрение при тези неприлични думи.

— Какво искаш да кажеш?

Усмивката му изчезна. Даниел се облегна на стола и се вторачи към вратата с присвити очи.

— Това е определяне на положението — обясни той. — Маневриране, за да изглеждаш възможно най-уверен и силен. Казах ти, че един процес не представлява само събиране на хората, които са там, за да разкрият истината. Това е *игра*. Всичко, с използване на стратегията и тактиката. Като шахмата. Това бе първият ход.

— Игра? — Лили не можеше да повярва на онова, което чу. — Игра, чийто залог е животът на Еймъс?

— Признавам, че това е игра, чиито залози са много големи. Но въпреки всичко е игра.

— И едно от първите правила е да действаш възможно най-самонадеяно и арогантно?

Даниел срещна погледа ѝ и стисна незапалената пура между зъбите си. Усмивката се върна на лицето му.

— Ти го каза.

15.

Хю Мастърсън не бе единственият мъж, включен в процеса срещу Еймъс Буун, който пристигна в Шиварий в понеделник. Същия ден в града се завърна съдията Билингс и на събранието на женското дружество за трезвеност в библиотеката Мери Алис сподели с Лили как се чувства при завръщането на съпруга си.

— Ако той има намерение да се държи толкова грубо, бих искала никога повече да не се връща у дома — каза тя намусено. — Честно казано, Лили, по начина, по който той се държи с мен, човек би си помислил, че съм се вързала с вериги за мъжките тоалетни и нося панталони и скандализирам обществото.

Двете жени сгъваха брошури и Лили постави още една върху купчината, която лежеше между двете на масата.

— Разстроил се е от включването ти в дейността на дружеството за трезвеност? — попита тя.

— *Разстроил* не е точната дума. Направо побесня. Вилня и говори с гръмки думи в продължение на два часа. Действително ми забрани да идвам тук тази вечер. Аз, разбира се, не се оставих да ме спре — тя постави още една брошура върху купчината с почти детински изблик на невъздържаност. — Няма да му позволя да ми казва какво трябва да правя!

Лили я погледна от другата страна на масата, като не можеше да намери подходящ отговор. Не искаше да бъде въввлечена в съпружеските разногласия на другата жена.

— Мери Алис, толкова съжалявам, но...

— Знам, знам — Мери Алис отпъди думите си с елегантно махване на ръката. — Ти се опита да ме предупредиш онзи първи ден, когато дойдох да те посетя, но не съжалявам нито за миг за действията си. Казах му, че трябва да помогна това място да се затвори, тъй като той е отказал да стори това.

— И каква бе неговата реакция?

— Не го прие много добре. Но Линдън знаеше, че съм отдадена на дейността по трезвеността още преди да се ожени за мен — Мери Алис въздъхна и една бръчка проряза челото ѝ. — Дори се ядоса още повече, когато му го подчертах.

— Мога да си представя — отговори Лили сухо.

Дави се засуети около масата, като прекъсна разговора им.

— Как я карате, дами? — попита. — Ще бъде ли всичко това готово, за да го изпратим утре по пощата?

— Да — отговори Лили, като спря да работи по задачата си, за да погледне жената, която стоеше до масата. — Но изпращането на всички тези материали до женските дружества и клубове из цяла Джорджия ще струва доста пари. Нямаме достатъчно в касата, за да покрием разноските.

— Мери Алис щедро изяви желание да дари пари за изпращането.

Дави се отдалечи към следващата маса, където Дензи, Роузи и Илайза адресираха брошурите и ги подготвиха за пощата.

Лили погледна към жената, която бе седнала от другата страна на масата.

— Ще платиш пощенските разходи на тези брошури за трезвеността с парите на съпруга си? — попита тя недоумяващо. — След неговата реакция?

— Да, разбира се — отговори спокойно Мери Алис. — Просто ще трябва малко да надвиша сумата за домакински нужди този месец — сините ѝ очи искрено се ококориха, но на Лили не убягна, че в дълбините им проблесна хитро пламъче. — Е, аз просто не мога да се съобразявам с някакъв си бюджет — Мери Алис продължи, като пърхаше с мигли нежно като с крила на пеперуда. — Когато видях някоя красива нова шапка в магазина, неща като семеен бюджет просто изхвъркват от главата ми.

— Ами ако той разкрие истината?

— Предполагам, че ще трябва да бъда мила и добричка, както може да бъде една съпруга, докато се успокои и ми прости. И той ще го стори. Един джентълмен ще прости всичко на една жена ако тя подходи правилно.

— Разбирам.

Лили наблюдаваше красивото лице на другата жена от отсрещната страна на масата, забеляза детинската решимост в издадената ѝ напред брадичка, която контрастираше с чудесната ѝ усмивка и убедително ѝ напомняше за собствените ѝ две сестри. Ханна и Бет бяха вещи в придумването, ласкателствата и флиртуването, за да постигнат своето или да им бъдат простени прегрешенията. Този номер минаваше пред баща им, минаваше и пред съпрузите им. Въпреки че Лили винаги бе знаела, че никога не би могла да приложи тези техники — собственото ѝ поведение приличаше повече на действията на слон в стъкларски магазин — винаги бе завиждала на лекотата, с която жени като Мери Алис, Ханна и Бет постигаха това, което искат, като в същото време те караха да си мислиш, че все едно те ти правят услуга.

След като брошурите бяха сгънати, адресирани и им бяха залепени марки, дамите можаха да се насладят на сметановата торта на Лили и на кафето на Роузи и разговорът потръгна за най-голямата новина в града — процеса срещу Еймъс Буун.

Мненията за вината на момчето или неговата невинност бяха разделени почти поравно. Онези, които считаха, че той е невинен, разказваха подробни истории за неговата доброта, докато онези, които си мислеха, че е виновен, подчертаваха странното му поведение.

В изпълнение на обещанието си към Даниел Лили не продума нищо, но до времето, когато жените напуснаха библиотеката на път за къщи, тя бе на ръба на търпението си. Когато Даниел пристигна да поработи с нея по подготовката за процеса, тя го информира недвусмислено колко голяма жертва прави заради Еймъс, като си държи устата затворена.

Даниел, разбира се, въобще не я съжали.

— Това е добре за теб — окуражи я той.

— Добре за *мен*? — тя го погледна изумена. — Как така?

— Кара те да внимаваш повече какво приказваш. Често се случва колкото по-малко неща кажеш да си толкова по-добре — той постави папката си на една маса, после изхлузи сакото си и го хвърли върху облегалката на един стол. — Как върви борбата за трезвеност?

— Много добре, да те осведомя. Когато свършим, няма да имаш възможност да получиш питие в целия щат Джорджия.

— Само в мечтите ти, сладуранке — отбеляза добродушно той, като разхлаби вратовръзката си с едно дръпване. — Казах ти и преди, никога няма да отучите хората да пият. Но карай, ако това те прави да се чувстваш по-добре.

— Точно такава забележка очаквах от теб — противопостави му се разпалено тя. — Защо не ме погалиш по главата, докато се занимаваш с нравоучението си?

Той се засмя, докато разкопчаваше горното копче на ризата си.

— Колкото и да обичам да споря с теб, мисля, че трябва да свършим малко работа. Джоузая изпрати ли ти някаква информация за убийствата на проститутки?

— Да — Лили взе от бюрото си информацията, която Джоузая ѝ бе изпратил, и се настани на масата срещу Даниел. — Каза ми, че през последните две години са били убити седем проститутки. Това ми се струва доста голям брой.

— Проституцията е рискована професия.

Даниел взе информацията на Джоузая и я прегледа набързо. Лили, която вече я бе прочела, го наблюдаваше и зачака като знаеше колко е важна. Четири от жените бяха застреляни от клиенти и всичките четирима мъже бяха обвинени в непредумишлено убийство и изпратени в затвора. Друга проститутка бе пребита до смърт от съпруга си, който след това се бе застрелял.

Останалите две проститутки бяха наръгани с нож и двата случая все още не бяха разкрити — единият бе в Джорджия, а другият в Мисури. Джоузая бе работил задълбочено. Включил бе подробности и за двете убийства, включително и статии от вестниците и бележки по разследванията. И двете жени бяха намерени с библии и беше ясно, че тези две смърти са свързани.

— Лили, това е страхотно! Знаеш ли какво означава?

— Мисля, че означава, че сме открили убиеца на Корин — отговори тя. — Но как ще го докажем?

Даниел хвърли записките на Джоузая върху масата и стана на крака. Лили привикваше към този факт — че когато мислеше усилено, Даниел обичаше да се разхожда, а втренченият ѝ поглед го следваше докато той крачеше из залата. Беше започнала да го уважава и бе осъзнала, че действително се наслаждава на разгорещените им

спорове. Дори бе започнала да уважава професията му — нещо, което никога не бе считала, че е възможно.

Тя обичаше да го наблюдава. Харесваше начина, по който лепената му риза стоеше изопната на широкия му гръб. Харесваше басовия му глас, докато разговаряше с нея и със себе си. Харесваше начина, по който се движеше, с мъжка еlegantност и сила, които някак си бе очарователно да наблюдава. Приличаше ѝ на ястреб, който кръжи в небето привидно без цел и все пак целта бе винаги в ума му.

Беше толкова различен от Джейсън... Бившият ѝ съпруг също бе очарователен, но Даниел притежаваше сила на волята и целеустременост, каквито Джейсън никога не бе имал. Помисли си за ужасите, които Даниел е трябвало да изживее, когато е бил малко момче и разбра, че този вид сила, която той притежаваше, бе произлязла от страданието му. Даниел се бе научил да се бори с трудностите, за да получи онова, което иска, докато Джейсън винаги бе имал всичко в живота, връчено му от момента на неговото раждане. И въпреки че бяха приятели от детинство, това основно различие вероятно ги бе съпътствало през целия им живот.

— Езекиел — промълви той, докато крачеше из залата. — Забеляза ли това? Очевидно убиецът всеки път ни оставя мнението си за проститутките.

Лили бързо върна мислите си към обсъждания въпрос.

— Прочете ли онзи пасаж изцяло? Слушай.

Тя се приближи до бюрото и взе една библия. Даниел спря да крачи из помещението и зачака, а тя мина от неговата страна, отвори библията, намери въпросната страница за Езекиел и започна да чете на висок глас.

„Защото твоята нечистотия бе излята навън и твоята голота разкрита чрез блудството с любовниците ти и с всички образи на твоите мерзости и чрез кръвта на твоите деца, която ти вля в тях; погледни, по тази причина аз ще събера любовниците ти, с които си преживяла удоволствия, и всички, които си обичала, и всички, които си мразила; ще събера всички около теб и те ще открият твоята голота в тях, и всички ще могат да видят твоята беззащитност.“

Тя спря и погледна към Даниел над книгата в ръцете ѝ.

— Заключение е очевидно.

Даниел кимна.

— Някой лунатик там се е заел с убиването на проститутки и си мисли, че изпълнява Божията воля. Ако мога да вмъкна това по време на процеса заедно с библията, намерена в стаята на Корин, това може да бъде достатъчно доказателство, за да бъде оправдан Еймъс.

Думите на Даниел докоснаха нещо в съзнанието ѝ — нещо, което тя бе видяла в стаята на Корин, нещо, което не можеше да си спомни, нещо, за което просто *знаеше*, че е важно. Лили се намръщи, като мислеше усилено, но колкото повече се опитваше да разбере какво бе то, толкова повече то ѝ се изплъзваше.

Даниел забеляза внезапната ѝ замисленост.

— Какво има? — попита той.

Тя поклати глава. Неясната мъгла от едно хрумване изчезна с тези думи.

— Имаше нещо в стаята на Корин, което забелязах навремето, но за което тогава не можах да се сетя какво беше. И все още не мога.

— *Нещо?* Какво имаш предвид?

— Не знам. Струва ми се, че бе нещо, свързано с нощното шкафче. Или... — тя направи пауза, после поклати глава. — Не, изчезна. Но знам, някак си, знам то е важно. Бих искала да мога да си спомня.

— Ще си спомниш. Ще изникне в главата ти в най-неочаквания момент.

— Надявам се — Лили остави библията на близката маса. — Между другото, ако можеш да призовеш Ани Хорсли да даде показания в съда, тя ще свидетелства, че Еймъс не може да чете. Той знае всичко на всичко азбуката. За него ще е невъзможно да намери този пасаж. Не би могъл да остави библията в стаята на Корин отворена точно на тази страница.

— Това ще помогне много. Всичко, което искам от теб е да кажеш на Джоузая да изрови повече информация за тези два случая. Всичко, каквото може да намери.

— Вече го направих. Ще я събере до няколко дни.

— Умно момиче — кимна той одобрително.

Тя му се намръщи, но когато заговори, тонът ѝ бе закачлив.

— Ще ме погалиш ли по главата отново?

— Не бих си и помислил.

Внезапно нещо се появи в очите му, докато я гледаше — нещо, което я накара да затаи дъх. Имаше нещо в начина, по който той сведе леко поглед до устата ѝ, което я парализира и хипнотизира. Той вдигна ръка, сякаш да я докосне и тя зачака напълно неподвижна, сигурна, че има намерение да я целуне отново, като знаеше, че няма да го направи, и се надяваше, че ще го стори.

Той не помръдна.

„Бъди внимателна!“ Думите на Роузи се върнаха при нея. Но точно сега да внимава въобще не бе онова, което желаше. Очакване сви на топка стомаха ѝ и тя се наведе мъничко напред, докато бузата ѝ докосна вдигнатите му пръсти.

Неговата реакция въобще не беше тази, на която се бе надявала. Той отдръпна ръка, сякаш се бе опарил. Заобиколи я и се отдалечи.

— Късно е — каза тихо, като издърпа сакото си от облегалката на стола. Наметна го. — По-добре да поспим. Призоваването в съда на Еймъс е утре.

Лили прехапа устна, като се опита да прикрие безчислените емоции, които изгаряха в нея. Притеснение, объркване, облекчение. Даниел можеше да я обърне наопаки, докато тя осъзнае какво чувства. Но докато я изпращаше вкъщи, тя разбра, че онова, което чувстваше в този момент бе разочарование. Когато стигнаха до предната ѝ врата, тя я отключи, после се обърна към него. На лунната светлина забеляза, че устните му са леко присвити.

— Лека нощ, Лили — изрече той и понечи да се отдалечи.

— Защо не ме целунеш преди това? — прошепна тя.

Той се спря и я погледна. Известно време остана безмълвен, после каза:

— Мисля, че това не е много добра идея. Хората могат да ни видят. Ти работи толкова много, за да възвърнеш доброто си име. Не искам да го загубиш отново.

— Откога стана такъв кавалер?

— По дяволите, не знам — промълви той. — Но ако не спреш да ме гледаш така, проклето да бъде кавалерството! Ще те целувам точно тук пред собствената ти предна веранда, докато пламнеш. Това наистина ще даде на този град нещо, за което да се говори.

— Самохвалство ли е това, Уокър? — прошепна тя.
— Не — той се обърна и се отдалечи. — Просто съм искрен.

Даниел затвори очи и заслуша. Тя бе в гостната си и свиреше Бетовен. „Лунната соната“, доколкото си спомняше мелодията правилно. Облегна се на рамката на прозореца в спалнята си и остави музиката да се понесе над него в тъмното. Изпуши вечерната си пура и се опита да се отпусне, опита се да не мисли за онова, което едва не се случи тази вечер.

Беше наясно, когато се съгласи да му помага в делото, че ще представлява опасен обект за разсейване и се окажа прав. Разсейваше го, а той не можеше да си позволи това. Сега значение имаше само Еймъс. Имаше нужда да насочи цялото си внимание и сили в защитата на клиента си. *Оправи приоритетите си*, каза си той. *Съсредоточи се върху това, което е важно.*

Той се облегна назад на стола. Имаше основателни съмнения. Сега беше сигурен в това. Имаше много завладяваща алтернатива на обвинението по делото. Онова, което трябваше да направи сега, бе да подреди фактите и да открие най-добрия начин да ги представи пред съдебните заседатели.

Музиката спря. Даниел отвори очи. Завесите ѝ бяха дръпнати, но когато светлината освети прозореца ѝ, видя силуета ѝ да се движи през завесите, когато тя отиде за нощния си ритуал — един ритуал, който той вече знаеше. Първо тя се преоблече в нощницата си и въпреки че бе извън полезрението му, и не можеше да я види как го прави, бе сигурен, че адски добре си спомня времето, когато я бе наблюдавал. Страст се разля по цялото му тяло.

Господи, той я *желаеше*.

Пое си дълбоко дъх и затвори очи. *Съсредоточи се.*

Щеше да призове първо свидетеля, който да опише характера на Еймъс и да установи колко глупаво е било да арестуват момчето. След това Еймъс щеше да даде показания и вероятно това бе въпросът за процеса, който го тревожеше най-много, защото знаеше, че Еймъс не му е казал *цялата* истина. Трябваше да се види с това момче отново, да се опита да разкрие какво таи в себе си и да се убеди, че е готов да свидетелства.

Хвърли поглед към прозореца на Лили и видя силуета ѝ срещу завесите, с лакти, които сочеха към тавана, докато махаше фибите от косата си. Тя разтърси глава и цялата тази дълга, гъста, огнена коса се разпусна надолу и страстта удари Даниел със силата на торнадо.

Той затвори очи. *Съсредоточи се.*

Само със силата на волята си успя отново да отпъди мислите за Лили от ума си. След като Еймъс дадеше свидетелски показания, той щеше да приведе доказателствата за другите две подобни престъпления и да представи своята хипотеза за онова, което наистина се е случило в игралния клуб през онази нощ. Но първото нещо, което трябваше да направи, бе да уеднакви духа на защитата му с началното си изложение. Той се съсредоточи върху това, като го състави в ума си, преработи го и оформи груба схема на онова, което щеше да каже.

Когато отново отвори очи, стаята на Лили бе тъмна. Той се зачуди дали тя бе в състояние да заспи. Той не би могъл в никакъв случай.

Защо не ме целунеш преди това?

Искаше да се засмее на този въпрос. Всеки път, когато я целуваше, изглежда, единственото нещо, за което можеше да си мисли, бе да я целуне отново. Сякаш усещането за нея, вкусът ѝ бяха единствените неща в ума му в продължение на седмици, когато те бяха всъщност последните неща на света, за които би трябвало да мисли, особено сега, когато трябваше да се съсредоточи върху делото на Еймъс. Това, че тя чувстваше същото като него, не бе успокоение. По дяволите, трябваше да му зашлеви една плесница и да му припомни колко много го мрази и колко много си го заслужава. Вместо това тя го бе погледнала с цялото онова желание, изписано по лицето ѝ, лесно да бъде прочетено като книга, лесно да бъде взето като парче торта.

Защо не ме целунеш преди това?

Първоначално не я беше грижа какво си мисли той за нея. После това се промени. Отначало го мразеше. После вече не. За Бога, не можеше ли една жена поне да бъде малко последователна? Колкото повече я опознаваше, толкова по-малко я разбираше. Тя бе променлива и непредсказуема като времето и това го влудяваше.

Съсредоточи се.

Но не можа и най-накрая се отказа. Легна си, като си мислеше, че сънят трябва да бъде достатъчно добро разсейване. Но грешеше.

Сънува я в горещи и сладострастни сънища. Когато се събуди на следващата сутрин, знаеше, че би могъл да провали цялото дело и да сложи край на всякаква възможност Еймъс да бъде оправдан, ако не съумее да изхвърли еротичните мисли за Лили от ума си. Един от начините да направи това, разбира се, бе да прекрати това мъчение и да се люби с нея.

Това не бе решение, с което се гордееше, и единствената друга възможност за него бе да приложи абсолютната сила на волята си.

Даниел стана от леглото и отиде до умивалника. Наплиска лицето си с вода. Това не помогна и той хвърли настрана пешкира с неясна клетва. Беше ранно утро, но той облече някакви дрехи и излезе от къщата на разходка. Нямаше представа къде отива, но му беше все едно, стига да можеше да се освободи от мислите за нея.

Нямаше да поеме риска да загуби делото и да гледа как ще обесят Еймъс. Въпреки че споменът за това как Лили го бе погледнала с такава страст в очите бе още жив в ума му, въпреки че тялото му го болеше от желание, Даниел вървеше и вървеше, докато накрая успя да заличи всички еротични мисли за нея. Силата на волята му обаче не изигра никаква роля в това. Той успя, като си обеща, че ще заведе Лили Морган в леглото, след като свърши процеса. Имаше чувството, че процесът ще бъде много, много дълъг.

16.

Когато Даниел дадеше някое обещание, винаги го спазваше. Дори ако бе само пред себе си. През следващите дни той отпъди всички мисли от ума си настрана, с изключение на тези, които бяха свързани с делото. Еймъс бе привикан в съда във вторник и пледира, че не е виновен. Свикан бе състав от съдебни заседатели и до петък бе предявено обвинение, точно както Даниел бе предвидил. Решено бе делото да влезе в съда и съдията Билингс постанови процесът да започне след три седмици.

Тъй като имаше само три седмици за подготовка, Даниел работи трескаво. Той написа предварителното си изложение на фактите по процеса, води си бележки за заключителното си изказване и избра свидетели, които да охарактеризират клиента му като им помогна да подготвят и показанията си.

Прекара голяма част от времето си с Еймъс. Знаеше, че клиентът му се страхува от него, но младежът бе обещал на Лили, че ще му сътрудничи и най-накрая призна на Даниел какво се бе случило през онази нощ. Когато Даниел настоя да си изясни защо Еймъс е отишъл в игралния клуб онази нощ, младежът най-после смънка, че отишъл точно поради същата причина, за която Даниел бе подозирал.

Еймъс го помоли да не казва на Лили, защото щяла да го намрази за това, че е отишъл да види едно от онези *лоши момчета*, а той не иска Лили да го мрази. Даниел обеща, че няма да ѝ казва какво му бе признал Еймъс, и в резултат на това обещание Еймъс започна да се чувства по-удобно с него, стана по-доверчив. Те прекараха часове заедно като щателно преминаха през версията на момчето за събитията, тъй като Даниел го подготвяше да свидетелства. Въпреки немалкото време, което прекараха заедно, Даниел не можа да се отърве от натрапчивото чувство, че Еймъс таи нещо в себе си. Обаче младежът отричаше и Даниел не можа да направи нищо повече. Можеше да работи само с това, с което разполага.

В крайна сметка той реши да прибави Лили към своя списък от свидетели. Тя щеше да е в състояние да потвърди свидетелските показания на Ани Хорсли, че Еймъс не знае да чете, а Даниел знаеше, че това потвърждение бе особено важно там, където уликите бяха косвени.

Джоузая му изпрати още информация за другите две проститутки, които бяха убити, и Даниел се свърза с шерифите на двете места, като уреди мъжете да дадат показания на процеса на Еймъс.

Според закона на Джорджия нито обвинението, нито защитата бяха задължени да разкрият цялата информация, с която разполагат, на другата страна, но Шиварий бе малък град и беше трудно да се пазят тайни. В деня, преди да започне процеса, Даниел откри, че Хю планира да призове Луиза Ричмънд като свидетел. Когато попита клиента си какво би могла да знае Луиза Ричмънд, което да е в негов ущърб, Еймъс не можа да му даде никаква информация.

Тази нощ Даниел обсъди положението с Лили.

— Сигурен бях, че Хю ще призове шерифа, доктора и Хелън Оувърстрийт като свидетели, защото причините да го направи са очебийни, но защо и Луиза Ричмънд? — той я погледна от отсрещната страна на масата в библиотеката. — Какво би могла да каже тя, което да бъде ценно като доказателство за Хю?

— Езра е бил там в онази нощ — отговори тя. — Това би ли могло да има нещо общо?

— Тогава защо той просто не извика Езра да даде показания?

Лили поклати глава, като вдигна ръце в жест на безпомощност.

— Не знам.

Даниел забарабани с пръсти по масата, продължавайки да разсъждава на глас.

— Познавам Хю и съм сигурен, че Луиза трябва да има някаква много важна информация. Просто ми се иска да знам каква е.

— Еймъс не знае ли?

— Твърди, че няма представа.

— Може би бих могла да попитам Луиза.

Даниел поклати глава.

— Категорично не. Ти работиш с мен, а тя е свидетел на обвинението. Това може да се изтълкува като опит да се подкупи

свидетел. Въобще няма да разговаряш с Луиза по делото. Няма да бъде етично.

Тя внезапно се усмихна, а Даниел ѝ се намръщи в отговор.

— Нещо смешно ли казах?

— Преди няколко месеца и в най-смелите си мечти не бих си помислила, че Даниел Уокър може да ми изнася лекция по етика.

— Това е така, защото никога преди не си ме познавала истински. Само си *мислила*, че ме познаваш.

— Вярно е — съгласи се тя, като звучеше почти изненадана. — Но тогава и ти не ме познаваше истински.

Той си мислеше, че я познава, но явно бе сгрешил. Открил бе, че най-скандалната жена в Шиварий не е прелюбодейка, но че със сигурност се целува страхотно.

Знаеше, че мислите му отново го отвеждат в опасна територия и скочи на крака.

— Хайде! Имаме още много работа. Извърти си стола така, че да е с гръб към масата. Ще подготвя показанията ти и ще си готова да се срещнеш лице в лице с Хю на кръстосан разпит.

— Вече? — попита тя, като обърна стола така, както ѝ бе наредил. — Вероятно няма да свидетелствам до няколко дни.

— Знам, но няма да имам време да те подготвя, щом веднъж започне процесът. Затова нека да го направим сега.

Той започна съвсем умерено, като премина през въпросите, на които тя щеше да му отговаря от мястото на свидетелите, но когато прие ролята на прокурор, благостта и умереността отстъпиха място на тормоза и изнудването.

— И така, госпожо Морган, откъде знаете, че Еймъс Буун не може да чете?

— Защото Еймъс работи за мен в библиотеката и бях проявила интерес към това момче — отговори тя. — Аз самата се опитах да го науча да чете. Нямах успех.

— Малко е удобно, нали, че изкарвате на показ това доказателство? Не е ли Еймъс Буун ваш приятел?

— Не знам какво разбирате под удобство. Просто излагам един факт.

Даниел се наведе над нея — един агресивен ход — който я накара да вдигне брадичка и да го изгледа гневно.

— Вие просто излагате един факт — повтори той. — Вие сте излагали факти пред съда и преди, нали — факти, на които не е било повярвано, факти, които са се оказали неверни. Защо трябва да ви вярваме сега?

— Наистина, Даниел — изгледа го яростно тя, като се отклони от репетицията. — Трябва ли да минаваме през всичко това?

— Да, трябва, защото Хю може да го направи.

— Разводът ми няма нищо общо — сопна се тя непокорно.

— Има, ако той даде възможност на Хю да дискредитира твоите показания за това, че Еймъс не знае да чете. Лили, аз не правя нещо с теб, което не съм правил с Роузи, Джейкъб Коул и Ани Хорсли. Би трябвало да си ме опознала достатъчно добре досега, за да повярваш, че не влагам нищо лично. Само те подготвям за неприятната канонада от въпроси, с които Хю може да те обсипе, когато свидетелстваш.

— Знам — тя потърка челото си с краищата на пръстите си, сякаш да потисне идващата болка. — Просто защото това ми навява неприятни спомени...

Той я наблюдава за миг, без да говори, после каза:

— Ако приемеш това лично, тогава няма да те призова като свидетел. Твоите показания не са достатъчно важни, за да рискуваме да бъдат дискредитирани.

— Добре, добре — изрече с въздишка тя. След миг се поизправи на стола си, постави насила едно безизразно изражение на лицето си и даде отговора си с хладна въздържаност: — Аз казвам само, че твърдя от моите наблюдения върху него като негов работодател и от опита си да го обуча, че Еймъс Буун не знае да чете. Това е всичко.

— Добре — кимна й Даниел. — Така е съвсем правилно. Излагай фактите и не отговаряй на намеците, че лъжеш, като се опитваш да се защитиш. Действуй така, все едно че не ти пука дали ти вярват по един или друг начин, защото знаеш, че говориш истината.

— Бих искала да съм знаела всичко това преди пет години — промълви тя.

Той измъкна един стол изпод другата маса и седна срещу нея.

— Ако аз бях твой адвокат, точно това щях да те посъветвам да направиш относно Хенри Дъглас. Когато ти започна да се защитаващ, разбрах, че съм те уловил в клещите си.

Лили наведе глава.

— Аз също го знаех — призна тя тихо. — Просто не знаех защо. И колкото повече се опитвах да обясня нещата, толкова повече звучаха като лъжа. Най-лошата част от всичко това бе Джейсън, който стоеше там и играеше ролята на разгневен съпруг, и остави всички да си мислят...

Тя прекъсна спомените, като се вторачи в ръцете си в скута. Гневът премина през Даниел като разтърсване от електрически ток — гняв към Джейсън, който толкова безчувствено я бе изоставил, и гняв към себе си за това, че бе помогнал на Джейсън да я съсипе.

Знаеше, че не може да върне назад неприятностите, които ѝ бе причинил, но докато я наблюдаваше как седи пред него с увиснали рамене и наведена глава, гневът му се разтвори в нещо съвършено различно. *Нежност*. Преди да може да се спре, той протегна ръка да я докосне. Повдигна брадичката ѝ с един пръст, за да може да я погледне в очите.

— Оставих всички да си мислят, че си виновна — довърши той вместо нея. — И не давах и пукната пара за това, че направих на пух и прах доброто ти име — пръстите му погалиха бузата ѝ и му се прииска те да могат да успокоят болката ѝ. — Лили, съжалявам за това, което се случи, но искрено повярвах на историята на Джейсън. Джейсън бе мой приятел, най-добрият приятел, който съм имал, и мисълта, че той ме лъже, че е нагласил цялата работа, никога не ми е хрумвала. Може би трябваше, но не стана така. Бих искал да те накарам да разбереш.

— Има ли някакво значение дали разбирам, или не? — попита тя.

Палецът му леко докосна меката ѝ кадифена долна устна и той усети как тя потреперва под леката милувка.

— Да.

— Защо?

— Може би поради същата причина, поради която си искала да повярвам, че не си прелюбодейка.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ.

— Но аз исках да ми повярваш, защото ми се щеше да осъзнаеш колко много си сбъркал.

— Забрави това — сгълча я той. — Сега разбирам, че съм сбъркал по отношение на теб и съжалявам.

— Не ти се сърдя вече — прошепна тя и вдигна ръка, за да я постави върху неговата.

Докосването ѝ бе като хвърляне на запалена клечка кибрит в барут и Даниел си пое дълбоко дъх, като се опита да се придържа към обещанието, което си бе дал, да запази реда на приоритетите си. Отдръпна рязко ръка.

— По-добре да поспим малко — каза той и се изправи. — Процесът е утре.

И двамата мълчаха, докато я изпращаше до тях. *Защо сега?*, чудеше се Даниел. Сега, когато тя не го мразеше вече. Сега, когато разбираше доводите му. Защо сега се чувстваше като кръгъл негодник? Може би защото точно такъв си и беше.

На следващата сутрин Лили отиде рано в затвора, за да може да се види с Еймъс, преди да е започнал процесът. Той бе гладко избръснат, а русата му коса, все още влажна, бе грижливо сресана зад ушите му. Облечен бе в съвсем нов тъмнокафяв костюм, жилетка с цвят на слонова кост, бяла ленена риза и изглеждаше толкова красив в нея, че гърлото на Лили се сви от гордост.

— Кой е този красив мъж? — изуми се тя. — Дойдох да видя Еймъс Буун, а вместо това намирам друг мъж на неговото място.

Както винаги, Еймъс прие думите ѝ за чиста монета.

— Това съм аз, госпожо Лили — каза той сериозно. — Не ме ли позна?

— Господи — възкликна тя, като се престори на изненадана. — Това е Еймъс Буун! Този чисто нов костюм ме заблуди за секунда.

— Даниел го изпрати вчера. Никога преди не съм имал нови дрехи — той подръпна непознатата му жилетка. — Добре ли изглеждам? Надявам се, че няма да я скъсам или изцапам, защото Даниел ми я даде и аз трябва да се грижа за нея.

Това си беше истинският Еймъс. Лили почувства внезапно желание да заплаче. Момчето трябваше да тръгва на процес, от който зависеше животът му, а се безпокоеше за новите си дрехи. Тя отправи молитва това да не е единствената възможност да ги носи.

— Изглеждаш страхотно — прошепна тя, като се бореше със сълзите, които напиреха, така че Еймъс да не забележи колко уплашена

е, и протегна ръка през решетките, за да махне въображаема прашинка от рамото му. — Изглеждаш като истински джентълмен.

— Добро утро!

И двамата погледнаха към вратата, за да видят, че в рамката ѝ е застанал Даниел. Дъхът ѝ спря, когато го погледна. В безукорния си сив костюм той бе изумително красив, но, което бе по-важно, изглеждаше напълно уверен в себе си. Лили бе доволна от това, тъй като бе изплашена до смърт.

— Пригответ се да започнат — информира той. — Петнадесет минути — за Лили добави: — Аз трябва да се видя с Еймъс, а ти по-добре тръгвай. Роузи ти запази място и добре, че го направи. Съдебната зала е претъпкана.

— Бих искала да мога да седна с теб и Еймъс.

— Няма да е редно.

Приставът влезе в помещението с готови белезници. Лили ги погледна и се намръщи.

— Наистина ли са необходими?

— Разпореждане на съдията — отговори приставът. — Съжалявам, госпожо.

Тя погледна към Даниел, който сви рамене.

— Опитях. Помолих Билингс да свали белезниците от Еймъс, докато е в съдебната зала, на основанието, че те ще настроят съдебните заседатели срещу него, но Билингс отказа. Нищо друго не мога да направя — той я сръга с палец по рамото. — Тръгвай. Боби Том знае, че си на път и ще те пропусне през предните врати.

Тя кимна и се запъти към кабинета на шерифа Трусдейл. Като отмина Даниел на входа, му прошепна:

— Късмет!

— Късметът няма нищо общо — смръщи се той, — така че не се тревожи. Еймъс е в добри ръце. В *моите*.

— Кой се тревожи? — сопна се тя, но си тръгна от затвора с присвит стомах.

Даниел бе прав за съдебната зала. Тя бе претъпкана и онези хора, които бяха пристигнали твърде късно, за да заемат места, бяха скупчени около предните стълбища. Както бе казал Даниел, Боби Том я пусна в залата пред всички. Тя поздрави Мери Алис с кимване, когато я отмина на пътеката между редовете.

Алвис Пърди също бе там, седнал само няколко реда зад Мери Алис. Тя пренебрегна смигването, което ѝ отправи той и продължи да следва Боби Том, но усещаше многозначителния прилепчив поглед на Алвис, докато крачеше към предната част на залата, за да заеме мястото си до Роузи и Самюъл.

— Какво прави тук Алвис? — прошепна тя на Роузи под нос, докато наблюдаваше Даниел да влиза през отсрещната врата, а Еймъс и приставът вървяха след него.

— Вероятно е тук заради процеса — сви рамене Роузи. — Или е това, или ще предложи брак на определена библиотекарка, която познавам.

Лили издаде звук на погнуса.

— В ума на Алвис има само един вид предложение, а това със сигурност не включва минаването му под венчило.

— О, не знам... Беше в кафенето тази сутрин и се хвалеше наляво и надясно, че много скоро има намерение да си купи сватбен костюм.

Тя изпъшка.

— Този мъж е невероятен! Спомена ли името ми?

— Каза *една красива червенокоса* и, разбира се, всички разбраха кого има предвид. Ако се омъжиш за Алвис Пърди, ще трябва да те убия.

— Преди да се омъжа за Алвис Пърди, ще се самоубия — тя потрепери. — Има нещо в него, което винаги кара кожата ми да настръхва.

— Защото е такава лепка? Или защото носи кариран костюм и те нарича *момиченце*? — Лили потрепери отново и Роузи смени темата. — Видя ли Дави и Дензи? — попита тя, като наклони глава назад и леко встрани. — Хей там, зад нас?

Лили се надигна и извърна глава в посоката, която ѝ указва Роузи и видя двете дами няколко реда по-назад. Дави държеше в скута си кошница за пикник и двете жени отпиваха от бутилките с лимонада.

— Какъв лош вкус — промълви тя, като седна обратно на стола. — Какво си мислят, че е това? Регионален панаир?

— Предполагам, че се страхуват да не изгубят местата си, когато съдят се оттегли на обедна почивка.

— А това би било трагедия — изсъска Лили язвително. — Могат да пропуснат някоя пикантна клюка. Изненадана съм, че не са донесли и театралните си бинокли.

— Донесли са ги. Видях ги преди малко да зяпат през тях.

Но Лили нямаше възможност да изрази мнението си по този въпрос, защото точно в този момент приставът извика със сух, ясен глас:

— Всички да станат. Всички да станат. Свикан е областният съд на Джаспар със съдия почитаемия Линдън Р. Билингс.

От мястото си на скамейката Билингс хвърли поглед към препълнената зала над очилата, кацнали на носа му и погледът му се спря за кратко върху Еймъс.

После той седна, като нареди на всички да направят същото.

Процесът започна.

Първо бяха предварителните изложения на фактите. Даниел бе защитавал достатъчно клиенти пред Хю Мастърсън, за да знае стила на другия мъж. Беше сигурен, че Хю ще започне с хладен, фактологичен преглед на показанията на свидетелите, които възнамерява да призове и щеше да завърши, звучаейки като баптистки свещеник, който призовава за свято отмъщение. Не беше разочарован.

Хю представи повечето от доказателствата на обвинението: връзката на Еймъс с жертвата, присъствието му на местопрестъплението, окървавените дрехи, ножът, намерен у него. Той направи така, че връзката на Еймъс с Корин да звучи като нещо гнусно. Хю твърдеше, че Еймъс не е знаел, че тя е проститутка, и когато е открил това, я е убил в пристъп на ревност. По начина, по който Хю подчерта миналото на Корин, излезе, че тя би могла да бъде съседското момиче вместо проститутка и е тръгнала по лошия път единствено поради влиянието на Еймъс Буун. Тогава той заложи на най-дълбокия страх на дванадесетте мъже съдебни заседатели, като предсказа, че ако Еймъс Буун не бъде обесен, жените в Шиварий няма никога повече да бъдат спокойни.

— Господа съдебни заседатели — заключи той и вдигна поглед горе към небето, — това е толкова ужасяващо, толкова брутално престъпление, че Господ Бог призовава за справедливост и бързо, безмилостно наказание — той се обърна и посочи към съдебните заседатели, сякаш бе на амвона, а те бяха неговото паство. — Бог ви е

направил инструменти на Неговата божествена справедливост, господа, и Той е поставил меча на Правдата във вашите ръце. Той е уверен, че вие ще владееете този меч с мъдрост, уверен е, че ще намерите Еймъс Буун за виновен за убийството на това бедно момиче Корин Хюз и ще се погрижите Неговата справедливост да възтържествува.

Даниел изчака известно време, после стана на крака. Излезе бавно иззад масата с ръце в джобовете и придаде озадачен израз на лицето си. Тръгна бавно към съдебните заседатели, като поклащаше глава като човек, който не разбира онова, на което току-що е станал свидетел.

— Фюю! — свирна той, като застана пред съдебните заседатели. — Ама че реч от страна на господин Мастърсън! — дръпна едното си ухо, сякаш бе смутен от онова, което бе видял. — Вие знаете, че аз съм старомоден човек и не съм запознат с всички нови изобретения на света. Чух за телефоните, разбира се, и дори съм ги използвал веднъж или дважд. Въпреки че не знам съвсем точно как функционират, знам, че звукът се движи по жици — той поклати глава, сякаш бе крайно озадачен. — Не знаех, че господин Мастърсън има телефон с жица, достатъчно дълга, че да стигне чак до небесата.

Почака хихиканията да утихнат, после продължи:

— Хю говори така, сякаш той и само той може да разговаря с Бог и сякаш само той знае какво Бог иска да направим.

Даниел постави ръка на гърдите си, безкрайно смирен и продължи:

— Сега всички ние знаем, че Бог работи по загадъчен начин и невинаги можем да узнаем Неговата цел. Това, което ние можем да направим, е да открием истината. И тъкмо това ще ви помоля, вие граждани, да направите. Да търсите истината.

Той направи пауза, после взе да се разхожда пред съдебните заседатели, като осъществяваше контакт с очи с всеки от тях.

— Какво е истината? Не знам дали някой може да я определи, но ние я познаваме, когато я съзрем. Когато я чуем, ние я разпознаваме. И аз мисля, че може би това е истинската телефонна линия с Бог — истината, която е в сърцата ни.

Даниел бе прекарал много часове, за да очертае точно какво да представи в предварителното си изложение, но докато говореше на

заседателите, реши да не го използва. Реши да прекрати предварителното си изказване точно тук и да не даде на Хю никакви следи каква ще бъде стратегията му на защита и никаква възможност да осуети плановете му по време на процеса.

— Господа съдебни заседатели — завърши той, като спря пред тях почитателно. — Двата с Хю ще ви представим всички доказателства, които имаме и вашата работа ще е да откриете истината. Когато търсите със сърцата си, ще я намерите. Ще разберете, че Еймъс Буун не е виновен.

Когато отново си седна, обвинението извика първия си свидетел.

— Шериф Хармън Трусдейл.

От шерифа съдебните заседатели научиха за намирането на Еймъс в килера, все още с нож в ръка и с дрехи, оплескани с кръвта на Корин. Ножът и дрехите бяха представени като доказателства. Хю прекара половината сутрин в събиране на всички подробности от шерифа за това какво бе открил през времето, когато е бил в игралния клуб, какво бе мислил, как се бе чувствал и какво впечатление му бе направил Еймъс Буун, когато го е открил в килера. Въпреки че Даниел възрази, че свидетелят прави заключения, съдията Билингс не прие възраженията му и докато прокурорът завърши разпита му, човек имаше чувството, че Тру действително бе станал свидетел на самото престъпление.

По всеобщото мнение на повечето хора, ако съдебните заседатели решаха, че някой е виновен, те не го поглеждаха в очите. Даниел знаеше от опит, че това вярване просто не е истина. Той скришом наблюдаваше лицата на съдебните заседатели докато шерифът даваше показания и от израженията им разбра, че тези мъже вече започваха да се убеждават във вината на Еймъс, защото се взираха в него с ужас, все едно че никога не го бяха виждали.

Даниел не беше кой знае колко разтревожен, защото до времето докато изложеше защитната си реч, възнамеряваше лицата им да изглеждат по доста по-различен начин.

Когато Хю си седна, Даниел започна кръстосания разпит. Той стана и разтърка челото си с ръка.

— Вярно е, че малко съм смутен, затова трябва да си изясня веднага нещо. Видяхте ли Еймъс да убива това момиче?

— Не съм видял това, не.

— И аз така си мислех — той сви рамене многозначително към съдебните заседатели, което накара Тру възмутен да издаде брадичка като на булдог напред, и после продължи: — Ножът, който сте намерили, бе обикновен кухненски нож, така ли е? От кухнята на самия игрален клуб?

— Да. Той бе същият като онези, които бяха там.

— И всеки, който е преминал през кухнята, би могъл да го вземе?

— Предполагам, да.

Даниел изостави темата за ножа и продължи към доказателството, което бе най-съдбоносно в защитата му.

— Тру, когато намерихте тялото на проститутката, върху нощното й шкафче имаше библия, нали?

— Аха, мисля, че имаше.

— И тази библия бе отворена на един пасаж от Езекиел, нали?

— Аха.

Шепот от предположения от онези, които познаваха библията, плъзна сред множеството.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

От слисаното и намръщено лице на Хю Даниел разбра, че другият мъж се опитваше да разбере важността на библията в случая и бе доволен от това. Обзаложи се, че докато Хю разбере, че тази библия бе много повече от едно нощно четиво за Корин, щеше да бъде много късно.

Хю призова следващия свидетел.

— Матиас Уолър.

Огромният цветнокож мъж положи клетва и седна на свидетелската скамейка. От него съдебните заседатели научиха, че Еймъс Буун е пристигнал в игралния клуб около единадесет часа, помолил е да се види с Корин и е бил отведен в приемния салон. Тогава Матиас се върнал и заел обичайното си място във фойето. От въпросите на Хю заседателите научиха, че никакъв човек не е излизал от клуба със следа от кръв върху себе си и че Еймъс, който действително имал кръв по дрехите, въобще не е напускал града.

Даниел имаше намерение да представи обяснение за окървавените дрехи на Еймъс заедно с неговите показания, така че

трябваше да си изясни нещо при разпита на Матиас и то щеше да обърне течението към основателно съмнение.

— Господин Уокър, вие дадохте показания, че сте отвели Еймъс в приемния салон. Можехте ли да го видите от вашето място във фойайето?

— Да.

— И той не е напускал тази приемна, преди да се качи горе, нали?

— Така е.

— Сигурен сте, че той въобще не е ставал от мястото си?

— Да.

Даниел почеса глава, като че мислеше усилено. Направи такава дълга пауза, че можа да чуе как хората се въртят нетърпеливо на столовете си.

Съдията Билингс не се стърпя:

— Господин Уокър, имате ли други въпроси?

— Просто се чудех нещо, ваша чест. Шерифът Трусдейл свидетелства, че ножът е от кухнята на игралния клуб. Но Еймъс въобще не е напускал приемната, докато се качи горе, така че как би могъл да вземе ножа? — той почака, докато въпросът се настани в умовете на съдебните заседатели, после поклати глава, сякаш това не бе важно. — Няма значение. Сигурен съм, че ще съумеем да разберем истината за това по-късно. Нямам повече въпроси.

Обвинението призова Хелън Оувърстрийт на свидетелското място. През тълпата премина шепот от възбуда, когато бе произнесено името ѝ и хората проточиха глави, за да видят покритата с позорна слава мадам на най-известния публичен дом на Джорджия, докато тя вървеше към мястото за свидетелите. Тяхната реакция бе такава, все едно че никога не са я виждали преди. Ако се бяха надявали, че тя ще свидетелства с пухени пера, къносана коса и руж, бяха подведени. Хелън както винаги всяваше уважение и това вероятно трябва да е било едно разочарование за зрителите.

От Хелън съдебните заседатели научиха, че Еймъс Буун бе платил за привилегията да прекара един час с Корин, и тя ясно даде да се разбере, че според нея той е знаел за какво плаща.

Даниел не зададе никакви въпроси на Хелън. Вместо това той си запази правото да я разпита по-късно и съдът се оттегли за обедна

почивка.

Е. Уилсън — доктор и областен следовател при смъртни случаи — зае мястото си на свидетел след един часа. Неговите показания бяха технически и неясни и Хю ги направи дори още по-досадни, като ги разтегли възможно най-много.

Въпреки че изглеждаше, че така дразни съдебните заседатели, Даниел знаеше точно какво прави Хю. Прокурорът разтакаваше умишлено, така че да може да завърши деня със силно аргументирани свидетелски показания, които Даниел да няма възможност да обори до сутринта. Това бе тактика, която самият той често бе използвал. Възрази веднъж, за да покаже на заседателите, че е на тяхна страна като призова за уместност и посочи, че господин Мастърсън приспива всички. Но въпреки че Билингс се съгласи и предупреди Хю да бъде по-кратък, болезнено досадното свидетелствуване продължи повече от два часа и Даниел не можеше да направи абсолютно нищо, затова бе кратък и конкретен.

— Доктор Уилсън — започна той, — вие потвърдихте, че раните от ножа върху тялото на проститутката съвпадат с размера на ножа, намерен у Еймъс, но ние чухме от шерифа, че това е обикновен кухненски нож от самия клуб. Бихте ли се съгласили с това?

— О, да.

— Бяха ли намерени други ножове в кухнята със същите размери?

— Да.

— В кухнята също имаше кръв, нали?

— Да, на пода.

— Което показва, че убиецът е избягал през кухнята и е оставил тази кръв като излиза?

Хю се изправи на крака.

— Възразявам!

— Оттеглям въпроса си — Даниел сви рамене и се отдалечи. — Нямам повече въпроси.

— Обвинението призовава Луиза Ричмънд.

Луиза зае мястото си на свидетел и положи надлежно клетва. Хю се приближи до нея да започне с въпросите си.

— Ето, започва се.

— Какво се започва? — попита с любопитство Еймъс.

— Няма значение.

— Госпожо Ричмънд — започна Хю, — вие и вашият съпруг притежавате местния магазин, нали?

— Да — тя вдигна гордо глава. — Вече двадесет и шест години.

— Идвал ли е Еймъс Буун във вашия магазин в деня на убийството?

— Да — тя хвърли зъл поглед към обвиняемия. — В онзи ден в очите му имаше сякаш дяволски пламък. Можех да го видя.

— Възраждавам — обади се Даниел, като изговори с намек на досада думата, сякаш коментарът на свидетеля бе твърде глупав, за да предизвика по-усърдно несъгласие.

Възражението му бе прието, Билингс нареди преценката на Луиза да се заличи от протокола и Хю продължи с разпита си.

— Какво се случи, когато Еймъс влезе в магазина?

— Ами купи си пакетче сен-сен и си тръгна. Просто не можех да разбера за какво му е сен-сен на това момче, затова затворих магазина и го последвах.

— И къде отиде той?

— В старата църква.

— До старата църква, искате да кажете, в онази изоставена постройка на края на гората, която навремето е била баптистка църква?

— Да. Но тогава ние построихме новата църква и...

— И — прекъсна я Хю — когато Еймъс отиде там, някой го чакаше, така ли?

— Да. Онова момиче, Корин Хюз.

— И чухте ли нещо от техния разговор?

— Е, аз не съм подслушвала! — незабавно започна да се защитава Луиза. — Докато стигна там, те вече викаха толкова силно, че бях изненадана, че не ги е чул половината град.

— За какво се разправяха?

Даниел усети, че започна да му се гади под лъжичката. Еймъс не му бе казал нищо за тази караница. През цялото време бе имал чувството, че Еймъс не му е разказал всичко и изглежда интуицията му не го излъга. Можеше да предположи накъде бие Хю с тези показания и това не му хареса.

— Той й казваше, че това място, в което работи, е лошо, затова не трябва да се връща там. Каза й още, че би трябвало да се омъжи за

него и че той щял да се грижи за нея — шепотът на изненаданите наблюдатели се понесе през препълнената зала. — Тя отказа. Имала по-важна работа. Мъжете, които харчели пари за нея, ѝ купували подаръци.

Луиза извърна глава и погледна предизвикателно към Еймъс, сякаш подтиквайки го да опровергае показанията ѝ, но Еймъс не я гледаше. Беше се вторачил в ръцете си, подпрени на масата, главата му бе увиснала надолу и изглеждаше засрамен и виновен.

Даниел го сръга с лакът и прошепна.

— Вдигни си главата. Гледай право напред.

Еймъс направи това, но все още имаше виновно изражение на лицето. Не можеше да погледне Даниел в очите и това бе добре, защото Даниел беше бесен. Той погледна през рамо към Лили, която отговори на незададения му въпрос с безпомощно свиване на раменете. Очевидно тя знаеше за този разговор толкова малко, колкото и той.

— Каква беше реакцията на обвиняемия, когато тя отказа предложението му за женитба? — попита Хю свидетелката.

— Той се разбесня. Каза ѝ, че е по-добре да не се връща, защото ще бъде ужасно. Тя му отговори, че ако той иска да я види отново, ще трябва да плати за това удоволствие, както и всички останали.

— Благодаря ви, госпожо Ричмънд. Нямам повече въпроси.

Смайваща тишина последва показанията на свидетеля. Умът на Даниел препускаше, докато се опитваше да разбере какво, по дяволите, да направи. Еймъс не му бе казал нищо за тази кавга или за предложението за женитба. Или Луиза лъжеше, или клиентът му, но и при двата случая Даниел разбра — защитата му се разпада.

Не можеше просто да седи така. Хората го чакаха да разпита свидетелката и той трябваше да я попита нещо, да намери начин да обори показанията ѝ. Даниел стана на крака, като мислеше трескаво, но съдията се намеси.

— Сега е четири и половина. Съдът ще се оттегли за днес.

Даниел въздъхна с облекчение, но изражението му не го показва. Той незабавно смени тактиката.

— Но, ваша чест — възрази той, като знаеше, че трябва да изиграе нещата така, че да създаде впечатление, че гори от нетърпение

да я разпита, че клиентът му няма нищо за криене. — Трябва да ми позволите...

— Даниел, разпоредих се да прекратим за днес — прекъсна го съдията Билингс. — Можеш да започнеш разпита си, когато се съберем отново утре в девет часа.

Даниел издаде прекомерно шумна въздишка.

— Добре — промърмори и неохотно се върна на мястото си.

Хю го стрелна с победоносен поглед, когато той премина покрай масата на прокурора.

Даниел се приближи до мястото си до Еймъс и остана прав, когато всички се изправиха на крака при оттеглянето на съдията. През стиснати зъби прошепна на своя клиент:

— Най-добре е двамата да си поприказваме малко.

17.

Лили можеше да види лицето на Даниел в профил, докато той се бе навел над Еймъс и му говореше. Седнала на няколко крачки разстояние, тя не можеше да чуе какво му казва, но не ѝ бе и нужно да чува краткия разговор, за да знае как се чувства Даниел.

„Няма да защитавам някой, който ме лъже.“

Тъй като си спомни думите му в кафенето, Лили изведнъж бе обзета от страх. Ако Даниел напуснеше делото, какво щеше да стане с Еймъс?

Тя трескаво разбута множеството, за да излезе от залата. Искаше да стигне до затвора колкото е възможно по-бързо. В момента не я вълнуваше дали Еймъс бе излъгал, искаше само да убеди Даниел да не напуска делото.

Едва пристъпила прага на предната врата на кабинета на шерифа, тя го чу да креци и премина покрай Боби Том, като пренебрегна протестите му, че сега не може да влиза в затвора.

— Ще можеш ли да ми обясниш защо не ми каза за този разговор? — питаше настойчиво Даниел, докато крачеше напред-назад пред решетките.

Тя погледна покрай него и видя Еймъс в килията, свит върху нара, а ръцете му бяха обгърнали главата му, сякаш се защитаваше — едно сърцераздирателно напомняне за страха на момчето от разгневени мъже. Даниел изглежда бе твърде вбесен, за да го забележи. Той продължи:

— Ти ми каза, че си отишъл на разходка в гората, срещнал си се с Корин и тя те е поканила в игралния клуб. Не ми каза, че си направил предложение на момичето, за Бога! Или че тя ти е отказала. Или че сте се скарали. Какво, нима си мислеше, че това не е важно?

Той спря и се обърна към момчето.

— Имаш ли представа какво впечатление прави това на съдебните заседатели? Сега разбрах какво имаше предвид Хю, когато каза, че ще докаже мотива и умисъла. Ти си имал пълно основание да ѝ

се разсърдиш и не е нужно голямо въображение, за да се сети човек, че ще си ядосан, за да отидеш там и да я убиеш.

Еймъс изскимтя от страх и Лили не можа да издържи повече.

— Даниел, за Бога, спри да го тероризираш!

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Ти стой настрана от това — ѝ изръмжа късо и насочи отново внимание към клиента си. — Ако ми бе казал, ако знаех за това, бих могъл да намеря начин да го опровергая. Сега не знам какво да правя и ако не започнеш да ми обясняваш какво наистина се е случило, ще бъдеш обесен, момче. Това ли искаш? — и без да чака отговор, той продължи: — Би трябвало да ти намеря друг адвокат. Трябва да помоля съдията и да прехвърля делото ти на някой друг веднага.

Като чу точно това, от което се страхуваше, Лили заговори отново.

— Даниел, ти не можеш...

— Лили!

Тази единствена дума, изречена меко и тихо, бе някак си по-заплашителна, отколкото ако бе креснал. Той се обърна към нея и Лили направи крачка назад при гнева, който видя в очите му.

— Излез оттук.

Тонът му не оставяше място за спор. Тя се отдалечи бавно, но говореше, докато отстъпваше.

— Не можеш да се откажеш сега. Ти си неговият адвокат. Трябва да останеш докрай.

— Дай ми поне едно основание, за да го направя — процеди той през зъби.

— Защото той е невинен, Даниел — напомни му тихо тя. — И ти си всичко, което той има.

С тези думи тя си тръгна като знаеше, че е направила всичко, което бе по силите ѝ, надявайки се да е достатъчно.

Когато Даниел дойде да се срещне с нея в библиотеката, ѝ се стори, че бяха изминали години, но в действителност бяха само няколко часа. Тя скочи, когато той се появи на вратата.

— Е? — попита го нетърпеливо.

Той остави папката си на масата, после разкопча сакото си и го хвърли върху облегалката на стола.

— Не можеш винаги да фучиш като квачка над пиленцата си — рече тихо той и започна да навива ръкавите на ризата си.

Обля я вълна на облекчение.

— Ти си все още негов адвокат?

— Засега — измърмори той и разхлаби вратовръзката си с едно дърпане. — Ако открия, че ме е излъгал отново, няма да се наложи да има процес.

— Защо?

— Защото сам ще го обеса.

Той седна и Лили зае място на един стол от другата страна на масата.

— И така, излъгал ли те е наистина? — затаи дъх тя.

— Да.

— Но защо?

— От това, което сте казали ти и Роузи, Еймъс е знаел, че жените в игралния клуб са лоши. Когато се е срещнал с Корин онзи следобед, започнали спор точно както го описа Луиза. Наистина й казал да се омъжи за него. Щял да се грижи за нея, така че да не й се налага да работи повече там.

Лили се усмихна.

— Колко мило от негова страна...

Даниел й хвърли ироничен поглед.

— Корин не мислела така. Казала му, че харесва живота си такъв, какъвто е, да носи красиви дрехи и да живее в разкошна къща, да яде скариди и праскови фламбе всеки път, когато си поиска. И всичко само за няколко часа на гръб през нощта. Защо да се отказва от всичко това?

Лили не бе изненадана.

— Значи Еймъс е отишъл там онази нощ, за да...

— Защото решил да я накара да промени мнението си — довърши Даниел вместо нея. — Между другото в известен смисъл ти бе права защо е отишъл в клуба онази нощ. Корин му е казала, че ако иска да я види отново, ще трябва да си плати, затова той е взел спестяванията си и е отишъл. Не е заради сексуална връзка.

Естественят говор на Даниел накара Лили да се изчерви, но затруднението й нямаше нищо общо с въпроса.

— Защо, за Бога, Еймъс просто не ти е казал за това?

— Помисли. Знаел е от теб и Роузи, че проститутките са лоши и вероятно се е почувствал унизен, когато е разбрал, че тя предпочита да си остане проститутка, отколкото да се омъжи за него.

— Мъжка гордост? — тя изсумтя пренебрежително. — Това ли било?

— Достатъчно е — увери я той. — Повярвай ми.

— Но кой я е убил? Имам чувството, че тъпчем на едно място.

— Считам, че си имаме работа със същото копеле, което е убило онези две проститутки. Еймъс се закле, че онова, което ми е съобщил преди, е вярно, че отишъл в стаята ѝ и я намерил мъртва. Проблемът е, че сега съдебните заседатели са с предварителната нагласа, че Еймъс е бил толкова вбесен от отказа ѝ да се омъжи за него, че е отишъл в игралния клуб онази нощ с намерението да я убие и че наистина я е убил. Как да оборя това?

— Свидетелските показания на Еймъс може да помогнат — предположи Лили с надежда. — Ако съдебните заседатели изслушат историята от неговата гледна точка...

— Искаш да кажеш, че истината сама ще възтържествува? — Даниел ѝ отправи цинична усмивка. — Съмнявам се.

— Ти му повярва. Не мислиш ли, че съдебните заседатели също ще му повярват?

Даниел остана безмълвен и Лили го изгледа нерешително.

— Ти нали *наистина* му вярваш?

— Няма значение в какво вярвам.

— Но вярваш ли му?

Той мълча толкова дълго, че Лили си помисли, че има намерение да каже не, но за нейна изненада той кимна.

— Да, вярвам му — потърка с ръка челото си. — Въпросът не е в това дали му вярвам или не, не мога да разчитам на способността на Еймъс да убеди съдебните заседатели. Трябва да им *покажа*, че не го е направил, когато сега мисълта за вината му е здраво загнездена в умовете им — Даниел вдигна глава и я погледна. — Ако се проваля в опита си да ги убеди, Еймъс ще бъде обесен.

Изглеждаше толкова уморен... За пръв път Лили изцяло оцени тежестта на неговата отговорност. Той отговаряше за *живота* на един

човек. Сега разбра, че докато успяваше в предизвикателствата, той също и страдаше от съмненията и страховете, които ги съпътстваха.

— Може би имаш нужда от добър нощен сън...

Той се засмя мрачно и се облегна на стола.

— Онова, от което имам нужда, е *стратегия*. Утре трябва да разпитам Луиза и да се опитам да оправя пораженията, които тя нанесе с показанията си. Нямам представа как да го направя, защото всичко, което каза, е вярно.

Лили протегна ръка и отметна кичура коса, който бе паднал върху челото му.

— Ще намериш начин — рече тя простичко, а пръстите ѝ погалиха бузата му.

Той я хвана за китката и я придърпа към себе си. Прикова поглед в нейния.

— Знаеш ли, не съм направен от камък — почти простена той. — Ако продължаваш да ме докосваш така, заклевам се, наистина ще дам на хората от този град повод да говорят.

Тя издърпа ръката си.

— Съжалявам, не исках...

— Забрави го — той дръпна стола си назад и се изправи. — Просто сега трябва да се съсредоточа върху делото и ми е трудно, когато ме гледаш така.

— *Как?* — прошепна тя.

— Така. С премрежен, приканващ в спалнята поглед. Мисля, че разбираш какво означава това.

Лили си представи картината на двамата в спалнята. Внезапно потрепери, осъзнаване и очакване проникнаха в тяло ѝ като я накараха да пламне. Погледна го в очите и видя това, което си бе помислила, отразено в тях — един болезнен глад за онова, което не може да достигне.

Той се извърна и взе да крачи неуморно из залата.

— Когато ме погледнеш така, не мога да мисля за нищо друго.

Лили го изгледа, озадачена от признанието му. Усещаше напрежението върху плещите му, видя мрачната линия на устата му и разбра, че той отхвърля със сила неканените мисли от съзнанието си, мисли за нея, които щяха да го разсеят от това, което наистина имаше значение в момента. *Делото*.

Между тях се настани тишина, а той продължаваше да крачи неуморно из библиотеката. Но когато стигна до стълбището, спря и погледна нагоре към мецанина.

— Езекиел — промълви глухо и пое по стъпалата. И изчезна от погледа ѝ зад лавиците.

— Какво търсиш? — извика тя след него.

— Библиите — долетя отговорът. — Това е библиотека. Трябва да имаш няколко. Какво стана с онази от миналата нощ?

Думите на Даниел уловиха нещо в спомените ѝ, същата натрапчива мисъл, която бе останала някъде назад в съзнанието ѝ откакто бе видяла стаята на Корин. *Нещо* за тази библия.

— О, Господи! — простена тя, като притисна ръце до главата си. Мислеше трескаво и чувстваше, че всички парченца си идват на мястото с рязка и шокираща яснота — Алвис Пърди! Даниел, чуваш ли ме? *Алвис Пърди!*

Даниел се приближи до перилата и погледна надолу към нея.

— Кой?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— О, защо не разбрах по-рано? — пак изстена тя. — Как можах да бъда толкова сляпа?

— За какво говориш?

Тя отново погледна нагоре към него.

— Търговецът на книги. Библии. Съвсем нови библии. Средата на корицата бе пречупена — всичко това преминаваше през ума ѝ светкавично и тя не можеше да намери думите достатъчно бързо, за да направи съответното заключение. — Знаех, че има нещо странно в стаята ѝ. Това беше библията, Даниел. Това беше библията! Нима не разбираш?

Той се взираше недоверчиво в нея и тя разбра, че още не разбира. Пое си дълбоко дъх и тръгна по стълбите, като не спираше да обяснява.

— Библията бе отворена на Езекиел, защото убиецът е искал да видим този пасаж. Но защо бе отворена? — тя не изчака за отговор, а продължи по-забързано. — Това бе съвсем нова библия, а съвсем новите библии не могат сами да застанат отворени на точно определена страница. Точно по средата гърбът на книгата бе пречупен, така че книгата да остане отворена на тази страница. Като библиотекар

аз забелязвам такива неща. Това, че средата на корицата бе прегъната, привлече вниманието ми — тя се спря пред него. — Как би се озовала една съвсем нова библия в стаята на Корин?

— Защото я е купила ли? — предположи тихо Даниел с тънка усмивка в ъгълчетата на устата си.

Лили видя тази усмивка, но бе достатъчно развълнувана, за да обръща внимание на опита му да я подразни.

— Или ѝ е била дадена. И при двата случая от кого би получила тя съвсем нова библия? От Алвис Пърди, търговеца на книги, ето от кого. Той идва в библиотеката веднъж на два месеца под претекст, че ми продава книги, но онова, което прави в действителност, е да ме преследва. Мисли си, че защото съм разведена жена, ще съм лесна плячка. Всеки път, когато идва, се хвали колко много пари печели, като си мисли, че може да ме впечатли. Той е бил в града в деня на убийството. Видях името му в регистъра на хотела на Сю Ан.

Докато говореше, тя забеляза как умората на лицето му изчезна.

— И всичко това само поради една пречупена среда на корица? — каза той, като се засмя високо. — Само един библиотекар може да забележи нещо такова. Лили, ти си прекрасна! — без предупреждение той я сграбчи за раменете и я притисна силно към себе си. — Наистина си прекрасна! — повтори, преди да я целуне.

Когато Лили усети устата му да покрива нейната, тя се разтопи пред него без съпротива като разтвори устни да приеме целувката му и уви ръце около врата му. Точно това бе чакала тя в продължение на дни и нощи, този огън, който препускаше през вените ѝ и сгорещяваше кръвта ѝ. Изви се пред него със стон, желаейки до болка усещането за тялото му — твърдо и наведено към нейното.

Преди тя да осъзнае какво става, той я свлече на пода. Постави я да легне на гръб, а ръцете му се плъзнаха под нея като възглавница, която да я предпази от твърдия дървен под, дори когато се качи върху нея. Въздухът излезе от гърдите ѝ при тежестта на тялото му, но тази тежест ѝ бе приятна.

— Даниел — прошепна тя, неспособна да спре неволното усукване на бедрата си около неговите. — Даниел.

Той простена при това движение, като зарови лице във врата ѝ. Обсипа с целувки шията ѝ и я накара да произнася името му всеки път с въздишка. Премести тежестта на тялото си така, че да може да сложи

ръката си под нея, после плъзна другата между телата им, за да достигне горното копче на роклята ѝ.

— Нямахте да направя това — промълви той, като заля с целувки лицето ѝ и започна да разкопчава копчетата с непреклонно спускане до кръста ѝ. — Заклех се, че няма да направя това. Не сега. Все още не.

Той раздели краищата на горната част на роклята ѝ и дръпна блузата ѝ нагоре, за да плъзне ръка отдолу. Споходи я мисълта, че трябва да го спре, да го отблъсне, но краткият проблясък за причината изчезна при допира на пръстите му до голата ѝ кожа.

Под долната ѝ риза ръката му погали гърдата ѝ, а палецът му заедно с показалеца заклеши зърното ѝ. Започна бавно, ласкаво движение на пръстите си. Изтръгваше леки звуци на възбуда от гърлото ѝ с всяка милувка.

— Лили, о, Господи, Лили — промълви той. Молитва или проклятие — не беше сигурен. — Желая те и това ме влудява. Знаеш ли го?

Тя не знаеше, но признанието му ѝ даде прекрасното чувство на радост. Той вдигна глава и я изгледа втренчено, а очите му изпиваха лицето ѝ с жажда и страст, която потвърждаваше думите му. Даниел я желаше. За Лили, чийто съпруг никога не я бе пожелавал истински, това бе откровение. Тя се протегна, зарови пръсти в косата му и го придърпа към гърдите си.

Целуни ме там, помоли се тя безмълвно и той го направи, като отстрани тъканта, която покриваше гърдата ѝ и накара тънката памучна материя да скърца връз чувствителната кожа на зърното ѝ при всяка игра на езика му. Лили се почувства обгърната от прелестните усещания, които той създаваше, безсилна да го спре.

Тя прокара пръсти по гъстата му копринена коса. По тялото ѝ се разнесе топлина, която ставаше все по-гореща с всяка целувка и с всяка милувка на ръката му. Държеше го близко до себе си и не искаше никога да го пуска, искаше той никога да не спира. Беше вълшебно.

Внезапно, с промълвено под носа проклятие, той се изтърколи от нея. Тя извика, протестирайки, но бе твърде късно. Той извърна глава, за да я погледне в един горещ миг, после рязко отскочи от пода и се изправи на крака.

Лили бавно излезе от чувствената замаяност, слисана и смутена от внезапното му отдръпване. Тя се изправи, като се взираше в

неподвижните му рамене, докато той се бе загледал в стената.

— Спря... — прошепна тя. — Защо?

Без да я погледне, той издаде сподавен стон, който вероятно представляваше смях.

— Проклет да съм, ако знам — изрече дрезгаво с грапав от неутолената страст глас. — Но съм сигурен в едно. Когато този процес приключи, двамата с теб ще довършим онова, което започнахме. Ти също го знаеш, нали?

— Да — прошепна тя, като тази единствена дума бе съгласие и обещание. — *Знам го.*

18.

На следващата сутрин Даниел трябваше да измъкне Джо Ганди от леглото, за да изпрати телеграма. Джо, който бе телеграфист, а също така и издаваше местния вестник, ръмжеше непрекъснато, докато предаваше съобщението, което Даниел искаше да изпрати на Джоузая, но изпълни поръчката.

— Защо все пак искаш да знаеш всичко за Алвис Пърди? — попита го по-възрастният мъж, но Даниел пренебрегна въпроса му.

— Ще бъда в съда, когато пристигне отговорът — осведоми го вместо обяснение той. — Можеш ли да ми го донесеш там?

— Ще накарам Мат да го стори — отговори Джо, като имаше предвид тринадесетгодишния си син.

— Добре. Но, Джо, в никакъв случай не казвай на никого за това. Това е работа на закона.

Джо го изгледа възмутено.

— Не е необходимо да ми го казваш, Даниел. Занимавам се с този телеграф в продължение на двадесет години и никога не бих...

— Съжалявам, съжалявам — извини му се бързо Даниел. — Просто защото не искам да прочета това в местния вестник утре сутринта.

Плати за телеграмата и си тръгна преди Джо да може да му даде някакъв отговор, и се отправя към затвора, за да се види с шерифа Трусдейл. Над бъркани яйца и кафе той разказа на шерифа онова, което двамата с Лили бяха разкрили предната нощ. Въпреки че Тру се раздели неохотно с мисълта, че Еймъс е убил Корин и, следователно, призна, че е сбъркал, той се съгласи да държи Алвис Пърди под око и увери, че търговецът на книги няма да напусне града.

После Даниел отиде в хотела. Прекара час със Сю Ан, като прегледа основно регистъра на хотела. След като я осведоми, че ще я призове като свидетел следобеда, излезе от хотела и се завърна в къщата на Самюъл. Изкъпа се, обръсна се, преоблече се в нов костюм

и бе в съда в девет часа и две минути, точно когато съдията Билингс зае мястото си и призова залата за тишина.

Лили видя как Даниел влезе и въздъхна дълбоко от облекчение, когато той седна с останалите присъстващи. Не беше присъщо на Даниел да закъснява. Вратовръзката му бе килната настрани, а косата му бе все още влажна от банята, което създаваше впечатлението, че е закъснял, защото се е успал, но тя знаеше, че не е поради тази причина, защото се бе отбила до къщата на Самюъл, преди да дойде до съда, обаче него го нямаше.

В светлината на това, което двамата с Даниел бяха открили миналата нощ, Лили бе изненадана, когато той зае мястото си до Еймъс, без да погледне множеството, за да види къде може да е Алвис. В едно от крещящите си карираны сака, които обикновено носеше, той можеше лесно да бъде разпознат, но Даниел дори не погледна към множеството.

Луиза Ричмънд бе все още под клетва и зае свидетелското място, без да се заклева отново. Съдията Билингс събщи на Даниел, че вече може да проведе разпита си и Даниел се изправи на крака, а Лили се зачуди какво ли се кани да направи. Миналата нощ той бе колеблив, но сега бе възвърнал обичайната си самоувереност. Вероятно имаше план да обори показанията на Луиза.

— Ваша чест — обърна се Даниел на съдията. — Нямам въпроси към госпожа Ричмънд... засега. Обаче си запазвам правото да я разпитам по-късно.

Озадачена, Лили се вторачи в него. Щеше да остави показанията ѝ да минат без въпроси? Но защо? Нейните показания бяха съществени за обвинението на прокурора и миналата нощ Даниел бе сигурен, че ще обори твърденията му. Сега той дори не си правеше труда да оспори показанията ѝ. Лили знаеше, че вероятно си имаше своите основания, но не можеше да спре да се чуди какви са.

Прокурорът си отдъхна, Лили видя доволното лице на Хю Мастърсън. Даниел обаче изглежда не го забелязваше.

Той започна защитата си с Роузи, която говори за благия характер на Еймъс. Даниел подсили показанията ѝ с Джейкъб Коул, за когото Еймъс бе работил като по-малък. После призова за свидетел Ани Хорсли. Учителката — млада, красива и известна на всички в

Шиварий като една от най-сладките жени, щеше да направи добро впечатление.

— Госпожице Хорсли, вие сте учителка тук в Шиварий, нали?

— Да.

— Бил ли е някога Еймъс един от вашите ученици?

— Не.

— Моля, обяснете.

— Когато дойдох за първи път в Шиварий, открих, че Еймъс не посещава училище, че всъщност кракът му никога не е стъпвал в училище. По онова време той бе на около четиринадесет години. Бях загрижена и като не знаех семейното му положение, отидох да се срещна с баща му, за да разбера защо — лицето на Ани прие изражение на погнуса, което показва по-ясно от думите й мнението й за последните години на господин Буун. — Бащата на Еймъс ми съобщи, че нямало смисъл да се опитвам да уча едно куче да знае как да чете.

— Той нарече сина си куче!

— Да.

Даниел изчака шушукането на шокираните присъстващи да утихне, после запита:

— Каква бе вашата реакция на това?

— Бях ужасена, но не можех да направя нищо. Разговарях с Еймъс, но, разбира се, момчето не може да се противопостави на баща си и аз не можех да го окуража да направи това.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

От намръщеното и учудено лице на Хю Мастърсън бе видно, че прокурорът няма представа накъде бие Даниел с тези показания на свидетелката. Той се отказа да я разпитва и Ани бе освободена. На мястото й бе призована Лили, която надлежно се закле да говори истината.

— Госпожо Морган, Ани Хорсли свидетелства, че Еймъс Буун никога не се е научил да чете. Можете ли да потвърдите това?

— Да.

— Откъде знаете, че Еймъс не може да чете?

— Всички знаят. Това е общоизвестно в Шиварий.

— Разбирам. Но имате ли лични наблюдения, които да удостоверят истинността на това, което се знае от всички?

— Да. Когато бащата на Еймъс почина, знаех, че момчето се нуждае от помощ. Дадох му работа при мен като портиер и счетов, че за него ще е добре да се научи да чете. Опитах се да го науча, но никога не стигнахме по-далеч от азбуката.

— Защо?

— Еймъс много трудно се оправя с буквите. Размества ги, обърква ги. Например ако види думата *там*, може да я прочете като *мат*. Самият Еймъс знаеше това и то го смущаваше и накрая се отказа от четенето. Опитах се на няколко пъти да го убедя да продължи с уроците, но той никога не го стори.

Даниел отиде до масата и взе една библия. Той я приложи като доказателство номер едно на защитата, като информира съдебните заседатели, че тази библия е намерена в спалнята на Корин. Отвори я и я връчи на Лили.

— Шерифът Трусдейл вече даде показания, че тази библия е била намерена отворена на този пасаж върху нощното шкафче на проститутката. Моля ви, прочетете го пред съдебните заседатели.

Лили го стори. Гласът ѝ звучеше ясно над подозрителните шушукания на хората.

— Госпожо Морган, вие сте библиотекар в областната библиотека. Като такава имате голям опит по отношение на книгите. Забелязахте ли нещо особено в тази книга?

— Да — Лили се обърна към съдебните заседатели, като държеше книгата високо, така че дванадесетте мъже, които седяха там, да могат да я видят. — Тази библия е съвсем нова. Отпечатана е годината на издаването — 1905-а, по обложката няма одрасквания и петна — като я отвори на Езекиел, тя продължи: — Въпреки че е съвсем нова, средата на корицата на тази книга е била прегъната назад.

— Какво мислите, че означава това?

— Възраждам — кресна Хю. — Това е призив за заключение.

Даниел се обърна към съдията.

— Ваша чест, този свидетел е библиотекар и тя е абсолютно квалифицирана, за да направи такова заключение.

Билингс кимна в съгласие.

— Възражението се отхвърля, господин Мастърсън — той се обърна към Лили. — Можете да отговорите на въпроса.

— Когато средата на корицата е прегъната като тази, една книга ще стои отворена на определена страница.

— Благодаря ви — Даниел се обърна към Хю. — Свидетелят е ваш.

Хю очевидно все още вярваше, че библията принадлежи на Корин, и тъй като не се сещаше какво цели защитата с тези показания, както се бе надявал Даниел, не знаеше и какъв въпрос да зададе. Въпреки страховете си, че ще бъде разбита на пух и прах на мястото на свидетелите, Лили бе освободена, без да бъде разпитвана повече.

Даниел извика следващия свидетел, доволен, че нейната роля бе привършила.

— Защитата призовава Еймъс Буун.

Това бе моментът, който всички очакваха. Множеството насъбрали се хора наблюдаваше как младежът, ескортиран от двама пристави, се придвижи от масата на защитата до мястото на свидетелите. Все още в белезници, Еймъс бе принуден да вдигне и двете си ръце, за да положи клетва, като даде на съдебните заседатели добре да видят желязото, което връзваше китките му заедно, и тази гледка бе силно смуцаваща, както и бе предвидил Даниел. От израженията на съдебните заседатели Даниел можа да усети, че повече от всякога вината му бе здраво залегнала в умовете им. Но Даниел се закле, че преди да приключи, това ще се промени.

Той не си губи времето в предисловия.

— Еймъс, ние чухме Луиза Ричмънд да дава показания, че си имал кавга с Корин Хюз в деня, когато е била убита. Ще ни разкажеш ли за този разговор?

Еймъс повтори историята си, точно както Даниел бе репетирал предната вечер с него.

— Значи — продължи Даниел — ти си предложил да се ожениш за нея, като начин тя да изостави живота си на проститутка?

— Да, господине.

— И тя е отказала да се омъжи за теб?

— Да, господине. Тя ми каза, че не иска да се омъжва за мен, защото ѝ харесва начинът, по който живее и това ме вбеси, защото водеше един лош живот.

— Толкова лош, че всъщност ти си се страхувал, че тя ще отиде в ада, така ли е?

— Да, господине. Казах ѝ, че тя трябва да престане да бъде една от онези лоши жени и че може би трябва да започне да ходи на църква.

— И какво отговори Корин на това?

— Тя се засмя и заяви, че не вярва в Бог.

— Какво *точно* ти каза тя?

— Никакъв Бог, никаква църква, никакви библии.

— Значи е малко вероятно библията, намерена върху нощното шкафче на Корин, действително да ѝ е принадлежала, нали?

Хю скочи на крака.

— Възразявам! Защитата отново подтиква към заключение.

— Оттеглям въпроса си — каза Даниел, преди съдията да може да се разпореди.

После бързо премина на следващия си въпрос.

— Защо отиде в игралния клуб онази нощ?

— Надявах се да я убедя да промени решението си спрямо мен.

— Знаеше ли, че трябва да платиш един долар за час с нея?

— Да, господине. Корин ми каза, че точно това трябва да направя.

— Разбирам. Какво стана, когато пристигна там?

Еймъс запозна съдебните заседатели как е пристигнал в клуба, почакал в приемната и после последвал поканата на Оувърстрийт да се качи горе.

Бяха стигнали до най-важния и критичен момент. Щяха ли съдебните заседатели да повярват на показанията на Еймъс? Даниел мислено стисна палци, пое си дълбоко дъх и каза:

— Еймъс, когато влезе в стаята на Корин, какво намери?

Изражение на силна болка изкриви лицето на младежа.

— Тя беше мъртва — рече той простичко. — Лежеше на леглото и бе мъртва. Имаше кръв навсякъде — той изпусна една въздишка и му бе необходимо време, за да може да проговори отново. — Сграбчих я и я разтърсих, но тя не дишаше.

— Така ли изцапа дрехите си с кръв?

— Да, господине. Така мисля.

— Видя ли някакъв нож?

Еймъс кимна.

— Лежеше на пода.

— Взе ли го?

— Да.

— Защо?

— Не знам. Видях го и го вдигнах. Но тогава чух да идват хора по коридора и се уплаших. Скрих се в килера.

— Защо в килера, Еймъс?

— Не искам да говоря за килера.

— Знам, но ще трябва да ни разкажеш за него. Защо се скри в килера?

— Нямахте другаде къде да се скрия.

— Защо изпитваше нуждата да се криеш?

— Защото щяха да кажат, че аз съм лош и щяха да ме пердашат. Бях толкова уплашен... и не исках да ме пердашат.

Даниел си пое дълбоко въздух.

— Както правеше често баща ти?

— Да, господине.

— Еймъс, ти ли уби Корин Хюз?

Еймъс вдигна гордо глава, точно както го бе научил Даниел.

— Не, господине — заяви късо. — Заклевам се, не съм я убил. Тя беше вече мъртва.

Последва дълъг момент на мълчание, после Даниел каза:

— Еймъс, сега Хю ще ти зададе няколко въпроса.

Преди да отстъпи назад, той се наведе напред и прошепна бързо:

— Чудесно се справи. Помни какво ти казах — не се смущавай.

Просто кажи истината.

Той се отдалечи и изпусна една въздишка. Еймъс се бе справил по-добре, отколкото бе очаквал, но знаеше, че още има да се извърви дълъг път. Погледна отвисоко Хю.

— Свидетелят е ваш.

За да даде на прокурора дължимото, той бе изпробвал клиента си. Беше порботил с него усърдно, но всичките репетиции си струваха усилието. Еймъс, за обща изненада, нямаше да се огъне пред тактиката на Хю. Даниел разбра, че клиентът му проявяваше повече характер и сила, отколкото бе очаквал от него.

— Очакваш да повярваме на всичко това? — извика Хю право в лицето на Еймъс. — Очакваш да повярваме, че ти просто си влязъл и си я намерил мъртва?

— Не очаквам нищо — отговори Еймъс упорито. — Просто ви казвам какво се случи.

— Но не това се е случило. Ти си отишъл там, за да я убиеш, и наистина си я убил. Нали?

— Не — Еймъс скръсти ръце на гърди и се вторачи в прокурора. — Аз не казвам онова, което не е истина. Вие се опитвате да ме накарате да кажа нещо, което не е вярно. И аз няма да го кажа. Без значение как ме изнудвате.

Даниел бе горд с момчето. Когато настъпи критичният момент, той бе заставил Хю Мастърсън да сведе поглед много по-твърдо, отколкото биха го сторили някои свидетели. Хвърли поглед през рамо към Лили, която му кимна и се усмихна.

Най-накрая Хю се отказа. Той се отдалечи, като сви рамене, сякаш Еймъс очевидно лъжеше и съдебните заседатели го знаеха.

Докато Хю разпитваше Еймъс, Мат Ганди бе влязъл в съдебната зала и бе връчил на Даниел три телеграми. Едната бе от Джоузая с информацията, която бе изискал. Другите две бяха от Сейнт Джоузеф, щата Мисури, и Мейсън, щата Джорджия, и те потвърждаваха онова, което Джоузая бе открил. Неговият служител бе свършил отлична работа и Даниел се закле, че когато се върне в Атланта ще увеличи заплатата на младежа.

Даниел пхна телеграмите под бележките си и извика следващия свидетел.

— Защитата призовава Харли Букър, шериф на Мейсън, щата Джорджия.

Хю се намръщи, очевидно слиян каква бе целта на показанията на този свидетел, а духът на Даниел се повдигна малко. Хю нямаше представа какво в действителност се бе случило с Корин Хюз. Даниел щеше да го осветли.

— Шериф Букър, миналото лято имахте убийство в Мейсън, нали?

— Да. Една проститутка бе убита с нож.

Възбудените гласове на присъстващите отекнаха в съдебната зала и съдията Билингс задумка с чукчето си, за да ги накара да млъкнат.

Даниел изчака, докато залата утихне. Всички чакаха, притаили дъх, следващия му въпрос.

— Когато бе открито тялото на жертвата, в стаята ѝ бе намерена една библия, нали така?

— Да. Беше отворена на пасаж за Езекиел. Глава петнадесета, стихове тридесет и пети до четиридесети, за да бъде точен.

— Същият пасаж всъщност, който ние чухме да ни чете Лили Морган? Същият пасаж, който бе намерен в стаята на Корин Хюз?

— Да.

— Разкрихте ли това убийство?

— Не.

— Благодаря ви, шериф — той се обърна към Хю. — Свидетелят е ваш.

Хю стана, за да разпита шерифа. Беше очевидно смутен и се опита да не го показва, но се окуражи, като установи, че няма доказателство, освен пасажа в библията, което да свързва двете престъпления. Въпреки всичко белята бе сторена.

Когато Даниел стана да призове следващия свидетел, усети как атмосферата някак си се бе променила. Внезапно във въздуха припламнаха искри и предчувствие за нещо. Даниел се почувства удовлетворен, когато усети тази промяна, която му показва, че победата е много близко и може почти да я докосне. Той призова Джо Хейли, шериф на Сейнт Джоузеф, щата Мисури, за да застане като свидетел и съдебните заседатели научиха за още едно неразкрито убийство с нож на проститутка. Когато чуха как една библия, намерена до нея, била отворена на Езекиел, Даниел разбра, че вече ги е убедил, че за смъртта на трите проститутки е отговорен един и същ човек. Но когато чуха Том Тайър да твърди, че е видял Еймъс в същата нощ, в която е била убита проститутката от Мейсън, заседателите разбраха, че Еймъс не е този мъж.

Беше време да се каже на съдебните заседатели кой е този мерзавец. Даниел се приближи до масата на защитата и вдигна два документа.

— Ваша чест, това са две телеграми от управителите на „Мейсън сити хотел“ и „Джеферсън армс хотел“. Бих искал да ги приложа като доказателства.

Билингс изпълни молбата му и Даниел извика Сю Ан Паркър на мястото на свидетелите.

— Госпожо Паркър, вие и вашият съпруг управлявате хотела в Шиварий, нали?

— Да.

— И в нощта, в която бе убита Корин Хюз, имаше един определен мъж, който бе отседнал във вашия хотел, нали така?

— Да.

— Кой беше този мъж?

Подготвена за този въпрос, тя му даде името, което бе поискал.

— Алвис Пърди.

Главите се обърнаха в посока на Алвис Пърди дори и от отсрещната страна на залата, Даниел можа да види как потта се стича по челото на търговеца на книги. Той стана от мястото си и се обърна в посока на изхода, но Боби Том Тайър бе застанал на вратата и блокираше всякакъв опит за бягство, а Алвис не бе в категорията на Боби Том. Търговецът бавно потъна обратно на мястото си.

Даниел подаде на Сю Ан двете телеграми, които току-що бе приложил като доказателство.

— Това са телеграми от собствениците на хотелите в Мейсън и Сейнт Джоузеф. Виждате ли името върху тях?

— Да.

— Те потвърждават, че Алвис Пърди е отседнал в техните хотели в Мейсън, щата Джорджия, и в Сейнт Джоузеф, щата Мисури, нали?

— Да.

— И датите, в които Алвис Пърди е останал там, съвпадат с датите, когато проститутките от областите Мейсън и Джоузеф са били убити?

— Да.

Даниел направи малка пауза за по-голям драматичен ефект, после я попита:

— Какво е написал Алвис Пърди върху регистрите на тези два хотела и във вашия като своя професия?

— Търговец на книги и библии.

В залата настъпи хаос и на съдията Билингс този път му бяха необходими няколко минути да удря с чукчето по масата, за да усмири множеството. Алвис скочи на крака и хукна към вратата, като се опита да премине през Боби Том, но беше безполезно. Якият помощник-

шериф му щракна белезниците пред погледа на съдебните заседатели и го отведе.

Даниел довърши защитата си и произнесе кратка заключителна реч. Заключителната реч на Хю бе съвършено подготвена, отлично представена и не промени абсолютно нищо. Съдебните заседатели се събраха в четири и половина същия следобед и се върнаха в пет, за да оповестят решението си.

— По единствената точка на обвинителния акт, предумишлено убийство, ние, съдебните заседатели, намираме обвиняемия Еймъс Джеферсън Буун за невинен.

— Да! — извика Даниел, неспособен да потисне вълнението си. Той обичаше да печели. Но когато се обърна назад и видя Лили зад него, с цялото облекчение, щастие и благодарност на света в очите ѝ разбра, че това е най-приятната му победа от всички.

19.

— Знаех го през цялото време — каза Дави, докато стоеше на барплота в кафенето на Роузи и си наливаше чаша лимонада. — През цялото време знаех, че е невинен, нали, Дензи?

— О, да — съгласи се сестра ѝ, като кимна толкова силно, че перото от шапката ѝ подскочи. — Да, наистина.

Лили и Роузи размениха погледи над плота, като и двете се опитаха — и се провалиха — да сдържат усмивките си.

Дави обаче не бе единственият човек в Шиварий, който имаше слаба памет. Заведението на Роузи бе препълнено с хора, които сега сипеха хвалебствия по адрес на Еймъс, но които само преди седмица биха го линчували, ако бяха имали тази възможност.

Шерифът Трусдейл бе притиснат между две дами, събрани около напитките, поставени на плота, и Мери Алис постави ръка на рамото му, докато той си вземаше една курабия.

— Този ужасен Алвис Пърди е надеждно заключен, нали, шерифе? — попита тя.

— Да, госпожо. Няма шанс да се измъкне. Вашият съпруг ще председателства на неговия процес между другото.

Мери Алис сви рамене.

— Като си помисля само, че този мъж идваше тук редовно, продаваше книгите си, държеше се като всички останали — и да бъде убиец през цялото време.

— Да, госпожо — съгласи се Тру и се обърна към Лили. — Ако нямаш нищо против, Лили, бих искал да поговоря с теб за минута.

— Разбира се — кимна тя, като си помисли, че вероятно иска да ѝ зададе въпроси за Алвис. Последва го, като заобиколиха една група жени и преминаха през двойка въртящи се врати в кухнята.

Тру се обърна към нея, отвори уста да заговори, после отново я затвори. Очевидно се чувстваше неудобно и премести тежестта на тялото си от един крак на друг, подръпна яката си и няколко пъти се

изкашля лекичко. Ако искаше да разговаря за Алвис, със сигурност му трябваше много време да го направи.

Най-после започна.

— Лили, искам да знаеш, че аз съм този, който постави онази бележка за игралния клуб в дома ти.

Слисана, тя се вторачи в него. Покрай убийството на Корин Хюз и арестуването на Еймъс съвсем бе забравила за бележката.

— Ти си я написал? *Ти?*

— Да, госпожо.

— Но ти си шерифът. Как точно ти, от толкова много хора, си могъл да направиш такова нещо?

Той сведе поглед към пода. Изглеждаше искрено засрамен от себе си.

— Една група мъже се бяхме събрали онази нощ, бяхме малко пийнали... и... ами, няколко от нас ни хвана яд на теб и на другите жени, които се опитваха да ни лишат от удоволствията ни — той изпусна звучна въздишка. — Предполагам, че това е едно от онези неща, които изглеждат чудесни в даден момент, но когато се събудиш на следващата сутрин, осъзнаваш, че си постъпил адски глупаво.

Тя се вторачи в него. Не знаеше какво да каже.

Трусдейл вероятно взе вниманието ѝ за укор, защото лицето му почервения и той не посмя да я погледне в очите. Продължаваше да се взира в кухненския под.

— Когато Даниел ми донесе онази бележка и ме помоли да намеря човека, който я е оставил на масата ти, аз просто нямах смелостта да си призная.

Той си пое дълбоко дъх и вдигна глава, за да я погледне най-после в очите.

— Макар че бях пиян, когато го извърших, и не исках да сторя нищо лошо, това си е престъпление. Ако искаш да повдигнеш обвинение срещу мен за нарушение границата на частната собственост, кажи на Боби Том за това. Имаш пълното право да го сториш. И имаш пълното право да накараш хората в града да приказват за това ако искаш. Предполагам, че си ядосана адски много.

Странно, тя не се ядоса. Може би защото тази бележка ѝ се стори сякаш отпреди години. Или може би защото днес бе празничен ден и тя бе в твърде добро настроение, за да се кара с някого. Или защото бе

научила нещо много ценно през последните седмици — как да прощава и как да забравя.

— Тру, няма да повдигна обвинения срещу теб — тя махна с ръка, сякаш бележката бе нещо без последствие. — Оценявам това, че ми каза истината. Сега нека просто да забравим всичко, става ли?

Би могла да каже, че думите ѝ го изненадаха. Той дълго се взира в нея, напрегнат и недоверчив, като се чудеше дали наистина си мислеше това, което каза, или не. Най-накрая в ъгълчетата на устата му се появи усмивка.

— Оценявам това, Лили. Благодаря ти. И съжалявам, наистина...

Той докосна края на шапката си за довиждане, после се обърна и излезе от кухнята. Тя почака за миг, после го последва, като зае отново мястото си на барплота. Разговорите все още се водеха около озадачаващите събития от днешния следобед.

— Колко ясно изложи Даниел всички доказателства — казваше Алис. — Разбира се, Линдън бе заявил навсякъде, че той е способен адвокат. И със сигурност го доказа днес.

Лили огледа залата и потърси субекта на техния разговор. Даниел, Самюъл и съдията Билингс бяха събрали глави и очевидно обсъждаха заплетената законност на процеса, докато Еймъс слушаше с изражение на лицето, което показваше, че няма представа за какво си говорят онези тримата.

Лили се усмихна. От оправдателната присъда от този следобед насам Еймъс следваше Даниел като пале. Преклонението бе заменило страха и сега двамата с Даниел бяха най-добри приятели.

Изведнъж Даниел погледна в нейната посока и очите им се срещнаха. Той се извини на групата мъже, които го заобикаляха, и започна да се приближава към нея. Лили видя какво говореха очите му изпод миглите. Имаше нещо възбуждащо в погледа, който той плъзгаше надолу по тялото ѝ със скрити намерения, и Лили изпита онова странно усещане за безтегловност под лъжичката. Направи неволна крачка назад и подпря плота зад себе си. Изведнъж, неспособна да издържи на този горещ поглед, тя се обърна с гръб и се престори на заета, започвайки да пренарежда парчетата пай и чинии със сладки на Роузи.

— Добър вечер, дами — изрече високо Даниел, като се спря до нея.

Другите жени наобиколиха плота и го заотрупваха с поздравления, но Лили не можеше да издаде и звук. Около нея като вихър се носеха разговорите за процеса и Лили не можа да си даде сметка дали това не бе гласът на Даниел отпреди няколко вечери.

„Когато този процес приключи, двамата с теб ще довършим онова, което започнахме.“

Толкова много събития се бяха случили от онази нощ, тя бе имала малко време да се занимава с тях... Но сега, когато бяха в една зала, пълна с хора, които можеха да направят сензация и от най-нищожната информация, необичайно запечатаният спомен за това как Даниел я бе докоснал и я бе нарекъл красива се върна с неотслабена сила и Лили бе сигурна, че всички в залата знаят за неговите намерения, така, както и тя самата.

Той се протегна да си вземе една курабия и ръката му заплашително се приближи близко до гърдите ѝ. Тя сведе поглед и почувства как смущаващата горещина се вдига до бузите ѝ.

— Мисля, че ни трябва още лимонада — промълви тя и бързо се скри в кухнята. Едва когато стигна там, забеляза, че не е взела каната със себе си.

Притисна ръце към пламналите си бузи и се облегна на хладилника. Знаеше какво иска от нея той и тя също го искаше. Но не това обръщаше всичко в нея наопаки, не това разгаряше това паническо чувство. Не, това, което я плашеше, бе увереността, че като любовница вероятно щеше да го разочарова. Джейсън винаги бе мислил така.

— Забрави това.

Тя подскочи при звука от гласа на Даниел. Не можа да срещне погледа му, докато той пресичаше кухнята, а после ѝ подаде почти празната кана.

— Благодаря ти — едва произнесе тя и грабна стъклената кана от протегнатата му ръка.

Когато се обърна да отвори хладилника, той последва движението ѝ, толкова близко зад нея, че тя можеше да усети дъха му до бузата си.

— Мисля, че довечера трябва да ми приготвиш вечеря — промълви тихо. — Тръгни си първа. Ще почакам известно време,

после ще те последвам. Остави задната врата отворена. Ще дойда оттам.

Той си бе тръгнал преди тя да направи избор дали да се съгласи, или да откаже, и осъзна, че нямаше възможност за избор. Това бе неизбежно и тя беше безсилна да го спре. За неин срам бе принудена да признае, че *не иска* да го спре. Но то я плашеше.

Беше се опитала да бъде добра съпруга на Джейсън и това включваше интимните съпружеските задачи, изпълнявани в спалнята, но то не бе направило нещата различни. Нищо от това, което бе правила, не го бе задоволило и след един месец той се бе преместил в отделна спалня и се отбиваше в стаята ѝ само когато и ако почувстваше за необходимо. В рамките на една година той доста рядко бе посещавал стаята ѝ. Когато го правеше, любовният акт бе бърз и потаен, роден от похотта му и от нейните задължения на съпруга.

Лили затвори очи, като притисна каната с лимонада до гърдите си. Даниел я караше да чувства неща, каквито с Джейсън никога не бе изживявала, и можеше само да се надява, че физическата любов с него няма да бъде празен, безсъдържателен акт, както бе при съпруга ѝ. Може би беше глупаво от нейна страна, но ѝ се искаше това да бъде нещо повече, толкова много *повече*.

Когато напълни отново каната с лимонада, тя се завърна в залата за хранене. Даниел бе възобновил разговора си със Самюъл и съдията Билингс. Около тях в обсъжданията се бяха присъединили и други мъже. Жените се бяха събрали около барплота и все още бърбеха. Лили остави каната върху плота и почака докато разговорите стихнат, после се обърна към Роузи с гримаса от болка на лицето, която, надяваше се, е истинска.

— Отивам си вкъщи — каза тя, като държеше главата си с ръка.
— Имам малко главоболие.

— О, мила... — изписка Дензи и я потупа по рамото. — Изглеждаш толкова отслабнала.

— Лед — определи решително Дави. — Единственото, което помага.

— О, не, мога да ти дам нещо по-добро от лед — намеси се Мери Алис. — Имам лауданум вкъщи. Мога да накарам Линдън да...

— Не, не искам лауданум, благодаря ти — възпря я тя. — Ще се оправя с лед. Това, което наистина ми се иска, е да си легна.

Изминалите няколко дни бяха много трудни, с всичките тези тревоги за Еймъс и прочие — тя се насили да се усмихне едва доловимо. — С удоволствие ще си отида вкъщи и ще си почина малко.

Всички, изглежда, приеха заминаването ѝ като нещо съвсем естествено, но Роузи я проследи с поглед, докато вземаше плетената си чанта и Лили разбра, че не е успяла я заблуди. Но знаеше също, че от Роузи тя нямаше да получи укор за това, че се ангажира с една връзка с мъж, който не ѝ е съпруг.

Когато си тръгна от кафенето, вечерта все още не бе настъпила, но знаеше, че не след дълго Даниел ще я последва и това ѝ оставяше твърде малко време. Когато пристигна у дома си, Лили отключи задната врата, както ѝ бе поръчал той, после напълни легена и една кана и се качи горе. Изми се, включително и косата възможно най-бързо, но после изгуби няколко ценни минути, като се чудеше какво да облече. Какъв вид дреха е подходяща за непозволена, потайна среща с един любовник — мислеше тя трескаво, като отхвърляше рокля след рокля в гардероба си. Той не притежаваше нищо съблазнително. Знаеше също, че Даниел не обръща внимание на ярките цветове, каквито тя често носеше и искаше да облече нещо, което ще му хареса. Накрая избра една лъскава тъмнозелена памучна рокля. Косата ѝ бе все още влажна, когато просто я усука на топка на тила си и ѝ постави няколко фиби и чифт гребени от полирана черупка на костенурка.

Надяваше се, че всичките ѝ усилия ще я накарат да се чувства по-уверена, по-малко несигурна в себе си, но с всеки изминал миг се чувстваше все по-нервна отпреди. Всичко, за което можеше да си мисли, бе за необичайния начин, по който той я целуваше и докосваше, и тези спомени я правеха плашлива като младо жребче.

Тъкмо когато си слагаше малко одеколон зад ушите, чу звуци на Моцарт да изпълват стаята ѝ. Озадачена, тя се смрази на мястото си и се заслуша, разбирайки, че Даниел е вече долу и я чака. Беше пуснал грамофона ѝ.

Тя се погледна в огледалото за последен път, пое си дълбоко дъх и излезе от стаята. От горната част на стълбите го видя да стои във вестибюла и да я чака. Забеляза също, че и той си бе сменил дрехите. В черния си костюм, бяла риза и перлено сива жилетка и с късното следобедно слънце, което проникваше през стъклото над предната ѝ врата и превръщаше косата му в златистокафява, той изглеждаше

ослепително красив. Тя застина на мястото си, с ръка върху перилата, и просто го наблюдаваше.

Музиката спря и Даниел погледна нагоре към нея. За миг времето изглежда спря и Лили почувства отново признаци на страх. Но изведнъж Даниел протегна ръка и взе малката възглавничка, която стоеше отгоре върху централната колона. Лукава усмивка озари лицето му, докато я държеше вдигната.

— Използваш ли наистина някога това нещо?

— Разбира се — излъга тя. — Всеки ден.

— Покажи ми — хвърли ѝ възглавничката. — Направи го де.

Тя хвана възглавничката и разбра, че няма начин да подмине подобно предизвикателство. Като действаше така сякаш го правеше всеки ден, тя постави възглавничката на перилата, седна върху нея и остави гравитацията да направи останалото. Когато стигна края, полетя от перилата право в ръцете на Даниел.

— Видя ли? — възкликна тя, като се засмя, за да прикрие нервността си при допира на ръцете му около тялото ѝ. — Плъзгам се надолу по тези перила всеки ден.

— Разбира се — отговори той дрезгаво и тя разбра, че не ѝ е повярвал и за секунда.

Бързо я целуна по устните, после я пусна и насочи вниманието си към грамофона встрани от него. Лили го наблюдаваше как маха плочата със запис на Моцарт и я поставя обратно в хартиения калъф.

— Обичам това нещо — промърмори той, докато поставяше плочата в шкафчето на грамофона и си вземаше друга. — Музика по поръчка.

Той постави плочата на апарата, завъртя манивелата, за да я задвижи, и внимателно постави стоманената игла на края на плочата. От грамофона се разнесе музика и изпълни къщата с прекрасните акорди на Щраусов валс. Той протегна ръка към нея.

— Може ли един танц?

Тя вдигна поглед към него и изпита абсурдното желание да заплаче. Той си спомни какво му бе признала преди няколко седмици — че нито един мъж, освен собствения ѝ баща не я бил канил на танц.

Не можеше да повярва, че той си го спомня.

В този момент Лили Морган се влюби в Даниел Уокър.

Тя пое ръката му и прошепна:

— Не съм сигурна дори дали си спомням как се танцува.

Но когато той сложи ръка на талията ѝ и започна да се движи, прилежните уроци от детството ѝ сториха нужното и тя започна автоматично да следва стъпките му. Отначало се чувстваше непохватна, но Даниел танцуваше добре и при увереността, с която я водеше, тя скоро се усети, че го следва без колебание, докато накрая ѝ се струваше, че плуват във въздуха. Когато музиката спря, тя го погледна и не знаеше как да му каже какво означава този жест за нея. Един танц и той я накара да се почувства красива, грациозна и най-вече *желана*. Импулсивно, тя се протегна и го докосна, като постави длан върху бузата му.

— Благодаря ти...

Внезапно в зелените му очи проблесна лукаво пламъче и той извърна поглед, за да постави една целувка в ръката ѝ.

— Не ми благодари още — промълви задавено с ръката ѝ върху устните си. — Едва сега започваме.

Преди тя да може да отговори, той свали ръката ѝ и обхвана лицето ѝ със своите ръце. Наведе глава и я целуна. Устните му леко я одраскаха и тя отвори уста в отговор, а после той задълбочи целувката с език, като се наслади на вкуса ѝ.

Лили се хвана за реверите на сакото му и се изгуби в усещането на това, което ѝ правеше с устата си. Тя нямаше много опит в целуването, но, както бе признала на Роузи преди няколко седмици, Даниел бе много добър в тази дейност. Всъщност толкова добър, че когато прекъсна целувката и се отдръпна, ѝ бяха нужни няколко мига, за да излезе от унеса, в който бе изпаднала. Отвори очи и видя, че той стои в другия край на помещението, до предната врата и я наблюдава.

Неуверена без ръцете му около нея и озадачена от внезапното му отдръпване, тя го погледна безпомощно.

— Защо спря?

— Исках да бъда сигурен в това — каза той, а гласът му бе леко грапав. — Давам ти възможност да промениш решението си.

Тя си пое дълбоко дъх, благодарна за възможността за избор, но при цялата ѝ нервност да се отрече от думите си, бе нещо, което не ѝ бе хрумвало и за миг. Даниел я караше да изпитва неща, които не бе изпитвала преди и тя искаше повече от тази сладка страст.

— Не искам да променям решението си.

Той я изучаваше с присвити очи.

— Ако остана, ще остана до сутринта.

— Знам.

— Сигурна ли си за това?

Тя бавно кимна с глава.

— Докажи го, тогава. Ела тук.

Все така бавно тя прекоси пространството между двамата и с всяка стъпка сърцето ѝ биеше все по-силно, докато накрая бе сигурна, че и той го чува в горещата, тиха стая. Спря пред него и се почувства напълно изгубена. Не знаеше какво трябва да направи, не знаеше какво се очаква от нея.

Опитът не би могъл да я води, защото съпругът ѝ никога не бе подхождал така. Любенето с Джейсън бе забързано и грубовато, в тъмното и когато свършеха набързо я оставяше с усещането за празнота и липса на обич, какъвто бе и бракът им. Толкова силно бе желала това и все пак се чувстваше неподготвена. Спря се пред Даниел и го погледна.

— Въпреки калпавата ми репутация, никога преди не съм имала любовна връзка. Не знам как да започна.

— Ще ти покажа — той обви ръка около нея, после се наведе леко, за да плъзне другата под колената ѝ и я взе в ръце сякаш не тежеше.

— Но... но... аз си мислех... — заекна тя, като уви ръце около врата му. — Не трябва ли първо да вечеряме?

— Това, за което съм гладен сега, не е храна.

Той я отнесе горе, като намери безпогрешно пътя до спалнята ѝ. Влязъл веднъж в стаята, я пусна на крака и взе ръцете ѝ в своите.

— Първата крачка, разбира се, е да се съблечем — прошепна ѝ той и повдигна ръцете ѝ до реверите на сакото си. Погледна я, пронизвайки я с очи, с глас и с допира си. — Хайде. Съблечи ме.

Той сви пръстите ѝ около реверите и разтвори широко сакото, за да се плъзне то от раменете му. Сакото падна от пръстите ѝ, тя се протегна за вратовръзката му, а ръцете ѝ трепереха толкова силно, че се засуети с възела.

Засмя се нервно.

— Мисля, че няма да съм много добра в това...

— Много е просто — промълви той. — Просто започваш отгоре и после слизаш надолу. Ще ти покажа.

Той я сграбчи за раменете и я обърна. В огледалото над тоалетната ѝ масичка тя наблюдаваше как той смъква фибите от косата ѝ. Освободена, косата ѝ падна на гърба ѝ и той протегна ръка, за да хвърли фибите в една кристална чинийка на масичката. Тя се вгледа в отражението на двамата, а той развя косата ѝ и започна да си играе с нея като я търкаше с пръсти и я заплиташе в юмрука си.

— Харесвам много косата ти. Господи, какъв разкошен цвят...

— Като пръстта на Джорджия? — забеляза остроумно тя, за да прикрие нервността си.

— Няма нищо лошо в това — рече той провлачено. — В края на краищата аз съм местно момче от Джорджия.

Плъзна ръце около тялото ѝ изотзад и стигна до шията за горното копче на роклята ѝ. Разкопча го. После разкопча следващото. После другото.

Дишането ѝ се учести, докато го наблюдаваше да разкопчава копчетата. Гледката на ръцете му върху нея правеше странни неща с инстинктите ѝ и тя потреперваше със сладкото болезнено усещане за това. Ръцете му леко докосваха гърдите ѝ и ребрата ѝ и той бавно преминаваше по-надолу към талията ѝ. Издърпа краищата на роклята ѝ, после я плъзна по раменете и надолу по ръцете ѝ. Тя го спря на извивката на бедрата ѝ, но с едно движение той хвана памука в юмрук и смъкна дрехата, докато се свлече до глезените ѝ.

Пръстите му леко докоснаха тила ѝ и тя потрепери, когато отмести косата ѝ настрани. Като наведе глава той я целуна там, точно над края на долната ѝ блуза, после се наведе още повече, за да постави още целувки покрай шията ѝ. Когато тя усети как зъбите му леко ухапах меката част на ухото ѝ, цялата ѝ сила, изглежда се изля от нея. Коленете ѝ се огънаха и щеше да падне, ако не беше ръката му, която я хвана за талията, а зъбите му загризаха ухото ѝ.

Тя се облегна на него и затвори очи, а Даниел използва свободната си ръка да доразкопчее кукичките на пояса на долната ѝ фуста. След секунди тя отиде при роклята в нозете ѝ. Като използва ръката, която бе около талията ѝ, той я освободи от тъканта и изрита роклята и фустата настрани. После я обърна към себе си, уви ръце

около талията ѝ и я повдигна, като я постави върху тоалетната масичка.

Тя го наблюдаваше как пада на колене пред нея и нямаше представа какво се кани да прави, когато той взе единия ѝ крак в ръце и започна да развързва обувката ѝ. Вторачи се в наведената му глава, озадачена, докато той изуваше обувките ѝ. Никога не беше си представяла, че един мъж прави такива неща — да разсъблича една жена, да я целува, да я милва по този начин.

Вътре в нея се разтвори като цвете нежност и тя протегна ръка да го докосне като прокара пръсти по светлокафявата му коса. Той извърна глава, за да я целуне по китката, без да спира това, което правеше. Отстрани жартиерите ѝ, после плъзна чорапите по краката ѝ и ги хвърли настрана.

Изправи се в целия си ръст пред нея.

— Виждаш ли колко е лесно? — попита и се протегна за ръцете ѝ. Отново ги доближи до вратовръзката си.

Тя я развърза и я издърпа, после махна копчетата на маншетите му и започна да разкопчава ризата. Под ръцете си можеше да усети ударите на сърцето му и вдигането и отпускането на гърдния му кош и така Лили направи още едно озадачаващо откритие. Тя му влияеше по същия начин, както и той на нея. Той изпитваше същата страст, каквато изпитваше и тя. И като осъзна това, то ѝ даде усещане за женската ѝ сила. След като махна ризата му, тя прокара ръце по гърдите му и по широките му рамене, като се взираше, очарована от мускулите под пръстите ѝ. Господи, той я оставяше без дъх...

Той остана напълно неподвижен при докосването ѝ, но тя успя да почувства трептенията, които преминаваха през тялото му, докато го милваше. Прокара ръце надолу по гърдите му до копчетата на панталоните. Той въздъхна дълбоко, когато тя започна да ги разкопчава едно по едно. Ставите на пръстите ѝ го докосваха леко при всяко копче и тя можа да почувства нарастването и твърдостта на члена му под пръстите си, когато той се възбуди. С новооткритото си усещане за сила Лили стана по-смела. Тя смъкна панталоните му и очерта формата му с ръцете си. Той изстена от удоволствие и тя откри, че това е най-сладкият звук, който бе чувала някога.

Даниел се засмя гърлено и я сграбчи за китките като отдръпна ръцете ѝ встрани.

— Ако продължаваш така, всичко ще свърши, преди дори да е започнало.

Той се освободи от ръцете ѝ и хвана края на долната ѝ риза като я дръпна нагоре. Тя вдигна ръце към тавана, като му позволи да издърпа дрехата над главата ѝ. Той я захвърли някъде зад себе си.

Дългата ѝ коса бе единственото нещо, което скриваше гърдите ѝ от горещия му, втренчен поглед, но той не ѝ позволи дори толкова скромност, защото отметна косите ѝ назад над раменете, за да се наслади на цялото ѝ тяло. Лили се хвана с пръсти за ръба на тоалетната масичка, за да избегне подтика да се покрие, но сдържа дъха си, все още страхувайки се да не го разочарова.

Гърдите ѝ бяха твърде малки и тя го знаеше. „Дори не са достатъчно големи, за да изпълнят една мъжка ръка“ — беше изсумтял Джейсън веднъж с презрение.

Даниел докосна раменете ѝ и леко я побутна назад към стената, после плъзна ръце към гърдите ѝ като ги покри и обхвана с длани. Тя затвори очи и потрепери от изключително удоволствие, когато палците му започнаха да правят кръгове около зърната ѝ. Изгубена в чувствената неопределеност на докосването му, тя забрави всички страхове за това, че не е достатъчно привлекателна. Когато той наведе глава и взе едно от зърната ѝ в уста, тя се изви срещу него, като прокара пръсти през косата му в опит да го привлече по-близо до себе си. Искаше повече, толкова много повече...

Но той не ѝ го даде. Вместо това продължи да я възбужда и да си играе с нея, докато тя се извиваше под докосванията му като лист, пометен от вятъра, безпомощна да се спре. Точно когато си помисли, че не би могла повече да издържи на това изключително мъчение, той се отдръпна леко като постави буза върху ребрата ѝ. Ръката му се плъзна в бельото, за да помилва корема ѝ.

— Ти си прекрасна — промълви той, а тя усещаше горещия му и учестен дъх над кожата си. — Прекрасна, любвеобилна, като огън в ръцете ми. Знаех си, че ще бъдеш такава.

Изправи се и постави ръце между бедрата ѝ, като я вдигна от тоалетната масичка. С ръце около врата му и крака около кръста му тя бе прилепена до него, когато той я отведе до леглото, а най-интимната ѝ част бе притисната срещу възбуждения му член и всичко в нея се стремеше към онова, което знаеше, че ще последва.

Той я постави на ръба на леглото и ръцете му се придвижиха до талията ѝ, за да развържат сатенената връзка на бельото ѝ.

— Повдигни си бедрата — прошепна ѝ и тя го направи, като му позволи да махне ненужното бельо. Тогава той я положи изцяло върху леглото, свали обувките си и останалите дрехи и се излегна до нея.

Помисли си, че ще влезе в нея, но Даниел отново я изненада. Като се облегна на лакът, той я погледна и погледите им се срещнаха, а ръката му смело се спусна надолу по тялото ѝ — от шията до хълбока. Когато пхна ръка от вътрешната страна на бедрата ѝ, тя изстена, шокирана. Пръстите му я докосваха в милувка, която бе толкова пленително интимна, че тя извика в протест, като се опита да махне ръката му оттам. Мъжете просто не докосваха жените по този начин. Знаеше го.

Даниел обаче изглежда не го беше грижа какво бе очаквано да правят мъжете. Той правеше онова, което *искаше* да прави.

— Искам да те докосвам там — прошепна ѝ. — Не ме спирай.

Той улови ръката ѝ в желанието си да я отстрани от пътя си, после се захвана с онова, което правеше. Когато пръстите му започнаха да я милват, усещането бе толкова нежно, изтънчено, толкова приятно, че Лили повече не се възпротиви.

Чувстваше се така, сякаш бе върху огън. Започна да се движи в ритъм с ръката му, в невъзможност да спре въздишките на удоволствие, които издаваше с всяко неумолимо плъзгане на пръстите му. Удоволствието се надигаше в нея като вълни при прилив, въздишките ѝ се превърнаха в меки, разтърсващи стонове, когато той я издигаше все по-високо и по-високо.

Той се отдръпна леко назад и тя знаеше, че вероятно я наблюдава, но можеше да мисли само за необичайните неща, които правеше с нея. Внезапно движението на ръката му се промени и той започна да рисува малък кръг по нея с върха на пръста си. Изглежда тялото ѝ бе чакало именно това единствено докосване. Удоволствието сякаш щеше да експлодира в бяла гореща вълна вътре в нея и тя не можа да спре безмълвните викове на екстаз, което това вълшебно докосване изтръгна от гърлото ѝ.

Тя чу неговия отговор — гърлен, мъжки звук, тъкмо когато се качваше върху нея. Почувства тежестта на дългото му, стройно и мускулесто тяло и знаеше какво се иска от нея.

Краката ѝ се разтвори и той настани тежестта си между бедрата ѝ, като влезе в нея с внезапно, рязко проникване, което изкара въздуха от дробовете ѝ и я остави без дъх.

Това тя знаеше, това ѝ бе познато; тежестта на мъжкото тяло и тежината в нея. Но онова, което чувстваше, бе толкова различно — плъзгането и тласкането бяха толкова приятни и я изпълваха с него — тяло, ум и душа.

Тя милваше гърба му, като чувстваше как мускулите му се отпускат и стягат изпод ръцете ѝ, докато се движеше заедно с нея. Зарови лице в рамото му, като го целуваше в такт с движенията му — бавен и преднамерен ритъм, което я накара да копнее за пълноценно завършване.

Лили почувства, че то идва отново — това нарастващо очакване и вълшебно освобождаване, и извика името му за последен път, преди да бъде разтърсена от абсолютното удоволствие. Той усети реакцията ѝ и тя разбра, че я бе чакал и се бе въздържал докато стане при нея, защото когато това се случи, той ускори ритъма си и накрая се задвижи в нея с неистовия ритъм на страстта, която най-после бе освободена. С дрезгав вик на чисто мъжка задоволеност, която най-после е отприщена, тялото му изтръпна от собственото си експлозивно освобождаване, той направи още един тласък в нея и утихна.

Ръцете на Лили стегнаха прегръдката си и тя остана легнала под него, като се наслади на тежестта и силата на тялото му. Останала без дъх, завладяна от онова, което току-що се бе случило, тя не можеше да се движи, нито дори да мисли. Пет години като омъжена жена, а не бе опознала нищо от това. Пет години сама, а не бе осъзнала дълбините на своята самотност, копнежа ѝ за онова, което Даниел ѝ бе дал преди малко. Страст и нежност. Прекрасно чувство на радост се надигна в нея — радост, която бе толкова силна, че тя можеше само да се прилепи до него и да се наслади на момента възможно най-дълго.

Тя го обичаше и нямаше нищо по-радостно от това.

20.

Плачеше. Нощта се бе спуснала и в тъмнината на спалнята той не можеше да види сълзите ѝ. Притисната под него, тя не помръдваше. Не издаваше и звук. Но някак си Даниел знаеше. Целуна я по бузата и вкуси солената влажност. Разстрои го това, че нещо толкова приятно и за двамата я бе накарало да заплаче.

— Лили? — той се повдигна на лакти и зарови лице в основата на шията ѝ, като вдиша нежното ухание на крем, което ги обгръщаше. — Какво има?

— Нищо — прошепна тя, а ръцете ѝ го притиснаха още по-силно. — Съвсем нищо. Просто съм щастлива.

Засмя се леко, сякаш самата тя не можеше да повярва, че е щастлива.

— Плачеш, защото си *щастлива*?

— Не съм знаела — тя се засмя отново и плъзна ръка между тях, за да помилва с пръсти лицето му. — Въобще не съм знаела, че ще бъде така.

Той схвана думите ѝ със сила, подобна на удар в тухлена стена.

— Господи — промълви той. — Що за любовник е бил Джейсън все пак?

Известно време тя остана безмълвна, после промълви:

— Той бе мой *съпруг*, но никога не е бил мой *любовник*. Досега въобще не бях разбрала разликата.

Гняв към мъжа, който някога бе най-добрият му приятел, пламна в Даниел, внезапен див гняв, който изненада дори самия него със силата си.

— Проклет да е! Никога не си е направил труда да те задоволи, нали?

— Дори не знаех какво се очаква от него да прави — призна тя. — Мислех си, че... актът на физическата любов е в действителност доста надценен — той почувства как устните ѝ до врата му се извиват в усмивка. — Мисля, че ти току-що доказа, че съм грешила.

Даниел не знаеше какво да каже. Беше ѝ доставил удоволствие по начин, по който никой друг мъж не бе правил преди. Това признание му бе вдъхнало страхопочитание и той се почувства както шокиран, така и безкрайно благодарен.

— Внимавай — предупреди я той, като започна да я целува от врата до ключицата. — Complimenti като този ще ме накарат да живея според тях. Просто може да се наложи да те обладая отново — притисна устни към пулсиращата вена в основата на шията ѝ. — И отново.

— Добре — прошепна тя, а тялото ѝ чувствено се задвижи под него. — Изкриви ми ръката.

Той долепи уста до нейната и я целуна още веднъж, после се надигна и се отдръпна.

— Ще трябва да ми дадеш малко повече време — каза ѝ. — След това един мъж има нужда да се възстанови. Особено ако не е получил вечеря.

— Боже мой! — възкликна тя, като извърна глава, за да го погледне. — Въобще не сме яли, нали? Не мога да очаквам от теб да живееш само от страст.

Той се засмя.

— Не и ако очакваш подобни изморителни демонстрации.

— Ще приготвя нещо — избъбри тя и издърпа чаршафа, за да се покрие, като стана от леглото.

Даниел дръпна единия край на чаршафа и го изтръгна обратно, като я остави съвсем без нищо.

— Даниел! — изписка тя, като се втурна към него и се опита да го вземе, но той се завъртя в леглото, далеч от нея и намота чаршафа в ръцете си.

На лунната светлина, която се процеждаше през спуснатите щори, формите ѝ едва можеха да бъдат очертани, но то бе достатъчно да възпламени отново образа на тялото ѝ във въображението му.

— Точно както си и мислех — промърмори той, като държеше нарочно чаршафа вън от обсега ѝ. — Една превзето скромна света богородица по сърце.

— Върни ми го — нареди му тя с леко раздражение, като се опита да се покрие с една ръка, докато се навеждаше през леглото да грабне чаршафа.

— Не знам за какво толкова се безпокоиш. Тук е толкова тъмно, че въобще не мога да те видя, за съжаление. Освен това бих предпочел образът ти на гола жена в кухнята, която ми приготвя храна.

Очевидно неспособна да измисли подходящ разумен отговор, тя намери утеха в древните женски основания.

— Не е ли същия, както и при един мъж? — измърмори тя и се отдалечи.

Взе един халат от гардероба си, облече го и после се отправи към вратата.

— Гладен ли си за нещо особено?

— Ето, това е интересен въпрос.

Той не можа да види в тъмното, но бе сигурен, че тя се изчерви.

— Даниел!

Той се засмя.

— Не ме е грижа какво ям, стига да не си правиш голям труд за това. Сандвичи с шунка или нещо такова.

— Нека да са сандвичи с шунка. Ще ти се обадя, когато са готови.

— Хмм. Нека да хапнем тук, горе.

— Какво? Да ядем в *леглото*?

— Защо не?

Тя се засмя.

— Не мога да измисля и една-единствена причина — призна тя и го остави, запътила се надолу.

Даниел се изправи в леглото. Разгъна намачкания чаршаф върху долната част от тялото си и постави възглавници зад гърба си, после запали нощната лампа. Стаята бе типично женска, с пастелни тонове и вази с цветя и той знаеше, че това не е стаята на стопанина на къщата. Ако Джейсън бе толкова безчувствен, че не бе намерил удоволствие в леглото, не бе изненадан, че тя повече не спи там.

Беше познавал Джейсън Морган през целия си живот, но бе принуден да признае, че Лили имаше право. В действителност той не познаваше Джейсън. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че най-добрият му приятел бе едно егоистично копеле. За Лили той бе лош любовник и дори още по-лош съпруг, а за Даниел въобще не беше приятел.

Въпреки че Лили не бе в стаята, уханието ѝ се носеше из чаршафите и възглавниците — нежният му познат аромат. Той вдиша дълбоко, затвори очи и образът ѝ се върна в съзнанието му — еротичен образ, който разпали отново страстта му и сгорещи кръвта му, като го накара да почувства болка, накара го да не иска нищо друго на света, освен да ѝ доставя удоволствие с ръцете си, с устата си, с тялото си.

Когато тя се върна със сандвичите, храната бе последното нещо в ума му.

— Вечеря — съобщи тя, като влезе в стаята с поднос в ръце.

Прекося стаята и се наведе да остави подноса върху кедровия скрин в основата на леглото. Когато се изправи, тя забеляза втренчения му поглед и вероятно бе усетила какво чувства той, защото инстинктивно вдигна ръка, за да хване здраво гънките на халата си, и бузите ѝ порозовяха.

Даниел знаеше, че съпругът ѝ не бе направил нищо, за да ѝ покаже колко е красива и колко е желана. Искаше да ѝ го покаже.

— Мисля, че трябва да ядем по-късно — промълви той. — Точно сега искам нещо друго — той сведе поглед към ръката, която си играеше нервно с халата. — Искам да свалиш този халат, да дойдеш тук и да се любим отново.

— Но сандвичите...

— Ще почакаш — увери я той. — Лили — додаде нежно. — Свали си халата.

Тя го изгледа втренчено с широко отворени очи и той за миг си помисли, че ще му откаже. Езикът ѝ облиза нервно устните ѝ, ръцете ѝ си играеха с колана, който държеше халата затворен.

— Лили, искам да те погледам.

Тя развърза бавно колана и разтвори краищата на халата, после го плъзна по раменете си. Той се свлече накуп в нозете ѝ. Даниел си пое дъх на пресекулки и я погледна, а погледът му сякаш съживяваше тялото ѝ, като се движеше нагоре по него, от дългите ѝ крака, през огъня на бедрата ѝ и сладкия триъгълник между тях, покрай тънката ѝ талия и малките, прекрасно оформени гърди, над гордо вдигнатата ѝ брадичка, около медния отблясък на косата ѝ, към кафявите ѝ очи, които го наблюдаваха — широко отворени, непоколебими и уплашени до смърт, че онова, което ще види той, няма да му хареса.

— Господи, Лили — промълви той, а гласът му бе леко неравен. — Ти си прекрасна... — той се облегна назад в леглото, хвърли чаршафа настрана и протегна ръка към нея. — Ела.

Тя се приближи до леглото, крачките ѝ бяха мъчително бавни за Даниел. Когато стигна неговата страна, той я прегърна и придърпа върху себе си. Като сграбчи силно раменете ѝ я побутна леко назад, така че тя бе принудена да го възседне. Видя изражение на силна изненада, изписано по лицето ѝ, и разбра, че това бе още едно изживяване отвъд нейния опит. Намести бедрата си нагоре и проникна в нея, като ѝ направи мълчалив знак да се движи с него.

Погледът му прикова нейния.

— Хайде, Лили — промълви той и тласна бедра нагоре, като влезе докрай. — Знаеш какво искам.

Инстинктивно, тя последва водещото му движение и започна да се движи над него, като го правеше все по-интензивно и стегнато, когато се повдигаше нагоре и после отваряйки се отново, когато падаше върху него.

— Това е — изпъшка той. — Точно така.

Даниел затвори очи и телата им започнаха да подскочат в ритъм, стар като времето. Бавните, целенасочени движения им носеха такова върховно удоволствие, че той почти обезумя от желание и се отдръпна в стремежа си да почака, но когато отвори очи и я видя над себе си — толкова сочна и еротична, не можеше да чака повече. Огнената ѝ коса падаше на дълги, сплетени вълни около раменете ѝ, а кожата ѝ блестеше с нежното изчервяване на една задоволена жена, по устните ѝ се плъзгаше онази загадъчна полуусмивка, толкова уникално женствена, която му казваше, че тя току-що бе разбрала точно какво ще прави с него.

Когато тя килна глава назад с лек стон, Даниел бе сигурен, че никога не бе виждал нещо толкова красиво в живота си и загуби и малкото самоконтрол, който му бе останал. Като хвана здраво бедрата ѝ, той засили ритъма, тласъците му ставаха все по-дълбоки и по-дълбоки. Когато чу изненаданите викове на женско освобождаване, той доведе стремителното си препускане до сладка експлозия. По тялото му се разля удоволствие, а тя рухна задъхана на гърдите му.

След няколко мига тя вдигна глава.

— Даниел? — прошепна.

— Какво?

— След това, никога повече не ме наричай превзето *скромна света богородица*.

Даниел си тръгна от тях малко преди зазоряване, докато все още бе тъмно за любопитни очи, които да го хванат да се измъква през задната ѝ врата към къщата на Самюъл. Знаеше, че ако бъдат заловени, последствията щяха да бъдат далеч по-сериозни за нея, отколкото за него и нямаше намерение да съсипва доброто ѝ име втори път.

Някои хора обаче нямаха нужда да го видят да излиза от дома ѝ в ранните утринни часове, за да разберат какво става. Изражението на Самюъл по време на закуската показва на Даниел, че възрастният мъж знае точно къде е прекарал нощта, така че не му бе спестена лекция по този въпрос.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — започна мрачно Самюъл, докато си мажеше с масло една дебела филия царевичен хляб. — Това е малък град, не забравяй.

Даниел му отправи остър поглед през масата.

— А ти къде беше снощи, ако мога да попитам? — озъби му се той. — Наистина ли мислиш, че не знам къде прекарваш по-голяма част от нощите си? Или за какво е това допълнително легло в задната стаичка на кафенето на Роузи?

Самюъл вдигна ръка, а покритият му с чисто масло нож сочеше към тавана.

— Знам, знам — прекъсна го той, очевидно раздразнен от забележката. — Хората всичко виждат. Но в известен смисъл се чувствам като твой баща и използвам изключителното право на *прави каквото ти казвам, а не каквото правя аз* — той остави ножа с тежка въздишка. — Веднъж Лили бе горчиво наранена преди години. Тя е също и разведена жена. Доколкото мога да видя, няма изход от тази ситуация, който да не я нарани отново. Освен ако не се откажеш от политическите си амбиции, като се ожениш за една разведена жена...

— Тя не иска да се омъжва — възрази бързо. — Каза ми това няколко пъти.

— Жените често казват това, но...

Прекъсна ги силно почукване на вратата. Миг по-късно в трапезарията влезе Беатрис.

— Има телеграма за вас — съобщи тя и я подаде на Даниел.

Той я прегледа набързо, а Беатрис излезе от стаята. Когато я прочете, вдигна глава и видя, че Самюъл го наблюдава.

— От Калвин е. Прочел във вестниците в Атланта, че делото тук е приключило и очаква да се върна в Атланта още тази вечер. Исква да обсъдим стратегията за предизборната ми кампания. Исква също да създаде някакъв фонд за събиране на средства за политическата кампания в началото на следващата седмица.

Самюъл кимна.

— Вероятно ще е добре да напуснеш града веднага, преди това нещо с Лили да се задълбочи. В края на краищата тази връзка няма бъдеще и за двама ви.

Даниел не отговори, защото нямаше какво да каже. Самюъл бе прав. Ничии политически амбиции не можеха да издържат една разведена жена за съпруга, така че бракът бе изключен, а всичко по-малко от това би съсипало репутацията на Лили.

Той сурово се припомни тези непоклатими факти, когато влезе в библиотеката два часа по-късно, за да съобщи на Лили за неизбежното му заминаване. Тя бе горе, на мецанина, с гръб към него и се бе качила на една стълба с купчина книги в ръце. Той прекоси залата, качи се по стъпалата и спря на разстояние от нея, изчаквайки я да приключи.

В светложълта рокля, със слънчевата светлина, която я заливаше от прозорците и блестеше по косата ѝ, тя изглеждаше прекрасна и той жадно попи образа ѝ като си спомни предишната вечер. Проследи реда на копчетата ѝ по гърба и си спомни всяко от тях, което бе разкопчавал. Когато втренченият му поглед се придвижи до талията ѝ, той си спомни формата ѝ в ръцете му, тънка и нежна като цвете, съответстващо на името ѝ. Когато тя слезе от стълбата, той погледна към добре оформените ѝ крака и си спомни как бе смъкнал чорапите ѝ. Когато тя се обърна и го зърна, бузите ѝ пламнаха и това му показа, че и тя си спомня всичко това и му се наслаждава точно както и той на нея. Ослепителна усмивка озари лицето ѝ.

Тази усмивка направи странни неща с него. Тя изтри решителността му и здравия му разум.

— Трябва да се връщам в Атланта днес — изтърси той, а гласът му бе толкова тих, че редовните посетители долу не можеха да чуят. — Ела с мен.

— В Атланта? — прошепна тя.

— Да.

Той се наведе по-близо до нея и усети уханието ѝ. Желание сви вътрешностите му и му се прииска да я докосне. Но хората наблюдаваха и той трябваше да склочи ръце отзад на гърба, за да не ги протегне към нея.

— Трябва да тръгвам. Нямам избор. Искам да дойдеш с мен.

— Но, Даниел... — прошепна тя в отговор. — Аз...

— Бога ми, аз просто те искам — прекъсна я той. — Каж ми, че ще дойдеш.

При признанието му руменината на бузите ѝ стана по-наситена.

— Но нали трябва да се грижа за библиотеката.

— Ела утре. Утре е събота.

— Предполагам, че бих могла да го направя — прошепна тя.

— Ти си шеф на самата себе си. Разбира се, че можеш. Прекарай края на седмицата с мен. Ще те заведа на вечеря. Ще ти покажа къщата си. Ще те науча да играеш покер. Ще отидем на опера — той я наблюдаваше напрегнато, видя как опитът ѝ да се противопостави се разтапя и използва това колебание. — Ти обичаш опера, Лили. Каж ми, че ще дойдеш.

— О, Даниел, с най-голямо удоволствие бих отишла на опера...

— Добре — отрязва той, като въздъхна силно, с облекчение.

Тя вдигна ръка в жест на безпомощност.

— Но не мога. Какво, за Бога, ще си кажат хората тук?

Колебливостта ѝ заплашваше да го влуди.

— Не им казвай нищо.

Тя се вторачи в него, явно шокирана от това му предложение.

— Ще трябва да имам някаква причина, за да тръгна за Атланта. Ако нямам и незабавно те последвам, хората ще разберат защо. Ще има безкрайни приказки.

— Тогава ела утре. Вдругиден. Затвори библиотеката за няколко дни и кажи, че отиваш да пазаруваш в големия град. Доведи Роузи, нямам нищо против. За Бога, не продължавай да хвърляш възражения в лицето ми, Лили. Просто кажи да.

Усмивката ѝ стана по-широка и тя прошепна най-сладката дума, която една жена може да каже на един мъж:

— Да.

Даниел си тръгна за вкъщи със следобедния влак и се срещна с Калвин същата вечер. На следващия ден Лили го последва в Атланта, като сподели само с един човек плановете си. Роузи имаше предчувствие за нещо лошо и го изрече ясно, но Лили отказа да бъде разубедена и Роузи се съгласи да казва на всеки, който попита, че е отишла в Атланта да купува книги за библиотеката. Беше правдоподобно извинение откакто Алвис бе в затвора и тя вече не можеше да купува книги от него, но знаеше, че никой няма да ѝ повярва. Ироничната част на това бе, че въобще не я бе грижа.

Лили знаеше, че поема рискове с това, което прави, но когато видя Даниел да я чака на железопътната гара в Атланта, разбра, че рисковете си заслужаваха. Двадесет и четири часа далеч от него ѝ се сториха като вечност и тя знаеше, че да е с него си струваше всякакъв риск.

Той я заведе у дома си и когато файтонът спря пред великолепната къща на „Кортланд авеню“, дъхът ѝ секна от изненада. Знаеше, че Даниел има пари, но не допускаше колко богат е в действителност.

Той я разведе из къщата, като ѝ показва всичко — от библиотеката с лавици от черешово дърво до луксозните съвременни бани и тя усети колко горд е той със своя дом, а бе сигурна, че е още по-горд от успеха, който той отразяваше. В трапезарията я нагости с превъзходна храна, а след това в билиардната я научи да играе покер.

— Но дори и да не бях се провалила, това нямаше да има значение — каза тя, като го наблюдаваше с отчаяние как придърпва купчината чипове върху масата към себе си. — Ти имаше по-добри карти и така или иначе щеше да спечелиш.

— Ако бе продължила да вдигаш залога, можеше да си помисля, че имаш по-добри карти от моите и можеше аз да се откажа. Блъфирането е част от играта.

Като имаше предвид току-що казаното, тя опита отново, но блъфирането въобще не беше в стила ѝ и в края на краищата той успя

да ѝ вземе и последния чип.

— Мисля, че повече ми харесва да играя домино — призна му тя и той остави картите и чиповете настрана. — С доминото мога да се справя.

— Но в доминото няма истинска стратегия.

— Точно така.

Даниел се засмя.

— Какво ще кажеш за бiliarд? — предложи той и се изправи. — Това е игра, която може повече да ти хареса.

Тя го последва до махагоновата бiliarдна маса и се загледа как взема щеката от една поставка на стената. Използва и изпрати една бяла топка в противоположния край на масата. Няколко от ярко оцветените топки паднаха в различни дупки, а други останаха разпръснати на повърхността.

— Това се нарича *брейк* и е началният удар в бiliarда — той ѝ обясни основните правила на играта и ѝ подаде щеката. — Опитай.

Тя се наведе над масата, като държеше щеката в ръце, както бе видяла да прави той и въпреки че удари бялата топка, тя пропусна шарената, към която бе насочен ударът. Даниел върна бялата топка обратно на първоначалното ѝ място и застана до нея. Каза ѝ да опита, но когато тя понечи да изпълни удара я спря, като постави ръка върху нейната на масата. Застана толкова близо, че тя можа да почувства топлината на тялото му и дланта му върху ръката си, което я накара да изтръпне при спомена за всички други невероятни начини, по които я бе докосвал, докато той движеше пръсти над края на пръчката, поставена в правилното положение. Наведе се още по-близо до нея и устните му докоснаха ухото ѝ.

— Опитай сега — промълви той и се отдалечи, като я остави с разтуптяно сърце, все едно че беше тичала, а мислите ѝ бяха толкова разпилени, че въобще не можеше да разсъждава. Ударът ѝ мина съвсем далеч от бялата топка.

— Не мисля, че това бе по-добро — въздъхна тя, огорчена да разбере, че гласът ѝ прозвуча толкова тихо, колкото и прималяла се чувстваше.

— Нека да ти помогна — предложи той и застана по-близо до нея. Плъзна ръце покрай тялото ѝ, после постави длани върху нейните — там, където тя държеше щеката. Ръцете му бяха много по-големи от

нейните и ги покриваха изцяло. Тя усещаше дъха му до бузата си, когато се наведеха заедно на масата.

Завладя я приказно усещане. Сякаш вече не бе тя, а бе станала някак си част от него и Лили се остави той да направлява ръцете ѝ и да придвижи щеката така, че да удари бялата топка и да я изпрати точно в страничната дупка.

— Ето как трябва да се направи — промълви той, като извърна глава, за да я целуне по слепоочието.

Изправиха се, но той не я пусна. С ръце все още около нея издърпа щеката за бiliarд от ръцете ѝ и я остави върху масата, после я притисна по-силно, като плъзгаше ръце нагоре и надолу по бедрата ѝ и обсипваше с целувки лицето ѝ.

Това бе сладко мъчение, наистина бе такава и Лили не можеше да издържи дълго. Нетърпелива за повече, тя се обърна в ръцете му, а устните ѝ се разделиха, за да приемат целувката му, увила ръце около врата му.

Не се качиха горе в спалнята му до късно, защото тази вечер Даниел я научи, че една маса за бiliarд би могла да бъде използвана и за цели, носещи далеч по-голямо удоволствие, отколкото тази игра с топки.

21.

На следващата сутрин, докато закусваха в леглото, Даниел предположи, че тя може да поиска да посети някои от местните забележителности, но от изражението ѝ разбра, че тази идея бе посрещната с малко ентузиазъм.

— Добре тогава — измени плановете той, като реши да остави избора в нейни ръце. — Какво би искала да правиш днес?

Тя му отправи несигурен поглед.

— Ето, това е интересен въпрос.

Той поклати глава, като се престори, че не одобрява, докато се навеждаше по-близко към нея.

— Ненаситна — обвини я той тихо. — Абсолютно ненаситна.

Тя наведе глава, като се престори, че проявява голям интерес към мазането с масло на една кифличка, но Даниел не се хвана. Онова прекрасно изчервяване на бузите ѝ веднага се появи и той се зачуди дали някога ще го изгуби. Надяваше се, че не.

— Ако наистина искаш да ме заведеш да разглеждаме забележителности, ще дойда, разбира се — рече тя нерешително. — За мен няма значение какво ще правим.

— Не — вдигна ръка. — Това е твоят ден. Ще правим всичко, каквото ти поискаш.

— Всичко, каквото поискам? — повтори тя. — Обещавах ли?

Когато той потвърди с нищо неподозиращо кимване, тя се усмихна с широка, доволна усмивка и Даниел внезапно получи предчувствие за нещо лошо. Когато Лили се усмихваше така, надвисваше някаква неприятност.

— Добре — каза тя. — Искам да пазарувам.

Той изпъшка и бързо промени становището си.

— Почти всичко — поправи се той, но бе твърде късно.

Тя поклати глава, като все още се усмихваше.

— Пазаруване. Ти обеща.

След като не му бе оставен никакъв избор, Даниел бе принуден да прекара един ден из универсални магазини и бутици за дрехи. Първоначалните му функции бяха да пази в себе си списъка и да носи пакетите, но след като тя взе едно дълго парче крещящо оранжева коприна, с немислимото намерение да си направи от него рокля за неделното посещение на църква, той настоя също да се произнесе и като съдия, който да каже последната си дума. Така той обърна палци надолу на оранжевата коприна, безличния ватиран плат, който искаше за шапка, и няколко други избрани ужасни неща.

Най-накрая разбра, че тя нарочно го провокираше. В „Лейди Илейн“ — един от най-престижните магазини за дамска мода в Атланта — ѝ препоръчаха една рокля от фулар, като най-модерен цвят за сезона — нюанс на кафяво-зелено, която Даниел счете за абсолютна безвкусица. С нарастващо безпокойство той наблюдаваше как Лили уверява Илейн, че сериозно ще си помисли да я купи, но когато за миг срещна погледа ѝ над щанда за платове, видя танцуващото дяволито пламъче и разбра, че го бяха използвали.

— Чудесен нюанс — обади се той дрезгаво. — Страхотно ти отива.

Тя му направи физиономия и за негово голямо облекчение избра вместо нея една вечерна рокля от коприна с цвят на бренди.

Останалата част на деня се превърна в игра между тях — шега за сметка на нищо неподозиращите продавачи в магазините и той намери това за много развлекателно. В един от магазините ѝ посочи широкия избор от корсети и дори ѝ купи един — особено нееластичен, с банели и стегната лента, който изглеждаше достатъчно здрав, за да се превърже с него слон. Тя не бе развеселена и бързо си отмъсти, като му купи вратовръзка в онзи особено отвратителен цветови нюанс на тор, който бе толкова моден.

Те препускаха из книжарници, хапнаха на обяд в Лексингтън и караха велосипед за двама в парка. Тази нощ, както бе обещал Даниел я заведе на опера.

Всяка година Даниел подновяваше покупката си на места в ложите в операта на Атланта с намерението да посещава спектаклите, но рядко се възползваше от това членство. Понякога бе толкова засипан от работа, че всичко свършваше като отказваше местата. Когато видя Лили да слиза по стълбището тази вечер, той трябваше да

се пребори с подтика си да хвърли билетите в кошчето за боклук и да я отнесе обратно в спалнята.

Облечена бе в роклята, която бяха купили по-рано през деня. Коприната с цвят на бренди, която покриваше леко раменете ѝ, оформяше ниско деколте точно над бюста и показваше нежната белота на кожата. Затова той можеше да си мисли единствено как да си тръгне от операта и да съблече тази рокля отново от нея колкото е възможно по-скоро.

Нещо, за което си мислеше вероятно се бе изписало по лицето му, защото тя спря в основата на стълбището и го погледна с известно смущение.

— Нещо лошо ли се е случило? Имаш странно изражение.

— Така ли? — той си пое дълбоко дъх и изтърси възмутено. — Лили, ти си дяволски хубава и не мога да разсъждавам правилно. Оставяш ме без дъх.

Отговорът ѝ бе пленителна усмивка, която го изпълни с такова задоволство, че бе озадачен. Винаги се бе гордял със своята решителност и самоконтрол, а сега бе смущаващо да разбере колко лесно можеше да се лиши от този контрол. Разстроен, той се обърна, за да си налее едно питие. Изпи уискито на една глътка и когато се обърна към нея, самообладанието му се бе възвърнало донякъде.

— По-добре да тръгваме — подкани я той, а гласът му отново стана уверен. — Или ще закъснеем... много.

Той взе копринения ѝ шал с цвят на слонова кост и я наметна, предложи ѝ ръката си и те тръгнаха с файтона му за вечерното представление на последната опера на Пучини — някоя си, наречена „Мадам Бъттерфлай“.

Ложата на Даниел в операта бе една от най-добрите — от нея имаше отлична възможност да виждаш и да бъдеш видян и бе неизбежно при запознанствата по време на антракта някой да спре до местата им. Но когато непогрешимо гърленият глас на Калвин Стодърд го извика от входа на неговата ложа, Даниел разбра, че е изправен пред проблем. Калвин знаеше точно коя е Лили Морган и нямаше да му хареса идеята Даниел да се размотава точно с тази жена. Въобще нямаше да му хареса.

Когато Калвин и жена му Абигейл влязоха в ложата, Даниел стана на крака. Умът му трескаво търсеше начин да излезе елегантно

от положението, но освен ако не намереше начин да предотврати запознанствата нямаше начин да избяга от неизбежния гняв на Калвин.

— Не мога да си спомня последния път, когато те видях на опера — рече през смях Калвин. — Радвам се, че си тук и поне веднъж се забавляваш.

Той хвърли поглед към Лили и Даниел разбра, че сега бе дошъл мигът на истината — когато Калвин го погледна.

— Няма ли да ни представиш на тази прекрасна жена?

Даниел знаеше, че можеше да го излъже за името ѝ, но не прие това като възможност. Той не се срамуваше от връзката си с Лили. Не можеше да повлияе и на Калвин и просто трябваше да се разпрavia с последствията от гнева му по-късно.

Представи ги взаимно и не пропусна да види как другият мъж се изчерви при споменаването на фамилията на Лили. Несвикнал никога да крие чувствата си, Калвин се вторачи шокиран в нея и гръмотевично намръщване смрачи лицето му.

— Лили Морган — повтори той недоумяващо. — Бившата жена на Джейсън Морган?

Думите бяха произнесени с такова явно презрение, че Даниел едва не кипна — нажежен до бяло, див гняв, който го изненада по своята сила.

Чу как до него Лили рязко си поема дъх. Почувства как тя се смрази и всичко, за което можеше да си помисли, бе да я защити от по-нататъшни язвителни забележки, които Калвин би могъл да направи.

— Самата тя — потвърди той, като срещна погледа на другия мъж с решимост и преди Калвин да успее да каже още една дума по въпроса, Даниел добави с тих, заплашителен тон: — Внимавайте, приятелю мой.

Изглеждаше, че гневът на Калвин щеше да избухне всеки миг и Даниел се стегна, като се приготви за люта битка. Но Абигейл Стодърд, много по-тактична от съпруга си, го дръпна за ръкава.

— Представлението ще започне всеки миг, скъпи — намеси се тя с леко мърморене. — Трябва да се връщаме по местата си.

Калвин позволи да бъде отмъкнат, но когато си тръгваше, изгледа сурово Даниел през рамо.

— Ще обсъдим това рано утре сутринта — каза той и Даниел разбра, че няма начин да избегне надвисналото противопоставяне.

Знаеше също, че няма начин и да го спечели.

Същата нощ Даниел се люби с нея, сякаш нищо на света не бе по-важно от това да я задоволи, и Лили разбра, че това е заради случилото се в операта.

Той не обсъди положението с нея и тя не зададе никакви въпроси, защото дълбоко в сърцето си се страхуваше от отговора. Люби се с нея, сякаш му бе за последен път и тя знаеше, че той дори не забелязва това.

На следващата сутрин, когато се събуди в леглото му, тя бе сама.

— Даниел? — подвикна тихо, но нито от банята, нито от другите стаи дойде отговор. Слънцето надничаше през спуснатите щори и Лили помисли, че вероятно е слязъл долу за закуска. Не бе в стила на Даниел да не я изчака и самият факт, че се събуди сама породил в нея предчувствие за нещо лошо каквото бе почувствала и предишната нощ.

Тя отметна чаршафа и стана от леглото, облече се набързо и слезе долу.

Стигнала бе едва до средата на стълбите, когато чу гневния глас на Даниел да долита от кабинета и също толкова разгневения отговор на друг мъж. Лили спря с една ръка на перилата и се вторачи в отворената врата, която водеше към кабинета, и нямаше как да не чуе спора, който продължаваше между Даниел и Калвин Стодърд.

— Умът си ли изгуби? — гневеше се Калвин. — Опера, за Бога! Да хвърляш любовницата си в лицата на всички важни особи от обществото на Атланта...

— Калвин, достатъчно! Това, с коя жена съм избрал да прекарам времето си, си е лично моя работа.

— Не, не е. Моя е. И на Уил Роситър. И на всеки друг мъж, който ти е дал подкрепата си.

— Защо би трябвало да те е грижа? Защо трябва да е грижа на който и да е от тях? Каква е разликата? Аз не съм женен мъж.

— Няма и да бъдеш ако продължаваш с това. Коя ли уважавана млада дама ще поиска да те вземе, след като вижда желанието ти да заведеш любовницата си на обществено място?

— Сигурен съм, че въпреки любовницата ми, много от уважаваните млади дами ще горят от желание да се омъжат за мен заради мястото ми в обществото и парите — озъби се Даниел с непогрешим цинизъм. — Винаги става така.

— Но не и ако продължаваш да се развяваш с любовницата си на обществени места. Ако трябва да задържиш тази жена, добре, но я дръж далеч от очите на другите.

Значи сега тя бе държанка, която трябваше да крият като срамно, тайно удоволствие в тъмното... Господи, ти, който си в небесата, колко ли може да боли истината? Лили затвори очи, като се опита да смири болката. Но не можеше да смири гнева на Калвин Стодърд.

— По дяволите, надявам се, че онази Морган не си мисли, че възнамеряваш да се ожениш за нея.

— Тя не иска да се омъжва.

Собственото ѝ твърдение се върна сега обратно като бумеранг. Така бе разсъждавала навремето, но вече бе неистина. Тя бе влюбена в Даниел, сега искаше да се омъжи за него, сега искаше да прекара остатъка от живота си с него. Сега, когато Калвин Стодърд съвсем ясно даваше да се разбере, че това, което искаше тя, бе невъзможно.

— Да благодарим на Бога за това все пак — продължи вече спокойно Стодърд. — Едно е да имаш една разведена жена за любовница, но една разведена жена за съпруга би било немислимо.

Лили не можеше да понесе повече. Обърна се и хукна нагоре по стълбите, без да дочака отговора на Даниел. Веднъж влязла в стаята, тя затвори вратата и потъна на края на леглото, като разбра, че през последните два дни се бе заблуждавала. За първи път от пристигането ѝ тя започна да се замисля за последствията от онова, което бяха започнали.

Беше си помислила, че ще може да се справи с една любовна връзка, но сега разбра, че няма да може. Сега, когато тайната им бе разкрита, щяха да последват безкрайни клюки и злостни нападки. Приказките не само щяха да я наранят, но биха попречили и на Даниел. А тя не можеше да понесе това.

Знаеше също, че той никога няма да се ожени за нея. Бракът му с нея би го разстроил — него или всички неща, които той бе искал, така че тя не можеше да си позволи това да се случи. Не можеше да му стори нещо толкова егоистично.

Протегна се зад гърба си, взе възглавницата на Даниел като я прегърна силно и вдиша миризмата му.

Какво ще стане сега, Даниел? — прошепна тя на празната стая.
— *Какво бъдеще има в това и за двама ни?*

Отговорът на този въпрос бе, че заедно нямат никакво бъдеще. Ако останеха заедно в незаконна любовна връзка, това щеше да разруши чувството ѝ за собствено достойнство и кариерата му и щеше да дойде време, когато блаженството на изминалите два дни щеше да се изроди в горчивина и болка.

Часовникът на поставката над камината отмери девет часа. Следващият влак, който заминаваше в северна посока от Атланта, тръгваше в десет. Лили реши, че трябва да се качи на него. Хвърли възглавницата настрана и се изправи. Без да спира да мисли, измъкна куфара си от гардероба и започна да пъха дрехите си в него с възможно най-голяма бързина. След като опакова багажа си, тя извика да дойде една камериерка. Съобщи на момичето, че заминава, и я помоли да се обади на Езекия, кочияша на Даниел, после се качи горе и взе багажа си.

Когато Езекия свали долу куфара ѝ малко след това, Лили го последва, за да съобщи решението си на Даниел. Вратата на кабинета сега бе затворена, тя не можеше да чуе никакви звуци и разбра, че вероятно Калвин си бе тръгнал. Почака Езекия да смъкне всичкия ѝ багаж в коридора, да отиде до конюшнията, за да докара файтона пред къщата, после се запъти към кабинета на Даниел. Като си пое дълбоко въздух за кураж, почука на вратата.

Когато вратата се отвори и го видя да стои сам, с разрошена коса, облечен само в черна копринена риза, дъхът ѝ секна. Беше толкова красив, че сърцето я заболя и трябваше да потуши желанието си да се хвърли в ръцете му и да се откаже от решението си.

Даниел я изгледа от горе до долу, като я видя, че е облечена за заминаване. Когато погледна през рамото ѝ и видя кутията ѝ за шапки и куфара в коридора, я изгледа с присвити очи.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Трябваше да остане силна.

— Тръгвам си — каза му, като стисна плетената си чанта толкова силно, че пръстите я заболяха. — Връщам се вкъщи още днес.

— Не очаквах да си тръгнеш преди края на седмицата.

— След реакцията на Калвин Стодърд на присъствието ми сметнах, че ще е най-добре да си тръгна днес.

— По дяволите Калвин! — извика той, като удари силно с ръка по касата на вратата. — Няма да променяш плановете си заради него.

Всъщност няма да ходиш никъде. Оставаш тук за цялата седмица.

— Даниел, не мога да остана една седмица и би било глупаво от моя страна да си мисля, че бих могла. Имам си работа, задължения. Както и ти — звучеше точно като жалостиво извинение, каквото си и беше, и тя продължи: — Моят живот е в Шиварий, а твоят е тук и господин Стодърд даде ясно да се разбере това.

Той въздъхна, като прокара ръка през косата си.

— Колко чу?

— Достатъчно, за да ме накара да разбера, че между твоя и моя живот няма допирни точки.

— Тогава промени живота си. Създай нов, тук, с мен. Остани, за доброто и на двама ни.

Тя сдържа дъха си, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можа да осмисли думите му.

— Да се преместя в Атланта?

— Защо не? Не е като да имаш семейство, с което да се съобразяваш. Лили, искам да останеш.

— Да остана къде? — възрази тя тихо. — Тук, в тази къща? — тя поклати глава. — Това никога няма да стане. Реакцията на Калвин Стодърд на присъствието ми е само началото. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

— Тогава ще ти купя твоя собствена къща тук, наблизо. Ще бъдем дискретни, ако това е, което искаш. Искам те тук, с мен.

— Значи да бъда твоя *метреса*? Това имаш предвид, нали? Не ми звучиш така, сякаш ми правиш предложение за брак.

Той замръзна на мястото си, като се вторачи в нея.

— Мислех си, че не искаш да се омъжваш отново...

Слисаното му изражение на лицето изкриви от болка сърцето ѝ.

— Не искам — отговори тя и в мига, в който го изрече, разбра, че бе направила отказа си твърде бързо. Той звучеше кухо и фалшиво.

Като знаеше, че може да усети лъжата в думите ѝ, че бракът с него бе една надежда, която тя глуповато бе приютила в сърцето си откакто се влюби в него, тя продължи забързано:

— Един брак между нас никога не би се получил. Като оставим настрана, че съм разведена, ще бъда най-ужасната и неподходяща жена за един политик. Нямам абсолютно никакъв такт, не съм добра в

организирането на домашни партита и винаги съм мразила името ми да се появява в светските хроники на вестниците.

Тя видя как той отвори уста да възрази и стресната от това, продължи все така забързано:

— Не бих се омъжила за теб, дори и да ми направиш предложение. Джейсън навремето се ожени за мен по задължение и двамата пострадахме от това. Ако ти се ожениш за мен, това ще срине всичките ти планове. Ще съсипе бъдещето ти и ще дойде време, когато ще ме намразиш за това.

— Не бих направил нещо такова — рязко я прекъсна той. — Никога не бих те намразил.

— Ще го сториш. По някое време в бъдещето ще го сториш. И аз не бих могла да понеса това да видя, че връзката ни се е превърнала в нещо грозно и лицемерно.

— По дяволите, Лили! Не ме е грижа за бъдещето. Всичко, което ме интересува, е да съм с теб, тук и сега.

— Сега не е достатъчно.

— Това е всичко, което мога да ти предложа.

— Знам — тя протегна ръка към хлътналата му буза. — Това бяха двата най-прекрасни дни от живота ми — прошепна тя. — Благодаря ти!

— Лили, не си тръгвай! Остани. Не ме интересува какво ще кажат хората, не ми пука. Чуваш ли ме? Не ми пука. И ако някой изрече нещо неприятно за теб, ще го разкъсам. Заклевам се. Остани...

Тя остави ръката си да падне свободно отстрани.

— Какво възнамеряваш да правиш? Да се биеш с всички?

— Щом трябва...

Тя бавно поклати глава.

— Не можеш, Даниел. Една битка за честта ми е битка, която ти не можеш да спечелиш — тя си пое дълбоко дъх. — Обичам те!

Слисан, той се вторачи в нея.

— Страхотен момент избра да ми кажеш това, жено — промълви той през стиснати зъби, — сега, когато се каниш да си тръгнеш от вратата на дома ми.

— Правилният избор на време никога не е бил силната ми страна.

— Господи! — той отметна глава назад със смях, който бе горчив. — Не мога да измисля и да кажа едно-единствено нещо. Кое е това в теб, което може да ме принизи до абсолютен идиот?

Тя се усмихна. Никога досега не го бе обичала толкова силно, колкото в този момент.

— Ти не си абсолютен идиот. Ти си блестящ адвокат и нежен мъж. Ще станеш страхотен политик.

Преди Даниел да може да отговори, Езекия влезе през предната врата.

— Файтонът е готов, госпожо — съобщи той.

— Идвам след миг, Езекия — каза му тя и посочи към големия куфар. — Би ли взел това?

— Да, госпожо — младият мъж грабна куфара ѝ и излезе да я изчака отвън.

— Лили...

Даниел протегна ръце към нея, но тя се изплъзна от прегръдката му и бързо взе кутията за шапки. Знаеше, че трябва да си тръгне веднага, докато все още имаше сила да го направи, преди той да я докосне, преди да може да я убеди да остане, преди тя да съсипе живота му.

— Трябва да тръгвам — смотолеви тя. — Влакът е след двадесет минути.

— Ще дойда с теб. Само да се облека.

— Не — възпря го тя решително. — Искам да останеш тук. Аз... — за неин срам гласът ѝ секна, като заплаши да промени и решението ѝ. — Не искам да идваш с мен. Не бих могла да понеса едно сбогуване на гарата.

Тя се надигна на пръсти и притисна устни до неговите за една последна целувка, но когато той вдигна ръце да я прегърне, усети, че ѝ прималява и че твърдостта ѝ се разпада в прегръдката му. Тя се изви и се освободи, отстъпи назад и поклати глава. За неин ужас сълзите, които бе съдържала през последния час, надвиснаха над миглите ѝ, като заплашиха да потекат надолу, и тя се извърна преди той да успее да ги види. Излезе през вратата, после изтича до файтона, а сълзите ѝ рукнаха по бузите, оставени без внимание сега.

— Лили, по дяволите, върни се!

Тя се качи във файтона, а Даниел продължаваше да вика името ѝ, докато колата се носеше напред и изпита горчивото предчувствие, че ще продължава да чува измъчения му глас в сънищата си през многото дълги дни и нощи, които я чакаха.

22.

Даниел не се съмняваше, че партито в дома на Калвин Стодърд ще има блестящ успех. Всички важни люде от обществото в Атланта присъстваха, когато кандидатурата му за щатския Сенат бе официално обявена и на следващия ден вестниците щяха да бъдат пълни с новини. Светските вести щяха да отразят подробно всяка минута и всичко — от скъпите дрехи на госпожица Елизабет Грейнджър до това колко пъти са се вдигали чашите с шампанско за наздравица по случай бъдещия сенатор на Джорджия и щяха да пропуснат най-важния факт: не всички почитаеми гости празнуваха.

Даниел сложи маска на лицето си и се включи успешно в шоуто. Той се усмихваше, ръкуваше се, танцува с госпожица Елизабет Грейнджър очакваните три пъти. Точно това момиче, което сега бе въведено във висшето общество, имаше благоприятната възможност да стане съпруга на един от най-изисканите и подходящи ергени и Даниел бе сигурен, че до следващата сутрин вестниците вече щяха да са ги сгодили и да са поукрасили нещата. Самата мисъл за това го отврати.

Нямаше нищо особено лошо в госпожица Елизабет Грейнджър, току-що въведена в обществото, ако един мъж можеше да пренебрегне факта, че красивата ѝ главица бе съвършено празна, че непрекъснато бърбеше и че искрено вярваше, че най-големият принос на президента Рузвелт дотук бе една натъпкана с пух играчка мече. Не, Даниел разбра, че най-големият недостатък на Елизабет Грейнджър бе, че тя не е Лили Морган.

Лили. Просто мисълта за нея му причиняваше непосилна болка и Даниел си мислеше за нея продължително през последните тридесет и шест часа, откакто бе излязла през вратата на дома му. Не бе осъзнал дотогава колко дълга може да бъде една нощ и колко празна може да изглежда къщата му без нея.

Калвин го забеляза да стои сам до вратата във вестибюла и прекоси стаята, за да застане до него.

— Защо почетният гост стои тук сам-самичък? — попита той. — В края на краищата това е твоето парти — продължи той, като махна с ръка към гостите, които изпълваха залата. — От теб се очаква да се смесиш с множеството и да общуваш.

— Да, знам.

Калвин забеляза липсата на ентузиазъм у него, но го изтълкува неправилно.

— Даниел, дори игралният клуб в Шиварий да е затворен, не трябва да го преживяваш толкова. Знаем, че се чувстваш така, сякаш си изгубил нещо, защото не успя да направиш онова, за което отиде и не съумя да организираш нещата така, че клубът да остане отворен. Но искам да знаеш, че не те обвинявам, а и ти не трябва да се самообвиняваш.

Даниел изпита абсурдното желание да се засмее. Затварянето на клуба бе последното нещо в ума му сега.

— Всяко зло за добро — продължи Калвин. — Изпратих Хелън и повечето от момичетата ѝ в Савана. Ще отворим мъжки клуб там и в сравнение с него клубът в Шиварий ще изглежда като крайпътен тексаски публичен дом.

Даниел изведнъж бе обзет от засилващо се чувство на отвращение — от Калвин, от бизнеса му, от начините, по които печелеше пари. Той винаги бе в състояние да представлява клиентите си, въпреки собствените си чувства към тях, но след всичко, което се бе случило през последните два месеца, не можеше повече да се преструва, че следва този път.

— Не искам да знам за това. Не ми казвай нищо повече.

— Съжалявам — Калвин вдигна ръка за извинение. — Забравих за правната етика.

Вероятно лицето му бе показало нещо от това, което чувстваше, защото Калвин тактично смени темата. Той посочи с ръка към Елизабет, която стоеше в една група с други млади дами.

— Мисля, че тя е тъкмо за теб. Знаеш ли, баща ѝ Албърт Грейнджър е много влиятелна личност. И тя ще бъде свършената съпруга за един сенатор.

— Да, *свършената* — повтори като ехо Даниел с мрачен глас. — Но аз нямам намерение да се женя за госпожица Елизабет Грейнджър.

Остави празната си чаша върху сребърния поднос на една преминаваща покрай тях прислужница и си взе пълна. Изпи шампанското на един дъх. Може би трябваше да се напие. Даниел винаги се гордееше с логиката и последователността си и да се напие, по негово мнение, бе единственото логично и разумно действие в тези обстоятелства. В края на краищата от него се очакваше да се забавлява.

Всичко, което бе желал, всичко, за което си бе мечтал, всичко, за което бе прекарал последните четиринадесет години от живота си в работа, бе в неговите ръце. Вече не беше синът на онзи бял боклук Кракър от покрайнините на града. Вече не трябваше да доказва себе си на някого. Би трябвало да се наслаждава на успеха си и да гледа напред в бъдещето си.

Думите на Самюъл отпреди два месеца отекваха в съзнанието му: „Любовта на една жена струва повече отколкото целия успех на света.“

Тогава той се бе засмял на сентенцията. Сега, когато се огледа в луксозната приемна, пълна с влиятелни хора, той разбра, че Самюъл е бил прав. Никой от тях не значеше нищо за него, защото той обичаше Лили. Без нея нямаше успех. Нямаше бъдеще. Даниел захвърли празната си чаша в някаква саксия, обърна гръб на всичко, което винаги бе считал, че иска да постигне, и си тръгна.

— Даниел? — гласът на Калвин го догони от другата страна на хола. — Къде отиваш?

Не счете за нужно да му отговори.

— Обади се да повикат файтона ми — нареди той на момчето, което стоеше до вратата за тази цел и детето хукна да изпълни нареждането му.

Той взе шапката си от иконома и понечи да излезе през предната врата, но Калвин сложи ръка на рамото му и го спря.

— Какво правиш, по дяволите!

— Какво ти се струва, че правя? — озъби му се той, като се обърна с лице към другия мъж. — Тръгвам си.

— Какво, *сега*! — шокиран, Калвин се вторачи в него. — Не можеш да си тръгнеш *сега*. Още сме по средата на едно празненство, на едно парти в *твоя* чест.

— Твърде лошо — той срещна гневния поглед на по-възрастния мъж. — Няма смисъл, Калвин. Не мога да направя това. Няма да го

направя.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че се оттеглям.

Вбесен, Калвин смръщи вежди.

— Заради онази жена Морган ли е всичко това? За Бога, Даниел, не оставяй сладострастието да мисли вместо теб!

Даниел пренебрегна този съвет.

— За първи път в живота си знам кое е истински важно. Знам кое има действителна стойност. Няма да се впусна в надпреварата за сенаторско място, няма да се оженя за подходящото момиче, няма да бъда златното момче на политическата сцена, защото нищо от това няма вече значение за мен. Отказвам се. От всичко.

— Какво? Не можеш да се откажеш сега! Инвестирали съм толкова много в теб...

— Тъкмо в това е бедата ти.

Даниел излезе през вратата, като знаеше, че разрушава всички мостове на високите си амбиции след себе си и не го беше грижа. Качи се на файтона си и остави Калвин да измисли някакво обяснение защо почетният гост току-що си бе тръгнал от партито. Даниел предположи, че Калвин трябва да каже на всички истината — че се отказва от всичко това заради любовта. Това щеше наистина да даде на светските хроникьори нещо, за което да пишат.

Шиварий си беше един и същ. Всеки ден преливаше в следващия с монотонната си предизвестеност, като даваше на Лили ясен знак какъв щеше да бъде животът ѝ отгук нататък. Спокоен, затворен и без любов.

Тя бе отново добре дошла в обществото, беше канена на различни партита и обществени прояви и отново имаше приятели, но никога преди не се бе чувствала толкова самотна.

Пресегна и взе още една книга направо от купа върху пода. Печаташе карти за правната литература на Самюъл, за да попълни картотеката, като си мислеше, че това ще отвлече повече вниманието ѝ, отколкото бърсането на прах от лавиците, но не стана така. Тя помилва корицата на една книга почти с любов като си спомни всичките нощи, които бе прекарала тук с Даниел, и преживя отново цялата болезнена

сладост на всеки поглед, на всеки спор, всяка милувка, като съзнателно се измъчваше със спомените от нощите, които ѝ се струваха, че са били преди векове.

Само три дни бяха изминали, откакто си бе тръгнала от дома му в Атланта. Само три дни, откакто за последен път бе погледнала в очите му, само три нощи, откакто бе почувствала докосванията му. Никога не си бе представяла, че тези три дни могат да бъдат толкова скучни, а тези три нощи — толкова дълги.

Обичаше ли я той? Чувстваше ли се толкова нещастен като нея? Лили знаеше, че това са безплодни въпроси. Тя не съжеляваше за решението си. Беше си тръгнала за негово добро, заради бъдещето му и би го сторила отново. Но това не ѝ попречи да бъде напълно нещастна.

Тя пхна още една карта в пишещата машина и зачатка апатично по клавишите, като копнееше за нещо, което да я разсее от мислите за него.

Сякаш в отговор на желанието ѝ Роузи влезе в библиотеката. Лили се изправи на стола си и възобнови печатането, като се опита да изглежда заета с работа, така че приятелката ѝ да не забележи празнотата, която чувстваше.

Роузи седна на бюрото срещу нея.

— Как се чувстваш?

Изведнъж на Лили ѝ се прииска да се засмее. Това бе въпрос, който една приятелка задаваше, когато си имаше работа със студено, а не с разбито сърце. Но знаеше, че приятелката ѝ пита от загриженост и от съчувствие.

— Добре съм — изрече сподавено тя. — Добре съм.

Роузи не ѝ повярва.

— Лили, какво се случи в Атланта?

Не бе разказала нищо на приятелката си за избора, който бе направила и не бе готова да ѝ разкаже и сега. Може би някой ден щеше да го направи, но все още не. Не и когато се чувстваше на ръба да се разтопи от глупави сълзи.

Отварянето на предните врати я спаси от това да отговаря на въпроса на Роузи. В този момент в библиотеката тържествено влезе Дави, последвана от Дензи, както обикновено.

— Добро утро — поздравиха те в хор, когато минаха покрай бюрото на Лили, отправили се към романите в дъното на библиотеката. Роузи се усмихна.

— Значи, както виждам, Дави и Дензи използват библиотеката.

— Всеки ден през тази седмица — благодарна за отвличането на вниманието, Лили покри уста с длани и добави шепнешком: — Четат Том Джоунс.

Роузи се засмя и в отговор прошепна с престорен ужас:

— Тази мръсна книга?

— Не я вземат за вкъщи, но идват всеки ден на седмицата, за да прочетат по някоя глава. Мислят си, че ме заблуждават, като се крият в ъгъла, но аз знам точно с какво се занимават.

— Как?

Лили посочи през рамо към Еймъс, който бършеше праха от лавиците близо до възрастните жени.

— Еймъс е моят шпионин. Разбира се, той не може да чете заглавията, но разпознава кориците и ми казва какви книги четат хората.

Роузи се засмя.

— Почти е невъзможно да пазиш тайна в този град.

Лили се наведе напред.

— Не знам за това — прошепна тя. — Но ти успя да го сториш.

Бузите на Роузи леко порозовяха.

— Не за дълго. Всичко ще стане известно много скоро.

— Какво искаш да кажеш?

Роузи се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой и каза тихо:

— Ще подам иск до съдията Билингс за развод с Били на основание, че ме е изоставил. Най-после успях да убедя Самюъл, че веднага щом излезе решението за развода, ще се оженим.

— О, Роузи, това е чудесно! Много се радвам за теб.

Роузи погледна към чантата в скута си, като си играеше нервно със закопчалката ѝ.

— Искях самата аз да ти кажа, защото не знаех как ще се почувстваш.

— Защо? — попита Лили изненадана. — Със сигурност не съм в положение да ти изнасям лекция по въпроса на развода.

— Не това имах предвид — Роузи вдигна глава и срещна погледа на приятелката си, пое си дълбоко дъх и продължи: — Искам Даниел да се заеме с въпроса за развода ми. Не искам Самюъл да го прави, защото не е практикувал от години, а и хората ще започнат да говорят и... просто ще бъде по-добре, ако Даниел се заеме с цялата тази работа.

— Разбирам — Лили седна отново и не знаеше какво да каже. — Ако Даниел се заеме, сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

— Не знаех как би се почувствала. Искам да кажа, че той вероятно ще трябва да дойде тук. Би могла да го срещнеш.

Лили се опита свиването на раменете ѝ да изглежда обичайно.

— Така и така ще се връща от време на време, за да се среща със Самюъл. По-добре да свикна с това.

В той момент в библиотеката влезе Самюъл. Когато прекоси залата, за да стигне до бюрото на Лили, Роузи се изправи:

— Нима вече е единадесет? — възкликна изненадана тя, когато той се приближи до нея.

— Минава единадесет — отговори ѝ. — Влакът в единадесет от Атланта спря преди няколко минути. По-добре да тръгваме, иначе ще изпуснем обратния в единадесет и двадесет.

Роузи се обърна към нея.

— Отиваме за един ден в Атланта — тя се изчерви. — Празнуваме, макар че все още е тайна.

— Тя каза ли ти? — попита Самюъл, като погледна през бюрото Лили, която се изправи на крака, постави усмивка на лицето си и им поднесе поздравленията си.

Двамата ги приеха, после тръгнаха към вратата. Тя ги наблюдаваше със смесени чувства. Искрено се радваше за Роузи, беше доволна, че най-накрая приятелката ѝ щеше да бъде щастлива. Но и ѝ завиждаше малко и се срамуваше от себе си, че се чувства така.

Знаеше, че е взела правилното решение. След като въпросът за брак бе изключен имаше възможност да направи само един избор. Не би могла да живее като метреса и да получава трохи от вниманието на Даниел, докато наблюдава как любовта ѝ към него се превръща в неудобство в живота му, да чака това неудобство да се превърне в бреме и той да я изостави.

— Постъпих правилно — повтори си тя за кой ли път шепнешком, но думите ѝ прозвучаха кухо и празно, както се чувстваше и тя.

Гледаше как Роузи и Самюъл излизат през вратите, но двойката едва ги бе затворила и те се отвориха отново. Мъжът, който влезе в библиотеката бе последният човек на света, когото бе очаквала да види.

Когато той я съзря, Лили застина на мястото си, неспособна да диша, неспособна да мисли, неспособна да прави каквото и да е, освен да се взира в него с най-горчиво-сладката болка, жадно, все едно че не го бе виждала от месеци, като изучаваше всяка черта на слабоватото му красиво лице, което я бе преследвало в продължение на три безсънни нощи. Не можеше да отмести очи, не можеше да намери някаква броня, която да я защити от пронизващия му поглед. Никога не беше се чувствала толкова абсолютно уязвима.

Той започна да се приближава бавно към бюрото и тя потисна вътрешния си импулс да подвие опашка и да избяга. Знаеше, че той ще се върне някога. Знаеше, че ще трябва да се подготви за това, но не бе имала време. Бяха изминали само три дни. Три дни не бе достатъчно дълго време, за да укрепи сърцето си, три дни не бяха достатъчни, за да го прогони от мислите си. Раната ѝ все още бе прясна и открита. Тя все още бе влюбена в него. Би трябвало той да почака, докато е готова да се изправи лице в лице с него. Да почака тридесет години, или нещо такова.

Тя още трескаво се чудеше какво го бе накарало да се върне толкова скоро, когато той стигна до бюрото ѝ. Първите му думи прозвучаха невероятно тривиално.

— Искам карта за библиотеката.

Лили се вторачи в него с празен поглед. От всичките неща, които би могла да очаква от него да изрече, искането на карта за библиотеката не бе между тях.

— Какво правиш тук?

Даниел седна.

— Казах ти, искам карта за библиотеката — повтори той, като посочи с ръка към металната кутия на бюрото ѝ. — Хайде, Лили. Ти си библиотекар. Издаването на карти за библиотеката е все още част от твоята работа, нали?

Тя потъна в стола си.

— Защо искаш карта?

Той я погледна с търпение и сериозност.

— Може би искам да прегледам някои книги. Престани да ми задаваш въпроси и ми напечатай една карта, моля те.

Тя се засуети с кутията с карти, като си спомни деня, в който му бе отказала да му издаде карта, и колко отдавна ѝ се струваше това сега и колко различни бяха чувствата ѝ сега и тогава. Лили взе една празна бланка и я постави на пишещата машина. Ръцете ѝ трепереха, докато ги държеше във въздуха над клавишите. Не можа да се сдържи да не разиграе сцената, както бе направила и преди два месеца.

— Име? — прошепна тя.

— Уокър. У-О-К-Ъ-Р. Даниел Джеремая Уокър.

Тя напечата буквите с ревностно старание и все пак сбърка правописа на Джеремая. Беше твърде ангажирана с това да мисли какво следва, но не спря да го поправи.

— Адрес?

— „Харланроуд“, четиринадесет. Шиварий.

Тя автоматично започна да печата адреса, който ѝ бе даден, но когато разбра какво бе казал в действителност се смрази и го погледна над пишещата машина.

— Но този е неверен...

Той се усмихна, а усмивката му бе толкова нежна, че сърцето ѝ се сви.

— Не мисля така.

— Но „Харланроуд“, четиринадесет е мястото на стария Броуди. Където си живял навремето.

— Не се тревожи. Няма да ни се наложи да живеем в старата барака. Ще си построим собствен дом...

— Даниел — прекъсна го тя, ужасена, че не го е разбрала правилно. — За какво говориш?

— Искам да кажа, че се отказах. Отказах се от всичко.

Той издърпа вестника изпод ръката си и го хвърли на бюрото ѝ. Беше екземпляр на „Атланта конститюшън“ от миналата сутрин, сгънат така, че колонката за светските новини да е отгоре.

— Това е библиотека. Не четеш ли вестниците?

— Докато получим вестниците от Атланта, минават поне два дни — отговори тя, като се загледа в статията, поместена на видно място на страницата. Слисана, тя взе вестника и го прегледа набързо, като прочете как Даниел Уокър, преуспяващ адвокат от Атланта и кандидат за щатския Сенат, си бе тръгнал от дома на Калвин Стодърд по средата на партито за събиране на средства за кампанията му като заявил, че се оттегля от предизборната надпревара. Вървели слухове, че се канел да продаде имота си в Атланта и да се завърне в родния си град Шиварий като адвокат на свободна практика.

Лили го погледна над вестника.

— Няма да се кандидатираш за сената?

— Няма.

— Наистина ли си тръгнал преждевременно от партито на Калвин?

— Да. Няма ли да ме попиташ защо?

Като се опита да остане спокойна, тя си пое дълбоко дъх. Което не ѝ помогна много.

— Защо? — задави се от вълнение тя.

Той стана от стола, заобиколи бюрото и нежно отдалечи ръката ѝ от пишещата машина, после я издърпа, за да я изправи на крака.

— Това бе логично, разумно решение, основаващо се единствено на факти.

Той повдигна ръката ѝ и започна да целува пръстите ѝ, докато изброяваше всички тези факти.

— Първо: Светът няма нужда от още един политик. Второ: Аз съм на тридесет и четири години и е време да се ожена. Трето: Случи се така, че съм влюбен в жена, която не би се омъжила за мен по друг начин. Четвърто: Нищо няма значение за мен без нея. Пето... — той се спря и погледна треперещата ѝ ръка. — Приведох ли убедителни аргументи в полза на решението си — промълви вече по-тихо, като докосна леко кокалчетата на пръстите ѝ — или почитаемият съдия се нуждае от още информация, преди да спре да задава въпроси и се съгласи да се омъжи за мен?

— Не говориш сериозно — прошепна тя.

— О, да, говоря сериозно.

Със сподадено ридание Лили издърпа ръката си и обви ръце около врата му. Зарови лице в гърдите му с неразбираем отговор.

— Това „да“ ли беше, което чух?

Тя кимна с глава на гърдите му. Той я сграбчи за раменете и я побутна леко назад, за да може да я погледне в лицето.

— Кажй го.

— Да! — извика тя. — Да, ще се омъжа за теб.

— И аз ще получа карта за библиотеката?

— Да! — тя се смееше и плачеше, увила ръце около врата му. — Да, да, да...

Той я погледна право в очите.

— Лили, още откакто бях момче, успехът бе единственото нещо, което желяех. Да спечеля бе единственото, което имаше значение за мен. Но ти ме накара да разбера за пръв път в живота си, че успехът без любовта е безсмислен. Без теб аз не съм спечелил нищо.

— Мисля, че приведохте убедителни доказателства по делото — тя покри с длани лицето му. — О, Даниел, обичам те!

— Съжалявам за това, което се случи преди толкова години — той извърна глава към ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — Адски съжалявам.

— Не се обвинявай за това. Виновен е Джейсън. Той ни използва и двамата.

— Знам — Даниел я притисна силно до себе си. — Забрави за него. Да поговорим за нещо друго. За това, че ще се омъжиш за мен, например.

Тя се засмя.

— Къде планираш да ме заведеш през медения месец?

— По дяволите, не знам. Къде искаш да отидеш? Италия? Париж? Атина?

Тя остана дълго време безмълвна, като обмисляше.

— Какво ще кажеш за Бирмингам, щата Алабама?

Учуден, той повдигна вежди.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

— Бих искала поне да се опитам да склуча мир със семейството си. Но ти трябва да дойдеш с мен. Не мисля, че ще имам смелостта да се изправя сама лице в лице с тях.

— И за секунда не вярвам в това — той я целуна по челото. — Освен това никога вече няма да ти се наложи да се изправяш, срещу каквото и да е сама. Никога.

Той се отдръпна и огледа залата, после погледна Лили.

— Дави и Дензи ни наблюдават над една лавица с театралните си бинокли — промълви той. — Всъщност всички в това място ни наблюдават.

Той я дари с лукава усмивка и я притисна още повече към себе си.

— Да им покажем нещо, което ще ги остави без дъх, сладуранке. Нещо, за което да говорят години наред. Целуни ме.

Тя го стори и това бе целувка, достатъчно скандална, за да накара хората да говорят още дълго време за нея...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.